ELIZABETH SEIFERT

Judecăți amare

Traducerea și adaptarea în limba română de
SILVIA IORGULESCU

ALCRIS
M-94

Capitolul 1

Raine simți atmosfera tensionată care domnea la locul de muncă îndată ce deschise ușile din sticlă de la intrare.

– S-au întâmplat câteva schimbări majore la nivelul conducerii, Raine, o întâmpină recepționista blondă, pilindu-și calmă o unghie ruptă. Preluarea mult așteptată s-a petrecut în weekend și avem un nou șef. E cu totul altceva... să știi!

În mod evident, Sheila îl plăcea, deduse Raine cu un zâmbet, impasibilă la aflarea veștii despre noua conducere. Când fusese angajată, i se spusese că, mai devreme sau mai târziu, schimbarea se va produce.

– Cred că ar trebui să te intereseze mai mult toate astea, continuă Sheila. Știi, se spune că e foarte capabil, dar și foarte dur și, mai presus de asta, nu suportă să fie contrazis de nimeni. Iar tu vei lucra direct cu el.

– Mulțumesc pentru avertizări, râse Raine, dându-și pe spate buclele roșcate cu un gest indiferent.

Nu voia să se lase impresionată de comentariile colegei sale.

Compania cumpărătoare, Island Marine, avea o reputație foarte bună aici, în Jersey, proiectele sale de dezvoltare fiind atât foarte eficiente, cât și atente față de mediul ambiant. Dar ea era o secretară foarte competentă și experimentată, astfel că va putea face față exigențelor celor mai pretențioși șefi. Și apoi, întotdeauna lucrase bine sub presiune.

Intră în lift, numai pentru că-l văzu staționând la parter. Altfel, ar fi urcat cele trei etaje pe scări. Apăsă butonul etajului trei, își aranjă în oglindă taiorul verde și așteptă încrezătoare să se deschidă ușile, fredonând încet o melodie.

Păși afară... dar exact în acea clipă simți că o cuprinde o stranie senzație de îngheț și exclamă brusc, cu neîncredere:

– Colt!

Bărbatul se uita atent la ceva aflat pe biroul ei. Era îmbrăcat într-un costum închis la culoare și o cămașă albă, vestimentație care-i dădea o înfățișare foarte elegantă. Părea neschimbat, se gândi Raine. Ochii lui căprui se ridicară ușor și o priviră cu intensitate. Raine se cutremură. Trăsăturile lui puternice, extrem de personale, rămăseseră adânc întipărite în mintea ei, de parcă nu l-ar fi uitat nicio clipă: părul des, castaniu-roșcat, căzând pe o parte a frunții lui înalte, nasul arogant, pomeții proeminenți și gura senzuală. Trecerea anilor îi adăugase doar câteva linii ferme în jurul gurii. Ochii lui o priviră cu atâta dezgust încât, pentru o clipă, tânăra fu gata să se întoarcă și să fugă. Dar n-o făcu.

Venise aici, din Guernsey, nu numai pentru a accepta o slujbă cu perspective de promovare importante, ci și pentru a alunga din viața

ei, o dată pentru totdeauna, fantomele trecutului. Și dacă totuși Colston Falloner o disprețuia încă pentru cele întâmplate acum șase ani, era problema lui, nu a ei.

– Ei, exclamă bărbatul cu un glas disprețuitor, făcând-o să se cutremure.

Se apropie și se opri chiar în fața ei, privindu-i cu atenție chipul ca de fildeș, nasul mic, buzele pline și senzuale și ochii verzi de smarald.

– Raine Welland. Ce mică e lumea!

Dacă bărbatul era tulburat de vederea ei, atunci își ascundea extrem de bine emoțiile. Numai liniile din jurul gurii îi trădau efortul de a a-și ține în frâu sentimentele.

Dumnezeule! Ce lovitură a sorții, ce crudă coincidență alesese ca el, dintre toți oamenii, să fie directorul firmei Island Marine? se întrebă Raine disperată. Tocmai bărbatul care acum șase ani amenințase s-o distrugă.

– Colt, eu...

Nici măcar ea însăși nu știa ce voia să spună. Ochii întunecați ai bărbatului o fixau în continuare, poruncindu-i parcă să tacă. Insolentă, privirea lui aluneca încet pe trupul ei, oprindu-se asupra sânilor plini, a taliei subțiri și a șoldurilor rotunjite și trecând încet asupra picioarelor lungi.

Tânăra simți că obrajii i se înroșesc sub privirea lui obraznică. Fusese întotdeauna conștientă de stilul lui îndrăzneț și de masculinitatea sa, dar niciodată mai mult ca acum. Își trecu limba peste buzele uscate, stânjenită.

Bărbatul remarcă imediat gestul și roșeața de pe chipul ei. Gura i

se strâmbă disprețuitor, părând că savurează aceste momente de tensiune.

– Câte inimi ai mai frânt, Raine? Câte vieți ai mai distrus de când nu ne-am mai văzut? Două? Zece? Douăzeci?

N-ar fi crezut-o dacă i-ar fi spus că nu mai avusese nicio relație serioasă de la experiența amară cu fratele lui vitreg. Tăcu, ridicându-și bărbia în semn de sfidare, hotărâtă să nu se lase intimidată de aroganța bărbatului.

– Ce vrei să-ți răspund, Colt? zise ea, provocator.

Un mușchi pulsă pe obrazul bărbatului. Se apropie încă un pas.

– Te crezi grozavă, nu? comentă el.

În ochii lui străluci o luminiță disprețuitoare. Șocată, tânăra simți că pulsul i se accelerează. La naiba, se simțea atrasă de el. Era o atracție nebunească, irațională.

– Chiar ai devenit... cineva, continuă el. Nu pot nega asta. Totul se afla deja în stare latentă în tine și acum șase ani... deși erai abia o școlăriță. Dar îți lipsea ceva... încrederea în tine. Pe atunci, nu îndrăzneai să mă înfrunți, nu-i așa, Raine?

Nu, aprobă ea în gând, cu gâtul uscat.

Ultima întâlnire cu el o făcuse să fugă departe, să se ascundă. Nu era decât o fată timidă de optsprezece ani, înspăimântată de el mai mult decât de bârfele care circulau pe seama ei.

Tânăra rămase pe loc, tensionată, amintindu-și durerea, șocul care o făcuseră să fugă așa cum o făcuse și consecințele triste ale gestului ei... vizita lui Colt, care o amenințase că o va face să plătească pentru tot...

– Asta se întâmpla în urmă cu șase ani, replică ea, cu oboseală în

glas.

– Și timpul scurs te ajută să-ți liniștești conștiința?

Tonul lui dur renăscu în ea teama veche de a nu fi strivită de mâna lui grea, dar nu vru să-i ofere satisfacția de a-i arăta că e înspăimântată.

– Ți-am spus și atunci... am avut motive întemeiate să... fac ceea ce am făcut.

– Ce motive pot justifica faptul că l-ai părăsit pe fratele meu cu două săptămâni înainte de nuntă? Era îndrăgostit de tine ca un nerod, iar tu știai prea bine... Și totuși, l-ai părăsit fără nicio explicație. L-ai rănit atât de tare, încât nu mai știa ce face... n-a mai putut controla mașina și a făcut accidentul...

– Asta nu-i vina mea, se apără ea.

– Nu-i vina ta? repetă bărbatul, furios.

Mai făcu un pas către ea, cu mâinile în șold. Raine remarcă pieptul lui lat și mușchii fermi ai brațelor.

– Tim s-a urcat beat la volan în seara aia și a lovit mașina Stephaniei numai din pricina ta, și ai curajul să susții că n-ai nicio vină? Soția mea a murit, adăugă el cu un calm amenințător, iar copilașul meu e acum orfan. Fratele meu a rămas marcat pe viață, schilodit. Și toate astea numai pentru că te-ai răzgândit... Te-ai gândit vreodată câtă suferință a produs păcăleala ta familiei mele? Pentru că n-a fost decât o păcăleală, nu-i așa, Raine?

– Nu, nu-i adevărat, strigă ea. Și eu am suferit. Doamne, am regretat atât de mult cele întâmplate! Mai ales faptul că soția ta...

Îi era greu să vorbească despre toate astea. Chiar și acum, tristețea îi îneca glasul. Da, trecuse la rândul ei prin momente de agonie. Se

simțise vinovată, deși nu era... dar toate astea aparțineau trecutului. Astăzi, Colt n-o mai intimida.

– Normal că regret cele întâmplate, reluă ea cu emfază, dar nu-mi pot asuma responsabilitatea pentru ele, Colt. Ți-am spus și atunci, dar nu m-ai ascultat. Am rupt legătura cu Tim pentru că am aflat că mă înșela.

Și ce experiență crudă, să vadă cu ochii ei dovada infidelității sale! Dar, desigur, fostul ei logodnic se apărase bine în fața propriei familii...

– Da, mi-ai spus, se strâmbă Colt. Dar nu te pot crede. Nu te-am crezut atunci, nu te cred nici azi. Și asta din pricina felului în care a reacționat Tim când a aflat că l-ai părăsit. A negat vehement acuzația și l-am crezut. De ce nu l-aș fi crezut, când am văzut cât de devastat a fost de trădarea ta? Avea douăzeci și doi de ani și întreaga viață înainte. Îi plăceau sporturile. Dar acum, din pricina ta, abia dacă poate merge!

Tânăra înghiți cu greutate.

– Am mai discutat toate astea acum șase ani, Colt, zise ea încet, apropierea trupului său făcând-o să tremure imperceptibil. Dar, desigur, ai preferat să-i iei apărarea lui Tim. Toată lumea a făcut același lucru. Dacă lucrurile ar fi stat altfel... atunci, numele lui ar fi fost pe prima pagină a ziarelor, și nu al meu.

Un zâmbet apăru din nou pe buzele bărbatului.

– Și totuși, te-ai întors, zise el.

Privirea lui Raine se îndreptă către fereastră. De aici, se vedea priveliștea plajei din golful St. Aubin. Era prea devreme pentru aglomerația turiștilor care invada insula în fiecare vară. Numai câțiva

oameni se plimbau pe faleză și încă și mai puțini îndrăzniseră să intre în apă, pentru că marea era rece.

– Da, m-am întors, îl înfruntă ea, încercând să ignore faptul că, deși era pe tocuri, bărbatul era cu un cap mai înalt decât ea. Familia ta și ziarele de scandal aproape au reușit să-mi distrugă reputația.

Fu străbătută de un fior, amintindu-și cât de crud fusese rănită și cât de teamă îi fusese!

– Dar pe atunci eram mai tânără... și mai sensibilă la ceea ce credea lumea despre mine. Acum... nu-mi mai pasă. Am crescut.

– Se vede, spuse el cu răceală.

Dincolo de aceste cuvinte, se ghicea o notă senzuală, apreciativă cu privire la această schimbare. Raine se revoltă împotriva atracției pe care o simțea în preajma lui. Bărbatul zâmbi, ca și cum ar fi fost conștient de emoțiile ei.

– Deci, nu vei mai fugi?

Raine respiră adânc, făcând eforturi mari să nu se arate înspăimântată de el.

După ultima lor confruntare, trecuseră luni până să-și recapete din nou încrederea în sine și să aibă curajul de a părăsi adăpostul fermei părinților. Dar o făcuse, croindu-și drumul profesional printr-o mulțime de posturi, de la dactilografă la secretară personală, reușind până la urmă să-și obțină independența și să aibă un apartament propriu. Simțise nevoia să se îndepărteze de protecția părinților. Studiase din greu, continuând să se perfecționeze și ajunsese să conducă o firmă locală, unde lucrase în ultimii trei ani. Iar acum avusese șansa de a se întoarce și obținuse o slujbă importantă la o firmă cunoscută, astfel că n-avea de gând să dea

înapoi.

– N-am nici cea mai mică intenție să fug, răspunse ea șoptit.

Capul lui Colt se înclină ușor.

– Chiar dacă sunt la fel de hotărât să te distrug?

Hotărârea rece din vorbele lui o înspăimântă, dar continuă să-l privească drept în ochi, cu o sfidare încăpățânată. Doar tremurul abia simțit din glasul ei arăta că-i era teamă de el.

– Poți să încerci, Colt.

În ochii lui putu citi pentru câteva clipe mânia, dar bărbatul se controlă rapid și zâmbi detașat:

– Voi face mai mult decât atât, Raine. Voi reuși.

Bărbatul se apropie și mai mult.

– Ți-e frică de mine, Raine?

Ea nu răspunse. Simțea că limba i se lipise de cerul gurii. Da, îi era teamă de el, dar cel mai tare o speria reacția ei la gesturile lui.

– Colt...

El zâmbi, auzindu-i vocea slabă și rugătoare.

– Stai fără grijă, draga mea Raine. Spre deosebire de rănile fratelui meu, ale tale nu vor fi vizibile.

Sperase că anii care trecuseră îl îmblânziseră. Dar iată că ura lui rămăsese intactă, sub aparenta sa politețe. Cuprinsă de panică, îl împinse de lângă ea.

– Lasă-mă, țipă ea.

– Te voi lăsa numai atunci când voi termina cu tine, Raine, o avertiză el.

O parte din ea era emoționată de apropierea lui. El îi privi obrajii roșii și-i simți pulsul crescând. Era mult prea experimentat pentru a

nu-i ghici răspunsul spontan la acțiunile lui.

– Dacă te gândești că te voi concedia doar pentru că ești cine ești, te înșeli, răspunse el întrebării ei nerostite. Singura ta șansă de a scăpa de pedeapsă va fi să-ți dai demisia.

Deci, asta își dorea? Să aibă satisfacția de a o pune din nou pe fugă? Oare chiar credea că amenințările lui o vor îndepărta? Sau era destul de viclean pentru a-i sugera toate astea doar pentru a-i întări dorința de a rămâne? Dacă așa era, însemna că o cunoștea destul de bine.

– Niciodată, făcu ea cu fermitate.

Pe chipul lui nu se putu citi nicio reacție. Păru că vrea să replice, dar telefonul de pe biroul ei începu să sune și Colt se îndreptă către aparat. Mișcările lui erau ușoare, corpul său – atletic. Vocea lui răsună puternic în încăpere.

Dezgustată de gândurile și emoțiile proprii, Raine se întoarse către fereastră. Un vânt ușor mătura florile de cireș din copacii aflați de-a lungul străzii, acoperind trotuarele cu un strat colorat de confeti. Privi dincolo de golf. Un mic iaht se pregătea de plecare, bătut de briza ușoară.

Era ca o jucărie în voia elementelor – la fel de vulnerabil cum fusese ea acum câțiva ani. Poate că, în parte, contribuise chiar ea la propria durere, se gândi cu regret, pentru că, pe atunci, fusese foarte naivă. Dar măcar reușise să scape din această experiență tristă înarmată cu un scut – o imunitate emoțională față de relațiile afective, un refuz de a lăsa pe oricine să se apropie de ea.

De aceea era acum atât de șocată de propria reacție în fața lui Colt. Niciun alt bărbat n-o mai făcuse să se simtă astfel. Iar cauza era,

desigur, lipsa ei de experiență. Dacă bărbatul ar fi știut adevărul despre viața ei sentimentală, probabil că ar fi fost uimit, se gândi ea cu un zâmbet. Într-adevăr, era de-a dreptul incredibil ca, din punct de vedere fizic, să fie la fel de inocentă ca la optsprezece ani...

Deodată, își dădu seama că bărbatul terminase conversația telefonică și revenise lângă ea.

– De ce zâmbești? Ești mulțumită de drama pe care ai provocat-o familiei mele?

Raine nu răspunse îndată, întrebându-se dacă trebuia să-i spună că familia lui nu se număra printre preocupările ei de bază. Se abținu însă și replică mult mai blând:

– Faci o mare greșeală acuzându-mă, Colt, dar ești prea egoist pentru a realiza asta. Cum ai reușit să ai atâta succes în afaceri, având o minte atât de îngustă, reprezintă o enigmă pentru mine...

Privirea lui întunecată îi arătă că remarca îl enervase. Păru gata să riposteze, dar se răzgândi și spuse:

– De vreme ce ai menționat afacerile, să ne apucăm de treabă.

Își așeză servieta pe birou și o deschise rapid, dând la iveală un teanc generos de dosare.

– Am o întâlnire și vreau să vii cu mine, continuă el pe un ton neutru. De asemenea, vom avea nevoie de bilanțul financiar pe anul trecut și documentele vânzării companiei.

Schimbase subiectul cu o ușurință care o lăsă pe Raine fără replică. După ce acum câteva minute își reînnoise promisiunea de a se răzbuna, Colt devenise rapid un profesionist desăvârșit. Dar tânăra era la rândul ei foarte eficientă și, de asemenea, obișnuită să se confrunte cu decizii de moment. Câteva minute mai târziu, reuși să

adune toată documentația necesară și-l urmă tăcută spre lift.

– Vom merge cu mașina mea, zise bărbatul când ajunseră în parcare.

Raine se emoționă. Era, desigur, mai simplu astfel decât să meargă cu două mașini, dar spațiul închis al automobilului i se părea intimidant.

Bărbatul îi deschise portiera Mercedesului argintiu, o așteptă să se așeze și o închise în urma ei. Raine se întrebă cum putea acest bărbat să-și păstreze politețea, când între ei exista o relație atât de încordată.

Imediat ce părăsiră parcarea, Colt îi ceru să-i prezinte un scurt raport despre firma preluată, Marine Enterprises. Deși era la rândul ei nou angajată, fu fericită că discuția dintre ei era una strict profesională. Mai târziu, realiză că bărbatul o rugase să-i povestească toate astea pentru a-i calma tensiunea înainte de întâlnire. În servietă, avea desigur toate informațiile necesare și nu avea nevoie de ajutorul său. Tânăra se gândi că trebuia să-i fie recunoscătoare pentru această grijă, dar în același timp realiza cât de ușor putea manipula Colt oamenii din jurul lui.

Întâlnirea merse bine. Luând notițe, Raine asistă cu o temătoare admirație la felul în care Colt se descurcase cu membrii companiei asociate, folosindu-se atât de farmecul său specific, cât și de o hotărâre de fier. Mai târziu însă, întorcându-se către locul de muncă, se cufundă într-o tăcere ursuză.

Tânăra se întoarse către el și-l întrebă pe neașteptate:

– Ce mai face Sean?

Îi simți privirea de gheață ațintită asupra ei.

– Ce-ți pasă?

Nota de profund dispreț din tonul lui o derută. Desigur că-i păsa. Nu-l cunoștea prea bine, dar, de fiecare dată când îl vizitase pe Colt împreună cu Tim, îi plăcuse să se joace alături de viitorul ei nepoțel.

– N-aș fi întrebat, dacă nu m-ar fi interesat, Colt, îl asigură ea. Presupun că a început școala, nu?

– Da, de doi ani.

– Îi place? se grăbi ea să întrebe, sperând că va detensiona atmosfera.

– Se descurcă, răspunse el cu ochii la drum. Ar fi mult mai fericit dacă aș reuși să-mi petrec mai mult timp alături de el. Acum, locuiește în Anglia alături de bunica lui. Învață acolo. Am fost nevoit să lipsesc foarte de mult de acasă anul acesta și n-am vrut să-l las în grija străinilor. În consecință, n-ajung să-l văd decât la sfârșit de săptămână. E un copil inteligent, dar tot nu pricepe de ce are două case, când majoritatea colegilor lui au doar una.

– N-ar fi mai ușor pentru el dacă bunica lui s-ar muta aici? întrebă Raine, gândindu-se că era o soluție logică.

– Da, răspunse Colt, s-a pus problema asta, dar știu bine că preferă Anglia și nu cred că e corect s-o rup de casă și de prieteni. Oricum, sper să-l aduc înapoi acasă cât mai repede. Băiatul are nevoie de o mamă.

De care tu l-ai lipsit, ghici tânăra completarea neiertătoare din vocea lui. Raine oftă. Deci, nu puteau depăși niciodată această barieră. Colt nu-i va îngădui să-și uite vinovăția.

– Orice copil are, șopti ea.

– Un subiect despre care tu știi foarte multe, desigur.

Sarcasmul lui o duru.

– Unele femei sunt foarte... mămoase, Raine... și pot fi mame bune. Altele... își folosesc atributele fizice în scopuri egoiste.

– Te referi la mine, nu-i așa?

El nu răspunse, dar opinia lui era foarte limpede.

Peste câteva clipe, Colt reluă:

– Frumusețea ta periculoasă păcălește bărbații, Raine, dar nu și pe mine. Eu știu ce se ascunde sub frumusețea ta aparentă, dar alții mai slabi, cum a fost și Tim, riscă să fie distruși pentru că nu pot rezista farmecului tău fatal.

Ea îl privi uimită.

– Chiar și cei de la ședința de mai devreme nu-și puteau lua ochii de la tine, continuă el. Din fericire pentru ei, au crezut că te culci deja cu mine.

Comentariile lui o enervară.

– Numai tu te puteai gândi la o astfel de idee! țipă ea. Totuși, nu cred că ai tânjit vreodată după mine și sunt sigură că mai degrabă ai muri decât să mă atingi.

El răspunse cu o voce blândă, bizară:

– Dimpotrivă.

Apoi trase brusc pe dreapta, oprind motorul.

Capitolul 2

În fața lor, se afla o mică plajă cu nisip fin și alb, adăpostită într-un golf liniștit. Valurile măturau molcom plaja, iar deasupra zburau în cercuri largi pescărușii. În ciuda acestui peisaj idilic, Raine se simțea neliniștită. Se întoarse către Colt, aruncându-i o privire temătoare.

– Ce facem aici? întrebă ea cu o voce răgușită.

Un zâmbet lipsit de căldură apăru pe chipul lui Colt.

– Cred că știi foarte bine de ce am oprit. Sau am înțeles greșit invitația ta?

Obrajii tinerei se îmbujorară.

– Despre ce invitație vorbești?

– Nu mai face pe naiva, o întrerupse Colt. Ar trebui să știi mai bine decât oricine că, dincolo de aparențe, nu sunt deloc un gentleman, Raine. N-am lovit nicio femeie în viața mea, dar comportarea ta perversă mă poate face să-mi încalc principiile.

Doamne, atât de mult o ura?

Mâna lui îi ținea strâns încheietura brațului. Mânia lui era aproape palpabilă, dar nu furia, ci forța virilă de dincolo de această emoție o impresionă cu adevărat.

– Știi, în trecut mă întrebam adesea cum ar fi fost dacă noi doi am fi fost împreună. Ce gând îngrozitor, nu-i așa?

Bărbatul râse cinic, remarcându-i reacția șocată.

– Da, da, reprezentai visul oricărui bărbat, chiar și pe atunci, insistă el.

Raine clipi, uimită. Senzualitatea atingerii lui o ținea captivă, victimă a propriilor emoții. Afară, un pescăruș se auzi țipând.

– Nu fi atât de șocată, zise el pe un ton dulceag. Erai într-adevăr foarte tânără și, se presupunea, îndrăgostită nebunește de Tim, dar pentru mine aceste fapte puteau fi foarte ușor ignorate.

– Porc arogant! strigă ea, fulgerându-l cu privirea.

Îl lovi hotărâtă peste obraz, apoi se întoarse brusc cu spatele, apărându-se de răzbunarea bărbatului. Dar Colt nu replică gestului ei disperat, ci, rămânând la fel de calm, continuă:

– Niciodată nu m-am mințit singur, Raine – acum sau în trecut – și la petrecerea aia când am dansat împreună, erai ca o mielușea în brațele mele. N-am uitat cum ai roșit când te-am privit în frumoșii tăi ochi verzi și nici cum îți bătea inima când te țineam în brațe.

Raine îl ascultă, uimită. Crezuse că bărbatul nu-i observase acele reacții rușinoase. Dar cât de naivă fusese! Iată că bărbatul remarcase tot și, mai mult, toate acestea îi făcuseră plăcere! Dar, fiind căsătorit, bărbatul nu-și permisese să arate asta. Dimpotrivă, tot restul serii o tratase cu o răceală indiferentă.

O căldură inconfortabilă o învălui, întorcându-se cu gândul la acea seară. Îl rugase pe Tim s-o conducă acasă mai devreme și încercase să se convingă că emoțiile simțite în brațele fratelui lui erau irelevante în comparație cu adevărata iubire pentru logodnicul ei. Dar realiza acum că acele reacții nu făcuseră decât să-i întărească lui Colt părerea proastă pe care o avusese despre ea, mai ales după ce-l părăsise pe fratele lui vitreg.

– Te flatezi singur, reuși ea să spună.

Dar tremurul din glas îi arătă emoția.

– Mă îndoiesc, răspunse el cu răceală. Și acum, între noi doi, păpușă.

– Ce vrei să spui? întrebă Raine.

El nu răspunse, dar își trecu un braț în spatele tinerei, îi dădu capul pe spate și buzele lui calde se așezară pe gâtul ei.

Raine își ținu răsuflarea. Era ca și paralizată.

– E foarte simplu, reluă el pe un ton neutru, de parcă ar fi comandat cina. Te vreau, Raine. Și te voi avea.

Ea protestă ușor, cu un mic râs neîncrezător.

– Și cum crezi că vei reuși asta?

Colt apăsă relaxat butonul care deschidea geamul și replică:

– Draga mea, sunt sigur că, dintre toate femeile din lume, tu n-ai nevoie de lecții de seducție. Nu fi așa alarmată, n-am intenția să-mi pun planul în aplicare chiar aici. E prea înghesuit. Și, la vârsta mea, prefer confortul patului când fac dragoste.

La vârsta lui? Câți ani avea? Nu mai mult de treizeci și șase.

– Dragoste? zâmbi ea cu cinism. Tu nu știi ce înseamnă asta.

Jignit, bărbatul o forță să se întoarcă spre el.

– Ce ironie, ca aceste cuvinte să vină tocmai din partea ta! zise el printre dinți. Femeile ca tine nu recunosc dragostea nici dacă li se oferă frumos împachetată, ca un cadou. Tim te-a iubit. Și ce-ai făcut cu dragostea lui?

– Nu i-am refuzat iubirea! țipă ea, intimidată de forța strivitoare a degetelor sale. Iar ceea ce s-a întâmplat între mine și fratele tău vitreg nu privește pe nimeni altcineva, chiar dacă el a ales să facă din asta o dramă, publicată pe prima pagină a ziarelor. De ce nu mă lași în pace? îl rugă ea.

Bărbatul o eliberă, deși privirea lui rămase aceea a unui om care a văzut un gândac în farfuria cu mâncare.

– Devine treaba celor din jur atunci când bărbații își distrug viața – și pe a altora – din pricina unor femei ca tine. I-ai luat totul, până și respectul de sine. Acum, e rândul meu să iau, Raine, continuă el pe un ton profund și îmi vei oferi tot ce i-ai promis cândva lui Tim, și mult mai mult decât atât.

Ea fu străbătută de un fior. Din expresia lui feroce, din tonul lui implacabil, se vedea limpede că nu vorbea despre căsătorie.

– Nu crezi că ar trebui să-mi ceri și mie părerea despre toate astea? întrebă ea. Nu mă poți obliga nici măcar să iau cina cu tine, dacă nu vreau.

El râse scurt, se îndepărtă de ea și porni motorul.

– Nu, nu poți, repetă ea.

Și totuși, fu cuprinsă de o teamă inexplicabilă. Și, deși încerca să-și spună că bărbatul se juca doar cu ea, încercând să vadă dacă își va da demisia și va pleca, tot drumul până la birou un gând timid o avertiză că bărbații ca el nu așteptau prea mult până să-și pună

amenințările în practică.

Încercând să-și uite temerile, Raine își vizită în acea seară o prietenă. Fu fericită să descopere că prietena ei, Colette Verbier, nu se schimbase deloc. Rămăsese aceeași fată generoasă și prietenoasă cu care fusese colegă șase ani. Nu se schimbase nici ca înfățișare. Părul ei negru, tuns scurt, îi încadra chipul mic din care o priveau doi ochi albaștri.

– Ce bine îmi pare să te revăd! o întâmpină ea.

Raine râse, îmbrățișând-o.

– Și mie, răspunse ea, fericită.

– Ești foarte frumoasă, continuă Colette. Bărbații de pe insulă trebuie să se ferească de farmecele tale.

– Exagerezi, zâmbi Raine. Cum a fost în Anglia?

Din scrisorile prietenei ei, aflase că tânăra petrecuse o săptămână la Londra.

Colette strâmbă din nas.

– Umed și friguros... dar mamei îi place mai mult acolo, comentă ea, conducând-o pe Raine la etajul apartamentului ei luxos. Pare mai mulțumită acum decât atunci când locuia cu tata aici.

Părinții Colettei erau în divorț. Mama ei se întorsese în Anglia, iar tatăl – în Franța.

– Și tu preferi să rămâi aici pe cont propriu? întrebă Raine, așezându-se pe un fotoliu.

– Normal. Tu n-ai face la fel?

Ochii ei se plimbară sugestiv prin încăperea mobilată luxos.

– Am apartamentul ăsta și magazinul de la parter.

– E al tău? repetă Raine cu mirare.

Colettei nu-i spusese nimic despre asta în scrisori.

– A fost un cadou de plecare din partea părinților mei. Ca și toată mobila de aici. Cred că au vrut să-și răscumpere greșelile în ochii mei, înainte de a pleca pe drumuri diferite.

Colette părea foarte puțin impresionată de toată povestea.

– Dacă le e mai bine despărțiți, e numai treaba lor, adăugă tânăra, înainte de a dispărea în bucătărie.

Inima lui Raine se strânse. Mariajul soților Verbier fusese întotdeauna șubred. Și asta pentru că tatăl, Claude Verbier, era un tip afemeiat. Colette își petrecuse mare parte din copilărie când în Franța, când în Anglia, în timpul continuelor separări ale părinților. Realiza acum cât de norocoasă fusese să aibă parte de un cămin stabil și fericit.

– L-ai mai văzut pe Tim, de când te-ai întors? întrebă Colette, întorcându-se în încăpere cu o tavă cu prăjituri.

Raine zâmbi cu greutate. Prietena ei fusese mereu foarte directă.

– Nu, șopti ea, privind fursecurile asortate așezate pe masă de prietena ei, alături de ceștile de cafea. Și sper să nu-l mai văd niciodată.

Cealaltă ridică din umeri.

– Totuși, e o insulă mică.

Prea mică, se gândi Raine, judecând după coincidența că trebuia să lucreze pentru Colt.

– O, să nu-mi spui că ții vreo cură de slăbire, pentru că nu suport mofturile astea, schimbă Colette subiectul, luând de pe tavă o prăjitură cu ciocolată. Te rog să mănânci, nu mă lăsa singură.

Raine râse și începu să mănânce. Iar dacă refuză zahărul pe care

Colette se oferi să i-l pună în cafea, fu pentru că așa era obișnuită, și nu din pricina unui regim alimentar strict. Din fericire, silueta ei delicată și slabă moștenită de la tată îi permitea să mănânce tot ce voia, fără să aibă grija greutății.

– Dacă te-ai întâlni cu fostul tău iubit, el va fi cel nefericit, nu tu. Pentru că, dacă te-ar vedea acum, își va da palme că te-a pierdut.

Raine îi zâmbi și sorbi o gură de cafea, amintindu-și cât de loială îi fusese Colette cu ani în urmă, când toată lumea o condamnase.

– Eu ar trebui să-mi dau palme, spuse Raine, punând ceașca de cafea pe masă și începând să-i povestească prietenei ei despre preluarea companiei la care lucra de către Island Marine și despre șocul de a afla cine era noul ei șef.

Sprâncenele Colettei se ridicară, uimite.

– Colston Falloner? Cel care a amenințat că se va răzbuna pe tine? șopti ea neîncrezătoare.

Raine încuviință, amintindu-și că, speriată și singură cum se simțise, îi împărtășise temerile prietenei ei.

– O, Raine... ce ghinion! Ei, dar poate s-a mai schimbat între timp...

Dar se întrerupse, văzând că Raine clătina din cap cu un aer nefericit.

– Vrei să spui că încă nu i-a trecut? întrebă ea, luând un alt pișcot de pe masă.

Apoi, văzând tensiunea de pe chipul prietenei ei, adăugă:

– Ei, și ce poate să facă? Să-ți facă viața grea la birou? Să-ți dea prea mult de lucru și să te supravegheze să vadă dacă ajungi la timp? Nu că s-ar întâmpla vreodată, din câte te cunosc. Poate să încerce și să te

concedieze, ca ultimă soluție, dacă așa înțelege el să se răzbune, continuă Colette, dar ar trebui să găsească un pretext foarte bun. Altfel, îl poți da în judecată, iar el e prea deștept pentru a-și lăsa sentimentele personale să intervină în viața profesională.

Da, da, așa era. Raine fu surprinsă că prietena ei îl înțelegea atât de bine pe Colt. Zâmbi la consolările Colettei, fără să îndrăznească a-i spune că se temea mai mult de reacțiile proprii la farmecul bărbatului decât de amenințările lui concrete.

Observând că prietena ei o privea curioasă, ridică din nou ceașca de cafea de pe masă, evitând ochii cercetători ai Colettei și întrebă calm:

– Cât de bine îl cunoști?

Cealaltă ridică din umeri:

– Frecventează aceleași cercuri ca și părinții mei. Majoritatea informațiilor le am de la ei. Se pare că n-a dus o viață de ascet în acești ultimi ani. Se zice că a fost văzut în compania tuturor femeilor frumoase de pe insulă. E un tip arătos, Raine, comentă tânăra. Am văzut fotografii cu el în reviste și arată mai degrabă ca un sportiv decât ca un om de afaceri bogat. E foarte carismatic și are un aer de lider. Trece rapid de la femeie la femeie... și totuși, se spune că era foarte îndrăgostit de nevasta lui. E ca și cum ar vrea s-o pedepsească pentru că a murit și l-a lăsat singur.

Deodată, Colette roși și se scuză:

– La naiba, am fost foarte lipsită de tact... nu-i așa? Îmi pare rău.

Raine îi acceptă scuzele cu un mic tremur. N-avea nevoie să i se amintească de moartea tragică a soției lui Colt. Nu fusese chiar ea făcută responsabilă de acest dramatic accident? N-avea nevoie să i se

amintească nici dragostea lui Colt pentru fosta lui soție. Ochii întunecați ai bărbatului din ziua în care o vizitase să-i jure răzbunare nu-i lăsase nicio îndoială cu privire la sentimentele lui pentru soția moartă.

Un fior de gheață o străbătu. Oare ce intenții avea bărbatul? S-o facă amanta lui? S-o folosească și apoi s-o părăsească la fel de ușor ca și pe celelalte partenere de pat? Dar cum ar putea să facă asta, dacă ea nu capitula? Iar asta nu se va întâmpla niciodată, dacă refuza să se lase impresionată de magnetismul lui și dacă nu rămânea niciodată singură cu el.

Pe jumătate atentă, auzi ceasul bătând ora nouă cu un sunet metalic.

– Mai ia niște cafea, să te încălzești, o îndemnă Colette, remarcându-i tremurul.

După aceea, vorbiră despre magazinul tinerei și despre planurile de viitor ale Colettei.

Când se întoarse acasă, temerile lui Raine dispăruseră ca prin farmec.

Faptul că șeful ei nu ajunse la birou a doua zi o ajută și mai mult la alungarea temerilor. Bărbatul sună la ora nouă fix să-i spună că va lipsi toată ziua.

Seara, ajungând acasă, se simți mult mai relaxată. Apartamentul ei era mult mai modest mobilat decât cel al Colettei. Dar era casa ei și-i plăcea. După ce se spălă pe cap, își trase fotoliul lângă foc și începu să se uite la un film. Pierzându-și însă rapid interesul, alese o carte – biografia autorului ei preferat – și se îndreptă către dormitor.

Dormi bine, trezindu-se mult mai relaxată după un somn fără

vise.

În cutia de scrisori descoperi un plic de la mama ei. Relatările despre ferma familiei o înveseliră și se simți chiar și mai bine când, ajunsă la birou, Colt o sună să-i spună că n-avea să se întoarcă decât a doua zi. Raine se concentră asupra muncii cu eficiența ei obișnuită, remarcată de Jack Hardwicke, managerul fostei companii, devenit acum mâna dreaptă a lui Colt.

– Dacă șeful tău crede că se poate descurca fără tine, roagă-l să te trimită la mine, îi sugeră el. Ești mult mai eficientă decât orice computer și de mii de ori mai frumoasă. Astfel că, dacă te gândești să-ți schimbi șeful, știi unde mă găsești.

– Raine mi s-a pus la dispoziție de bunăvoie, Jack.

Vocea lui Colt răsună în spatele lor, făcând-o pe Raine să se întoarcă, speriată. Deci, se întorsese totuși.

Jack începu să râdă. Credea probabil că celălalt glumea, dar mesajul ascuns din vorbele lui nu-i scăpă tinerei.

– Te aștept în biroul meu, adăugă el.

Celălalt bărbat se îndepărtă, iar Raine, cu inima strânsă, își urmă șeful.

– Ce faci în seara asta? întrebă el.

Întrebarea o șocă și-i trebuiră câteva clipe bune pentru a-și regăsi echilibrul. Oare chiar avea tupeul s-o invite în oraș? Credea că va accepta vreodată?

– Mi-am făcut deja un program.

El o privi cu ochi mânioși.

– Atunci, trebuie să-l schimbi.

Furioasă, tânăra replică pe un ton violent:

– Crezi că voi ieși cu tine? Răspunsul meu este nu, și același va fi și mâine, și întotdeauna.

– Voiam doar să te anunț că trebuie să lucrezi peste program, rosti el cu o voce marcată de dispreț. Fii atentă la ce-ți spun, dacă vrei să lucrăm bine, adăugă el, închizând ușa biroului. Lecția numărul unu. Nu mai face presupuneri cu privire la planurile mele.

Se apropie de ea și adăugă în șoaptă:

– Deși, trebuie să mărturisesc că-mi pare rău să te dezamăgesc în privința întâlnirii de diseară.

Raine roși. Trebuia să-și salveze mândria. Clipind din ochi cu un aer provocator, tânăra zise:

– Chiar ar trebui să-ți pară rău, Colt, pentru că nu știi ce pierzi. În fond, se vede limpede că nu te poți abține să nu-mi faci curte. Și totuși, sunt fata care l-a părăsit pe fratele tău.

Bărbatul o prinse de mână și o strânse cu putere. Apoi, zâmbetul îi apăru pe buze și mâna i se ridică spre fruntea tinerei, mângâind-o. Inima lui Raine bătea cu putere, gândurile ei se amestecau haotic.

– Lecția numărul doi. Nu mă confunda cu Timothy! Te sfătuiesc să nu uiți asta nicio clipă. Nu sunt atât de prost și nu pot fi păcălit așa ușor, Raine. Dacă-ți mai testezi farmecele pe mine și te aventurezi în ape atât de adânci, va fi plăcerea mea să te văd înecându-te.

Raine roși din nou.

– Și acum, la treabă, reluă el.

Cu mândria rănită, Raine se întoarse la muncă. Colt Falloner o ura și nu scăpa nicio ocazie să-i arate asta. Se simțea îngrozitor de jenată că făcuse greșeala de a presupune că o invită în oraș. Și apoi, ca să repare această îngrozitoare greșeală, îl provocase! Nu înțelegea

ce se întâmplase cu ea. Sperase că-l va bate cu propriile arme? Bărbatul ăsta era mult prea experimentat pentru a reuși să-l învingă.

Începu să dactilografieze un document foarte lung relativ la preluarea companiei. Dincolo de ușa închisă se afla Colt. Dar îi fu recunoascătoare că, deși stătu mult peste program, nici măcar o dată șeful ei nu deschise ușa care-i despărțea. Astfel, nu fu nevoită să-i mai vorbească până când se duse să-i pună lucrarea pe birou.

El o privi, uimit de faptul că terminase atât de repede. O complimentă pentru viteza cu care reușise să ducă la bun sfârșit lucrarea, iar acest compliment îi făcu tinerei o ciudată plăcere.

– Ești gata să pleci? întrebă el, văzând că era îmbrăcată.

– Da, șopti ea.

– Bun. Te conduc la mașină.

Acum, fu rândul ei să se arate surprinsă.

– Nu-i necesar, zise ea intimidată.

– O tânără a fost jefuită în parcare acum două săptămâni, așa că e mai sigur să te însoțesc. Și apoi, adăugă el ironic, nu vreau să ți se întâmple nimic rău înainte să apuci să-ți plătești datoriile față de mine.

Raine avu o mișcare de protest, dar încercă să se calmeze. După incidentul petrecut în mașina lui acum câteva zile, când îl pălmuise, jurase că n-avea să se mai lase provocată de vorbele lui. Astfel că repetă cu un calm ironic, îndreptându-se către ușă:

– Mulțumesc, dar grija ta nu e necesară.

Totuși, bărbatul se ținu după ea.

– Îmi pare rău, Raine, dar cred că totuși e.

Merseră în tăcere până în parcare.

– Mulțumesc că ai rămas peste program, zise el, ținându-i ușa Fiatului până când tânăra se instală la volan. Acum, du-te direct acasă și fii cuminte. Iar dacă te vei întâlni cu un bărbat în seara asta, nu uita să-i spui că ești... otrăvitoare.

Tot drumul până acasă, Raine se simți furioasă. Ar fi vrut să-l sune pe Colt și să-i spună că nu merita insultele și disprețul lui. Dar știa prea bine că acest demers era lipsit de sens.

Odată ajunsă acasă, își puse un tricou și un șort și ieși să alerge.

Capitolul 3

– Pari obosită, observă Colt a doua zi dimineață.

Tânăra îl privi în ochi.

Nu-i putea mărturisi că se trezise în miezul nopții, întrebându-se cum de nu prevăzuse toate astea când se gândise să se întoarcă pe insulă. Bănuia că-l putea întâlni din nou pe Colt, dar nu crezuse că se va afla într-o situație atât de complicată. Nu realizase că putea lucra alături de el, la fel cum nu bănuise că ura lui nu dispăruse încă.

Se trezise cu o durere de cap care nu-i trecu nici măcar după ce bău cele două cești de ceai obișnuite. Și, după ce hrăni pisica dungată în alb și negru pe care o găsise pe pervazul bucătăriei cu o seară înainte, se îndreptă către serviciu, simțindu-se îngrozitor de epuizată.

– Am avut o noapte foarte grea, răspunse ea.

Bărbatul strânse din buze. Nu zise nimic, dar nici nu era nevoie. Ochii lui întunecați îi comunicară exact părerea pe care o avea despre moralitatea ei îndoielnică.

Pe la jumătatea după-amiezii, durerea de cap deveni și mai crâncenă. Începu să se simtă din ce în ce mai rău.

Avea o migrenă! se gândi ea cu disperare, căutându-și în geantă pastilele și sperând că va scăpa de durerea de cap. Dar tensiunea ultimelor zile îi venise de hac și în curând se simți de parcă fruntea avea să-i explodeze. Își prinse capul în mâini, oftând.

Chiar atunci, Colt ieși din birou.

– Ce-i cu tine? întrebă el cu fermitate. Cred că ar trebui să te duci acasă.

Tânăra vru să protesteze, bănuind că bărbatul o va conduce chiar el. Dar cum privirea îi era tulbure și se simțea foarte bolnavă, conștientiză că nu-și va putea conduce mașina.

Colt trase automobilul în fața intrării, Raine se urcă și bărbatul porni motorul.

– Ai des migrene? întrebă Colt.

Iată că pricepuse despre ce era vorba!

– Nu, replică ea cu greutate. Mi se întâmplă rar, dar atunci sunt foarte violente!

– Îți sugerez să dormi mai mult, îi recomandă el.

Era clar! Credea că-și pierduse noaptea cu un bărbat!

Voia să-i spună că el era motivul pentru care nu dormise, că el și atitudinea lui amenințătoare erau responsabile de această migrenă, dar era prea mândră pentru a-i împărtăși acest lucru.

Închise ochii, orbită de lumina zilei. Îi era recunoscătoare bărbatului de lângă ea că nu vorbea prea mult. Toate întrebările pe care i le puse de-a lungul drumului necesitau doar răspunsuri monosilabice.

– Dacă ai nevoie de mine, sună-mă, o instrui el la plecare.

– Mă descurc, murmură ea, știind că nu va accepta oferta lui de ajutor.

– Am spus să mă suni, repetă el pe un ton dur, înainte de a demara, lăsând-o uimită în urma lui.

Raine își petrecu restul zilei în pat, cu toate că-i fu foarte dificil să adoarmă. Toate gândurile îi erau dominate de Colt.

Acest bărbat avea o personalitate foarte complexă, reflectă ea, cu ochii în tavan. Faptul că putea urî cu atâta intensitate o înspăimânta. Dar în același timp putea fi și foarte amabil, iar grija pe care i-o arătase astăzi era unul dintre semnele acestei generozități.

Aceste gânduri nu făceau decât să-i adâncească migrena. Dar nu se putea abține. Își imagină intențiile lui Colt vizavi de ea: trupul ei alb de fildeș, strivit de corpul său de bronz...

O, Doamne! zise ea cu voce tare, delirez! Refuză să se mai gândească la Colt și se întoarse cu fața la perete. Reuși în sfârșit să adoarmă. Se trezi abia către după-amiază. Migrena îi trecuse.

Își pregăti masa, apoi răspunse scrisorii mamei, asigurând-o pe Joan Welland că fiica ei mânca destul și că avea destui bani pentru a se descurca. Rezistă tentației de a adăuga că se descurca singură de atâta vreme și mărturisi, în schimb, că lucra pentru Colt Falloner. Nu lăsă însă să-i scape nicio referire la temerile pe care le avea în legătură cu această inedită situație. Nu voia să-și îngrijoreze părinții.

După ce termină de scris, făcu o baie relaxantă.

Ieși din baie, cu un prosop în jurul trupului, și se duse să vadă dacă pisica pe care o adoptase își făcuse din nou apariția.

Într-adevăr, patrupedul se plimba de colo-colo pe pervazul

bucătăriei, mieunând jalnic. Raine luă pisica în brațe și o îmbrățișă cu afecțiune. Chiar atunci, se auzi soneria.

Se încruntă, pentru că nu aștepta pe nimeni și, cu pisica încă în brațe, deschise.

– Colt!

Numele îi scăpă de pe buze involuntar. Rușinată, Raine își dădu seama cum trebuia să arate: pe jumătate dezbrăcată, cu părul în dezordine și cu o pisică pe jumătate sălbatică în brațe.

Expresia bărbatului era greu de descifrat, dar ochii lui întunecați îi cercetau chipul fără machiaj și trupul aproape gol.

Colțurile gurii i se ridicară într-un zâmbet ironic:

– Treceam prin apropiere și m-am gândit să văd dacă te simți mai bine... am aranjat cu cineva să-ți aducă mașina acasă. Așa că n-ai niciun motiv să întârzii mâine la muncă.

Raine îi mulțumi, asigurându-l că se simțea mai bine. Când Colt dădu să plece, pisica, înțelegând greșit gestul bărbatului, începu să se zbată ca să se elibereze. Raine îi dădu drumul, dar animalul apucase să-i lase niște urme adânci de gheare pe brațe.

– Ar fi bine să te ocupi de zgârieturile alea. Și asta cât mai repede, o avertiză el.

Ea ascultă ordinul lui Colt și-l lăsă să intre în casă. Apoi, lipsită de voință, îl lăsă s-o conducă în bucătărie.

– Ai cumva un antiseptic?

Raine încuviință, arătând către dulapul din perete.

– Acum, trebuie să stai cuminte, zise bărbatul apropiindu-se de ea cu un tampon de vată îmbibat în spirt.

Ea își ținu respirația. Colt îi prinse mâna și începu s-o tamponeze.

– Nu-i ziua ta norocoasă, nu-i așa? comentă el, cu ochi jucăuși. Unde naiba s-o fi dus? întrebă el, referindu-se la pisică.

Raine arătă către fereastra bucătăriei.

– E o pisică vagabondă, explică ea.

– Și tu obișnuiești să adopți orice animal hoinar pe care-l vezi?

– Numai pe cei cu patru picioare, răspunse ea cu sarcasm. Și apoi, ea m-a adoptat pe mine.

– Înțeleg, aprobă el. Exerciți o fascinație fantastică asupra tuturor ființelor.

Venind din partea oricui altcuiva, aceste cuvinte ar fi fost un compliment, dar tonul lui spunea cu totul altceva.

– Ești singură? întrebă bărbatul pe neașteptate.

Tânăra răspunse acru:

– Nu, am un regiment întreg în dormitor!

Un zâmbet apăru pe buzele bărbatului.

– Foarte posibil, zise el. Dar asta ar însemna un efort prea mare, chiar și pentru tine, adăugă el pe un ton malițios.

Raine încercă să-și tragă mâna dintr-a lui, dar el o strânse mai tare, râzând încetișor.

– Nu, Colt... șopti ea, înțelegându-i intenția.

Dar trupul o trădă și protestul ei se prefăcu în dorință când bărbatul își plecă fruntea și-i luă în stăpânire gura.

Niciun bărbat n-o mai sărutase astfel în toată viața ei. Nici măcar Timothy, cu toate promisiunile lui de dragoste eternă, n-o făcuse să-și dorească mai mult un bărbat. Gemu ușor și se arcui spre el. El o strânse mai tare și, cu un geamăt fierbinte, îi supuse buzele unui nou înfometat asalt. Sărutul lor era intens, devastator.

Haina lui era rece acolo unde-i atingea pielea, dar, sub prosop, trupul ei părea că ia foc. Își trecu brațele în jurul gâtului bărbatului, șoptindu-i numele. Apoi, mâinile îi alunecară sub haină, degetele căutând înfierbântate căldura trupului puternic al bărbatului, în timp ce brațele lui îi mângâiau conturul corpului.

– Colt...

Era pierdută. Atingerea lui, mirosul său masculin o fermecau.

La rândul lui, bărbatul șoptea pierdut cuvinte neînțelese, cu o voce răgușită.

O îndepărtă puțin de el și zise, privind-o în ochi:

– Doamne Dumnezeule! Nu mă mir că fratele meu și-a pierdut capul după tine. Ce naiba ai atât de special, Raine?

Bărbatul era roșu la față și se vedea că se străduiește să-și recapete controlul. Până s-o sărute, fusese perfect stăpân pe situație. Era incredibil să vezi cum acest bărbat distant și rece fusese atras în vârtejul pasiunii. Conștiința propriei forțe feminine o făcu să se cutremure.

Speriată, încercă să se îndepărteze de el, dar mâinile lui puternice n-o lăsară, trăgând-o înapoi cu un gest aproape protector.

– Stai aici, Raine. Aici e locul tău. Alături de un bărbat pe care nu-l poți răni, așa cum ai făcut-o cu Tim. Nu încerca să negi că mă dorești, draga mea, adăugă el. O femeie nu reacționează așa cum ai făcut-o tu la atențiile unui bărbat, decât dacă vrea să facă dragoste cu el. Dacă mai aveam unele îndoieli înainte de a te săruta, acum au dispărut.

Pentru el, acest sărut nu fusese decât un experiment?

– Dacă asta crezi, atunci ești mai îngâmfat și mai trufaș decât

bănuiam, îl sfidă ea, cu ochii plini de mânie.

Colt nu avu însă nicio reacție. Mâinile lui alunecară însă pe umerii ei albi cu mișcări senzuale. În ciuda dorinței de a-i rezista, un fior o străbătu și obrajii i se îmbujorară.

– Se poate să ai dreptate, dar trupul te trădează, șopti el.

Bărbatul nu-și încetă mângâierile, iar trupul tinerei tânjea mai mult, mai mult...

Doamne, ce fel de bărbat era că reușea s-o transforme într-atât? își zise ea, închizând ochii.

– Mai devreme sau mai târziu vom deveni amanți, Raine... încetează să te mai minți.

Raine deschise ochii și, întâlnind dorința întunecată din privirea bărbatului, își mușcă buzele.

– Ei bine, sper să trăiești până la nouăzeci de ani, pentru că atât vei avea de așteptat, strigă ea.

El râse în hohote și o eliberă.

– Vom vedea, răspunse bărbatul.

Raine plecă din cameră, încă tremurând. Oare Colt avea dreptate? Venirea lui aici îi demonstrase încă o dată cât de vulnerabilă se simțea în prezența lui.

Auzi ușa de la intrare deschizându-se, apoi închizându-se la loc. În acea clipă ar fi vrut să urle, să plângă sau să arunce după el cu ceva, atât de mare îi era frustrarea. Colt Falloner avea o opinie total greșită despre ea și nimic din ceea ce spunea sau făcea nu i-o putea schimba.

Auzind mașina demarând, se întrebă dacă bărbatul acesta era același Colt de acum câțiva ani. Pe atunci, atitudinea lui față de ea era una afectuoasă și ușor amuzată. Pe atunci, îi stârnise admirația cu

inteligența lui și cu foarte spirituala lui conversație. Dar chiar și atunci, îi fusese puțin teamă de el. Chiar și atunci realizase că fratele logodnicului său era un tip cinic, dar numai acum îi descoperea adevărata față. Noul Colt era rece, dificil de înțeles și doritor de răzbunare. Iar asta o făcu să se întrebe câtă suferință se ascundea în spatele acestei răceli de fațadă. Agonia lui interioară îl condusese probabil la o astfel de atitudine.

Intrând în dormitor, Raine simți o bruscă și ciudată simpatie pentru el. Dar nu, niciun bărbat ca el nu putea stârni simpatia altora. Era mult prea independent, prea sigur pe sine pentru a provoca milă. Ceea ce simțea ea era ceva mai complex decât atât. Și aici se ascundea pericolul pe care-l presimțea.

Își puse un halat de casă din mătase albă și începu să se plimbe fără țintă prin casă. Se întrebă dacă sentimentele stârnite de Colt nu erau legate de atracția pe care aceasta o exercita asupra ei. Dar bărbatul nu-și dorea decât s-o facă să i se supună. Nimic mai mult.

Ca să se apere, nu trebuia decât să nu-i mai permită să se apropie de ea. Astfel, nu va mai fi în pericol. Trebuia să nu-i mai stea în cale.

Șansa de a face acest lucru se ivi chiar a doua zi dimineață, când Jack veni la birou cu o propunere de la președintele noii companii.

– Se pare că mâine dimineață se va organiza o excursie pe iaht către Anglia, la care vor participa câțiva clienți. Singura problemă e că... Jack își frecă bărbia ca și cum s-ar fi aflat în încurcătură... e nevoie de o secretară și Susan are gripă. Așa că președintele te-a propus... pe tine.

– Pe mine? exclamă Raine, uimită. Dar sunt aici numai de două săptămâni și...

– Asta i-am spus și eu, dar mi-a răspuns că, de vreme ce lucrezi alături de Colt, ești singura persoană calificată pentru treaba asta. Ca să nu mai adaug că viteza ta de dactilografiere te recomandă de la sine. Asta-i problema, Raine, zâmbi el făcându-i cu ochiul, referințele tale sunt prea bune.

Ea îi zâmbi la rândul ei, copleșită. Se mai ocupase și altă dată de clienții importanți, organizase mese festive și conferințe. Dar să fie aleasă să facă toate astea aici, la Island Marine, când fusese angajată atât de recent, era ceva nou! Și apoi, nu mai fusese niciodată pe un iaht. Ochii ei străluciră la acest gând. Remarcase o fotografie a vasului pe peretele biroului lui Colt și-și dădea seama că era un vas de lux.

– Colt a fost deja de acord cu această propunere, deși cam cu jumătate de gură. Așa că tot ce mai trebuie să fac este să-l sun pe președinte și să-i spun că ești de acord. De altfel, e o zi perfectă pentru croazieră, adăugă el. Se pleacă în zori și vă întoarceți mâine noapte.

– Bine, râse Raine. Spune-i că voi fi încântată să merg.

Știa că astfel îl va face pe Jack fericit. De când se afla aici, realizase că Jack Hardwicke trăia numai pentru a-și mulțumi șeful.

– Ești o comoară, spuse el, întorcându-se la birou.

Raine era însă și mai fericită. Îi plăcuse întotdeauna să lucreze direct cu clienții, iar cererea președintelui de a fi asistat de ea reprezenta exact lucrul de care avea nevoie pentru a-și ridica moralul. Mai ales că excursia însemna mai mult timp petrecut departe de Colt.

Puțin mai târziu, întâlnindu-se cu prietena ei, Colette, Raine îi menționă fericită întâmplarea.

– N-ar trebui să-i dai atâta importanță acestui bărbat, Raine, o certă Colette cu o expresie îngrijorată. Cum am spus și data trecută, ura lui nu te poate afecta.

Jucându-se cu salata comandată, Raine îi zâmbi absent. Roși ușor și spuse, cu o voce stinsă:

– Vrea să facă din mine amanta lui.

Colette se strâmbă.

– Ooo! Asta explică de ce n-ai poftă de mâncare. Există și lucruri mai rele pe lumea asta, adăugă tânăra, privind în jur la oamenii de la mese. Gândește-te numai la experiența pe care o are în materie de dragoste. Ai putea profita de asta.

– Colette, omul ăsta mă urăște! protestă Raine nerăbdătoare.

Îi explică pe scurt atitudinea lui Colt față de ea, din clipa în care se revăzuseră la birou.

– Sinceră să fiu, îi pot înțelege sentimentele... până la un anumit punct. Mă consideră pe mine vinovată de tot ce s-a întâmplat cu familia lui și, dacă aș fi în locul lui, nu știu... poate aș simți la fel, mărturisi ea. Dar asta nu înseamnă că voi accepta să mă supun hărțuielii lui.

– Nu cred că intenționează să te hărțuiască, zise Colette cu seriozitate. Din câte îmi spui, bănuiesc că plănuiește altceva. Să te seducă și apoi să te părăsească. E perfect conștient de farmecul și de calitățile sale. Dacă aș fi în locul tău, aș fugi unde văd cu ochii, atâta vreme cât mai am puțină demnitate.

Raine renunță să mai mănânce salata și puse jos furculița.

– Până acum, mă îndemnai să mă culc cu el, îi aminti ea prietenei sale.

Chelnerul le aduse cafeaua și conversația încetă câteva clipe. Tânărul ospătar, un francez seducător, fu atras de Colette, căreia-i făcu semne de apreciere. Amândouă fetele izbucniră în râs. Colette atrăgea mereu atenția bărbaților, cu ochii ei mari și albaștri și stilul impecabil de a se îmbrăca, dar prietena ei rămânea fidelă lui David Shaw, cu care se întâlnea de un an. În ciuda insistențelor bărbatului însă, Colette refuza logodna. Raine bănuia că această rezistență provenea din experiența nefericită a părinților săi.

– Chiar și eu am fost atrasă de magnetismul acestui bărbat, iar eu nu l-am văzut decât în poze. Pe când tu lucrezi alături de el, reluă Colette, sorbind din cafea. Și apoi, în scrisori mi-ai menționat unul sau doi prieteni. Atât. Și niciunul cu care relația să devină foarte serioasă. Iar dacă ai rămas aceeași persoană pe care o cunosc, înseamnă că nu te-ai aventurat să faci dragoste cu necunoscuți. Iar asta înseamnă că n-ai destulă experiență pentru a te lupta cu un tip atât de experimentat ca Falloner. Fie că te urăște sau nu, problema ești tu. Ești mult prea influențată de el. Fugi de el, ăsta e sfatul meu, și nu vei fi umilită.

Raine își ascunse gândurile sub un zâmbet vag, înțelegând că prietena ei ar fi fost foarte uimită să afle cât de neexperimentată era cu adevărat. Știa că prietena ei avea dreptate. Dar nu putea renunța la slujba pe care o avea. În orice caz, pentru trei zile sau chiar mai mult, nu trebuia să se mai îngrijoreze din pricina lui Colston Falloner. Acum, trebuia să se ocupe de noua responsabilitate care i se oferise. Când se va întoarce pe insulă, va fi deja weekend.

Entuziasmul îi alungă grijile. Părăsi biroul devreme, cu permisiunea lui Colt, și se duse acasă să-și facă bagajul. Avea nevoie

de o rochie specială pentru cina de la bordul iahtului, realiză ea, căutând de zor prin garderobă. Alese în sfârșit o rochie roșie și o împachetă alături de alte haine de zi.

Trebuia să ajungă pe iaht la șase și jumătate după-amiază, cu jumătate de oră înainte de momentul plecării, după cum îi spusese președintele la telefon. Vasul avea să ancoreze pentru cină și peste noapte în golful Alderney. Până la St. Helier, locul unde se afla iahtul, trebuia să parcurgă un drum rezonabil cu mașina. Raine folosi timpul pe care-l mai avea la dispoziție pentru a face baie, a-și coafa și usca părul. Își puse un costum din mătase alb cu negru.

Înainte de plecare, lăsă o farfurie cu lapte în fața ușii pentru cazul în care pisica se va întoarce, deși n-o mai văzuse de când Colt venise în vizită ieri seară. Poate că – se gândi ea înfiorată – instinctul acestei feline simțise teribilul, iminentul pericol...

Pentru o clipă, toate temerile ei renăscură, dar le alungă cu hotărâre. Seara care urma și ziua de mâine promiteau să fie foarte agreabile și n-avea de gând să-l lase pe Colt să-i strice aceste momente.

Ajunsă în portul St. Helier, respiră adânc aerul curat și privi în depărtare, încântată.

– Domnișoara Welland? întrebă un tânăr membru al echipajului, cercetând-o cu o privire admirativă.

O invită la bord și-i arătă politicos iahtul. Luxul saloanelor o copleși.

– Domnul Cleevely n-a venit încă, îi spuse bărbatul, arătându-i cabina în care avea să stea.

Raine remarcă mulțumită mobilierul cochet și faptul că avea o

cabină cu sală de baie proprie.

– Nici clienții n-au sosit, continuă bărbatul. Am înțeles că vin toți odată. Oricum, domnul Cleevely va sta în cabina de lângă dumneavoastră.

Raine îi mulțumi și, îndată ce bărbatul plecă, începu să despacheteze fericită, pregătindu-se pentru cină.

Se fardă – o umbră de verde pe pleoape, puțin rimel pe gene și un ruj roșu, în ton cu rochia, pe buze. Se întreba mereu ce fel de om era președintele companiei. Când vorbise cu ea la telefon, păruse foarte amabil, liniștit și destul de matur. Jack îi confirmase impresia, adăugând că bărbatul avea darul înnăscut de a-i face pe cei din jur să se simtă bine.

Ceea ce nu putea decât să facă voiajul și mai agreabil, decise ea, auzind zgomote în cabina alăturată. Nu fu deloc surprinsă atunci când ocupantul încăperii bătu la ușa ei.

Ei, bine că sunt gata! se gândi tânăra, ușor nervoasă. Deschise ușa, dar... îngheță văzând cine se afla în prag.

Capitolul 4

– Ce-ce cauți aici?

Șocată, Raine se bâlbâi la vederea lui Colt.

Bărbatul ridică din umeri.

– Cleevely n-a putut ajunge.

Raine se uită la el, înspăimântată.

– Vrei să spui... că ai venit aici în locul lui?

Cum bărbatul nu răspunse, tânăra îl privi o clipă, apoi rosti, aproape fără răsuflare:

– Tu ai aranjat să se întâmple astfel!

Colt se uită la ea cu atâta duritate, încât Raine nu insistă. Bărbatul sosise deja îmbrăcat pentru cină. Purta un costum din catifea gri și o cămașă albă. Părul lui des era pieptănat pe spate, iar ochii lui limpezi o priveau cu încordare.

Revenindu-și cu greu, Raine întrebă cu răceală:

– Nu li se va părea ciudat clienților că în locul președintelui ai apărut tu?

– Dimpotrivă, par destul de mulțumiți.

Bineînțeles, se gândi ea. Colt Falloner era un nume în lumea comercială, cu mai mare influență decât președintele, care juca un rol aproape onorific în conducerea companiei Island Marine. Se hotărâse probabil că tinerețea și energia lui Colt aveau să reprezinte avantaje importante în ochii clienților.

Ochii lui continuau să-i cerceteze trupul, trecând parcă prin rochia ei de seară. Trupul tinerei se umplu de o căldură ciudată sub ochii lui admirativi.

– E ceva în neregulă cu ținuta mea? întrebă ea, hotărâtă să nu-l lase să-i sesizeze stânjeneala. N-aș vrea să fiu responsabilă pentru pierderea contractului de două milioane de lire.

Ochii lui întâlniră privirea ei strălucitoare.

– Dacă ar fi nehotărâți în privința contractului, atunci ar fi de-ajuns să te privească o singură dată și-l vor semna fără comentarii. Dar cred că știi foarte bine asta, nu-i așa, Raine? Ești obișnuită să joci rolul de divă.

Vocea lui era tăioasă ca oțelul, sfidătoare. Acestui bărbat nu-i plăcea să se simtă lipsit de control, se gândi tânăra. Probabil că ducea o luptă dificilă cu sine însuși pentru că, oricât de ciudate ar fi fost circumstanțele, o dorea încă. Pentru el, era aproape o obsesie. Nu trebuia să fii un expert în emoții umane ca să-ți dai seama de asta.

– Ești o femeie fatală, draga mea, continuă el. O Afrodită, o Circe care seduce bărbații fără să depună niciun efort.

Tonul lui era acuzator, dar ochii lui înfierbântați îi arătau că o dorește.

Ciudat, dar acest lucru o făcea să se simtă bine, realizând că putea

destabiliza această forță masculină de temut.

– Dar nu și pe tine, Colt...

– Nu, nu și pe mine.

Era o minciună, și amândoi știau bine asta.

Din fericire, seara se dovedi destul de interesantă pentru ca Raine să nu se mai gândească la Colt. Cina, pregătită de membrii echipajului, fu delicioasă. Li se servi homari cu vin alb sec, friptură de vacă în sos, profiterol și șampanie. Când compania dădea o petrecere, o făcea cu stil. Iar Colt era atât de fermecător!

Încă o dată, se trezi admirându-i calitățile de comunicare și de interacționare cu oamenii. Era fermecător. Clienții cedară imediat șarmului, sincerității și inteligenței sale. Singura femeie dintre cei aflați la dineu fu și ea imediat cucerită de atuurile evidente ale bărbatului.

Jocelyn Day, sora unuia dintre directori, venise pe iaht numai pentru a se bucura de croazieră. După cum Colt credea că ea îl va ajuta să obțină semnarea contractului, tot astfel și clienții o aduseseră pe Jocelyn pentru a obține o înțelegere în termeni cât mai favorabili lor. Și, într-adevăr, femeia era cu adevărat uimitor de frumoasă. Slabă, cu părul negru, îmbrăcată într-o rochie strâmtă și foarte scurtă de culoare albă, femeia nu-l scăpă nicio clipă din ochi pe Colt, fericită să-și împlinească datoria pentru care se afla aici.

– Ești de aici, de pe insulă? o întrebă femeia pe Raine.

La masa festivă stătură față în față, astfel că, vrând-nevrând, fură nevoite să converseze.

Raine încuviință cu un scurt și absent semn din cap, întrebându-se de ce femeia simțise nevoia să-i vorbească. Până acum,

o tratase de parcă ar fi fost invizibilă.

– Colt nu e localnic, continuă femeia cu o satisfacție greu de înțeles. O minte ca a lui nu putea să apară dintr-o mică bucată de pământ de o sută de kilometri, unde trăiesc numai cultivatori de roșii. Potențialul lui ar fi fost foarte... opresat.

Ceea ce se traducea prin faptul că toți localnicii erau imbecili! Raine se înfurie. Jocelyn nu făcuse o gafă, ci asta intenționase să spună. Ar fi vrut să riposteze, dar era prea diplomată pentru a cădea în această capcană. Clientul avea întotdeauna dreptate!

– Insula are multe de oferit, se auzi vocea lui Colt. Altfel, de ce aș fi părăsit tentațiile Londrei?

– Pentru a găsi un paradis fiscal, desigur, răspunse Jocelyn. Nu cred că există cineva, sănătos mintal, care să vrea să locuiască aici, reluă ea cu cinism. În fond... care e farmecul acestui loc?

Raine se hotărî să-i dea o replică pe măsură, dar Colt răspunse înaintea ei:

– O istorie de o mie de ani. Mai multă libertate față de presiunile vieții moderne. O prietenie anglo-franceză și cea mai veche Cameră de comerț din întreaga lume britanică.

Raine fu mândră de cuvintele bărbatului. Privi în ochii lui și-și dădu seama că și el iubea acest loc la fel de mult ca ea.

– De asemenea, poartă urmele bătăliilor... de cucerire pe care le-a suportat, adăugă el. Dar sunt sigur că s-au învățat lecții prețioase în urma supunerii și cultura s-a îmbogățit între timp.

Aceste cuvinte cu dublu înțeles o făcură pe Raine să roșească, iar pe Jocelyn să întoarcă jenată privirea, de parcă ar fi simțit că este martora unei scene prea intime, care n-o privea.

– Ți s-a răspuns, Jocelyn, interveni fratele ei.

Bărbatul avea părul negru și ochii cenușii ai surorii, și păruse atras de Raine încă de la începutul cinei.

– Se vede cu ochiul liber că insula are farmecele ei proprii, continuă bărbatul, zâmbind către Raine.

Apoi, întorcându-se către tânără:

– Dacă toate atracțiile sunt asemenea ție... atunci pot înțelege de ce domnul Falloner locuiește aici.

Imediat ce rosti aceste cuvinte însă, bărbatul realiză că făcuse o gafă.

Vocea uscată a Jocelynei se făcu auzită îndată, demonstrându-i că vorbele lui de mai devreme nu fuseseră deloc înțelepte.

– Colt era căsătorit când a venit aici, Andrew... cu prietena mea cea mai bună.

În tonul ei se ghici o notă aproape satisfăcută, ca și cum acest lucru i-ar fi dat unele drepturi asupra bărbatului. Apoi îi zâmbi seducătoare lui Colt și adăugă:

– Mereu am crezut că ai adus-o aici ca s-o ascunzi de restul lumii, Colt. Ca s-o păstrezi numai pentru tine. Nu ți-am spus niciodată cât de mult am suferit cu toții din pricina...

– Da, mulțumesc! o întrerupse el grăbit.

Pe chipul lui rămas la fel de imobil ca o mască nu apăru niciun semn care să-i trădeze durerea. Numai o rece sclipire din privirea lui îi arătă lui Raine că bărbatul suferea încă.

Se cutremură. Iată că Jocelyn cunoștea familia Falloner de mult timp. Numele Raine Welland nu-i stârnise însă nicio amintire. Tânăra răsuflă ușurată. Probabil că povestea de acum șase ani apăruse numai

în ziarele de pe insulă, astfel că în Anglia nu se aflase despre nesăbuita adolescentă care provocase atâta durere familiei Falloner.

Groaza acelor vremuri se întoarse în inima ei pentru câteva secunde. Suferința, conștiința nevinovăției, hărțuiala reporterilor. Totul trecuse, încercă ea să se covingă, oamenii uită. Și ea voia să uite. Dar cum putea uita, când Colt se încăpățâna să-i aducă mereu aminte? Când ura lui o urmărea încă? O putea simți chiar și acum, sub politicosul lui zâmbet rece.

Ceilalți vorbeau în continuare, fără să-și dea seama de frământarea ei interioară. Un bărbat bătrân și chel făcea niște considerații despre crichet, un altul își aprinse o țigară, iar Andrew îl asculta pe Colt, care-i povestea în continuare despre insulă. Toate discuțiile de afaceri se încheiaseră.

Raine se scuză, ridicându-se de la masă. Privirea întrebătoare a lui Colt și cea dezamăgită a lui Andrew o urmăriră, dar ea le ignoră, fericită să rămână în sfârșit singură.

Pe punte, aerul era rece, iar briza puternică îi răvășea părul. Era aproape întuneric. Către est, se aflau Franța și insula Cherbourg, vizibilă pe timp senin, dar învăluită acum într-o pâclă deasă. O lumină intermitentă venea de la farul din apropiere, avertizând navigatorii de pericolul stâncilor care se înșirau către vest.

Raine trase adânc în piept aerul sărat, ascultând sunetele relaxante ale nopții.

Auzind pași în spatele ei, se întoarse, pe jumătate convinsă că avea să-l vadă pe Andrew. Dar pulsul ei crescu când îl zări pe Colt.

– Ce s-a întâmplat, Raine? întrebă el pe un ton ironic. Conversația devenise prea neplăcută pentru tine?

Raine își mușcă buza inferioară, refuzând să se lase provocată într-o nouă dispută. Răspunse, încercând să pară relaxată:

– Nu, așa ți s-a părut?

Nu fusese intenția ei să-l contrazică, dar o făcuse, și simți îndată cruda replică a mâniei sale.

– Dacă ai fi avut puțină compasiune, puțină conștiință... dincolo de chipul ăla drăguț, conversația te-ar fi stânjenit, spuse el cu dispreț.

Bărbatul suferea, era sigură de asta. Deodată, simți nevoia stranie să-l consoleze, să-i câștige respectul și să-l facă să vadă că nu era o ticăloasă. Fără să se gândească la consecințele gestului ei, îi puse mâna pe braț.

– M-ai înțeles greșit, Colt.

– Ce-i asta? întrebă bărbatul, cinic. Pledoaria inculpatului înainte de condamnare?

Încet, ușor, o apropie de el. Îi luă mâna și o duse la gură. Răsuflarea caldă, pasionată a buzelor lui o făcu pe Raine să se cutremure. Apoi, Colt îi întoarse palma și îi sărută degetele. În ciuda temerii profunde încercate în preajma lui, acest gest renăscu în ea dorința. Simțurile ei erau devastate. Încercă să se retragă, dar nu reuși. Panica i se ghicea în ochi și simțea că se sufocă.

– Ți-am promis că nu-ți voi lovi trupul frumos și am vorbit serios, zise el, continuând să atingă cu buzele degetele tinerei. Atunci, de ce ți-e teamă? Că vom face dragoste? Sau de faptul că vei savura fiecare clipă, atunci când se va întâmpla?

Gura ei se uscă. Încercă din nou să scape de el și, spre surprinderea ei, bărbatul o eliberă.

– Întoarce-te la oaspeții tăi, Raine.

Ordinul lui rece sunase ca un ultimatum și tânăra îl ascultă.

***

Raine se trezi cu o înfiorătoare durere de cap, fapt pe care-l acceptă ca pe o pedeapsă meritată pentru faptul că nu se abținuse de la vin și de la sos de ciocolată, două lucruri pe care de obicei avea grijă să le evite.

Asta mai lipsea! se gândi ea, ridicându-se din pat cu greutate. Își găsi pastilele și se îndreptă către bucătărie să-și umple un pahar cu apă. Afară, zări apărând primele raze de soare și auzi mișcare pe punte. Era echipajul, care ridica ancora. Din cabine nu răzbătea niciun sunet, astfel că Raine se întoarse în liniște în cabină și se vârî în pat, sperând că pastilele își vor face efectul.

Iar acest lucru se întâmplă. Când se trezi a doua oară, își privi ceasul și constată că cele douăzeci de minute pe care își propusese să le doarmă trecuseră. O bătaie în ușă o făcu să ciulească urechile. Zgomotul se auzi din nou.

Apoi, ușa se deschise larg, și Colt apăru în prag:

– Lucram, și mi-am dat seama că te-ai trezit, zise bărbatul. Ți-ai uitat astea în bucătărie, adăugă el, întinzându-i flaconul de pastile. M-am gândit că suferi și că ai nevoie de o ceașcă de cafea.

– Mulțumesc, zise Raine, luând pastilele și cafeaua.

Soarele se ridicase, iar iahtul pornise la drum.

– Cum te simți? continuă el, după ce închise ușa și se așeză pe

pat.

– Mult mai bine, replică ea cu o voce surprinzător de firavă.

– Te poți descurca? reluă bărbatul cu seriozitate.

Raine sorbi o gură de cafea, aspirând aroma proaspătă și înviorătoare. Colt se referea la ziua pe care o aveau în față. Mai devreme, se temuse că nu va fi în stare să se ridice din pat. Dar apoi își spusese cu fermitate că nu trebuia să-și dezamăgească angajatorii, care o chemaseră aici cu o misiune clară.

– Da, răspunse ea hotărâtă, remarcând zâmbetul de pe chipul bărbatului.

Cum privirea lui zăbovi din nou pe umerii ei goi, Raine continuă, încurcată:

– Ai vorbit serios când ai spus toate acele lucruri despre insulă... ieri seară?

Colt îi răspunse cu o expresie crispată, mișcându-se ușor pe pat:

– Dacă n-aș fi crezut în ceea ce am spus, aș fi tăcut.

Da, ar fi trebuit să-și dea seama de asta, se gândi tânăra, mușcându-și buzele. Nu era el omul care să discute doar de dragul discuțiilor sau să spună lucruri în care nu credea.

Razele soarelui pătrundeau în cabină prin fereastra joasă, luminând părul castaniu al bărbatului. Trăsăturile lui puternice erau ascunse în umbră.

– Când locuiam în Anglia, Londra mi se părea sufocantă, zise el cu un aer trist. Ambiția mea a fost să fac bani ca să pot pleca de acolo. Nu invers, așa cum a sugerat Jocelyn. Nu voiam să mă îndepărtez prea mult de Anglia, dar îmi doream să pot respira liber. Prin urmare... gura bărbatului exprimă o satisfacție interioară... când am

ajuns aici acum doisprezece ani, a fost ca o realizare a celor mai dragi visuri.

Părea foarte mândru, ca un băiețel care descoperă o comoară pe care vrea s-o păstreze numai pentru sine.

Absorbită în contemplarea figurii lui, Raine aproape scăpă din mâini ceașca de cafea când vasul avu o mișcare bruscă. Dar Colt o sprijini la timp.

– Am multe afaceri la Londra, continuă el, dar nu vreau să mă mai întorc vreodată acolo. Cred că ți-am mai spus toate astea.

Asta demonstra că avea o memorie foarte bună. Într-adevăr, îi spusese toate astea acum șase ani, în timpul unei vizite acasă la el. Ea îi povestise că tatăl ei o ducea din când în când în Anglia la un unchi care trăia la Londra și că urâse dintotdeauna aceste vizite. Apoi, descoperise cu o ciudată plăcere că bărbatul simțea la fel față de viața din marile orașe. Dar pe atunci, Colt o respecta...

– Da, mi-ai spus, șopti ea, strâmbându-se de durere, străbătută de un junghi.

– Te mai doare încă?

Ochilor săi vigilenți nu le scăpa nimic.

– Cred că am gâtul înțepenit. Vine odată cu migrena, glumi ea.

– Ia să vedem, putem face ceva în legătură cu asta? se oferi el.

Fără să aibă nicio reacție, Raine îl văzu luându-i din mână ceașca de cafea și așezând-o pe măsuța din lemn de tec. Protestă ușor, dar Colt o ignoră.

Când o atinse, tânăra nu mai putu respira. Mâna bărbatului îi apăsa încet carnea, până când găsi exact punctul dureros.

– Întoarce-te, îi porunci el scurt.

Ea îl ascultă și durerea i se calmă treptat-treptat, înlocuită de conștientizarea atingerii reci a brațelor și de aroma trupului bărbatului. Începu să se relaxeze și gemu ușor, în semn de apreciere a calităților lui de masor .

– Ți-e mai bine? întrebă Colt, cu o voce catifelată, fără să înceteze mișcările pricepute ale mâinilor.

Raine răspunse din nou cu un suspin de satisfacție. N-avea chef să vorbească. Era învăluită într-o stare de bine și de confort, pierdută în tandra, delicata căldură a atingerii bărbatului. Mișcările circulare ale mâinilor lui îi dădeau fiori de plăcere. Fără să-și dea seama când, i se abandonă complet.

Colt o întoarse cu fața către el. Ochii bărbatului erau încărcați de dorință.

– Colt... îl imploră ea.

Dar rugămintea ei sună mai degrabă a geamăt de plăcere. Buzele tinerei se despărțiră, primind gura posesivă a bărbatului. Trupul ei tânjea după el. Simțea, fericită, greutatea celuilalt trup, strivindu-i carnea.

Gemu. Sărutul lui se transformă într-o înceată și languroasă explorare a gurii ei. Limba îi cerceta dulceața buzelor, înlăturându-i orice rezistență. Lucrurile înaintau într-un ritm alert, dar nu-i mai păsa. Ardea de dorință.

Cămașa de noapte îi ajunse mai jos de sâni. Întotdeauna crezuse că sânii ei sunt prea mari, dar constata acum că erau făcuți parcă pentru mâinile lui. Albi ca laptele, lângă brațele lui bronzate...

Gemu din nou, din adâncul ființei. El își ridică fruntea și o privi.

Stătea întinsă ca o nimfă, cu un braț sub cap. Obrajii îi deveniseră

roșii, buzele erau desfăcute și ochii pe jumătate închiși.

– Ești foarte frumoasă, declară el cu un glas răgușit. Frumoasa fată supusă...

Zâmbetul ei răspunse surâsului lui.

Senzații multe, haotice, amestecate o străbăteau, iar dorința era atât de intensă, încât aproape o durea.

Un mic murmur de plăcere îi scăpă din nou. Colt își opri asaltul și-i desfăcu mai tare cordonul cămășii. Tânăra rămase goală.

– Doamne, o să înnebunesc! exclamă Colt.

Se întinse lângă ea, iar degetele ei tremurânde începură să-i desfacă încet nasturii cămășii. Bărbatul își opri respirația, când mâinile ei îi încolăciră trupul, atingându-i brațele puternice.

Colt înainta pe corpul ei, așezând sărut lângă sărut pe fiecare centimetru al pielii ei de fildeș. Dar, îndată ce gura lui îi atinse pântecul, Raine deveni tensionată, în minte venindu-i brusc femeia cu care Colt fusese căsătorit.

Oare bărbatul voia s-o rănească? Voia s-o facă să plătească pentru ceea ce credea el că făcuse familiei sale? Și, prostește, cedând pasiunii sale, nu-i dădea chiar ea ocazia de a se răzbuna?

Deodată, mâinile ei se prinseră de părul bărbatului și strigă cu disperare:

– Nu!

El se opri și-și lăsă capul pe pântecul ei, cu răsuflarea tăiată. Respiră adânc, de parcă ar fi încercat din greu să se controleze. Părul lui, căzut în față, îi mângâia pielea – o atingere senzuală, chiar fără intenție – și, în ciuda oricărei logici, un val de dorință se reaprinse în Raine. Tânăra își prinse sânii în palme, făcându-și un scut împotriva

lui.

– De ce m-ai oprit? întrebă el pe un ton tăios. Așa l-ai opri și pe Tim, sau i-ai permis luxul de a-ți cunoaște frumosul trup înainte de a-l aduce în pragul nebuniei când te-ai răzgândit în privința căsătoriei?

– Nu! strigă ea, dar Colt n-o asculta.

– Îți place să te răzgândești, nu-i așa? reluă el dur, dându-i la o parte brațele de pe sâni și privind-o cu nerușinare.

O, Doamne! Cum putuse uita cât de mult o urăște? se gândi ea. De ce nu-și amintise toate promisiunile lui de răzbunare, înainte de a-i permite să-i dea jos cămașa de noapte?

– Dă-mi drumul, Colt! îi porunci ea cu o voce slabă.

Nu, rosti el cu un calm rece.

Ce naiba intenționa să facă? Frica o cuprinse, înghețându-i trupul.

– Ființă nesimțitoare...

Brațul lui o prinse de mână, scuturând-o cu putere.

– De ce i-ai făcut asta? De ce?

Trăsăturile lui amenințătoare o înspăimântară. Țipă, îngrozită.

Cuvintele lui rostite cu atâta vehemență și țintuirea sub strânsoarea lui o panicară. Fu gata-gata să rostească vorbele care-i umpleau mintea, torturând-o:

"Pentru că am venit în ziua aia acasă și l-am găsit în pat cu soția ta!"

Capitolul 5

Dar nu le rosti. Nu putea. Chiar și când bărbatul o bruscă, o licărire de rațiune îi rămase, împiedicând-o să spună adevărul trist al faptelor. Ce i s-ar fi întâmplat lui Tim dacă i-ar fi mărturisit toate astea și el ar fi crezut-o? Îi era teamă să se gândească.

Își aminti toate evenimentele acelei zile. Tim se afla acasă, sub pretextul decorării apartamentului în care aveau să stea după căsătorie, iar ea, fiind liberă în acea după-amiază, trecuse pe acolo ca să-i facă o surpriză. Și ce surpriză! Numai că surpriza fusese în întregime pentru ea. Intrase în apartamentul aparent pustiu și cercetase încăperile. Până când, printr-o ușă întredeschisă, îi văzuse. Tim și viitoarea cumnată se aflau goi în pat. Stephanie o văzuse prima. Scosese un strigăt și Tim privise și el către ușă. Întreaga lui pasiune se transformă în dezamăgire. "O, la naiba!" exclamase el. Raine fugise din apartament, refuzând să-l mai vadă vreodată. Fusese prea amorțită, când auzise despre accident, pentru a nega toate lucrurile care se spuneau despre ea. Un ciudat simț al onoarei o

făcuse să nu spună nimănui adevărul, nici măcar părinților săi. Și cu atât mai puțin lui Colt. Iar apoi, după ce Stephanie murise, nici nu se mai pusese problema.

Îl privi pe Colt, refuzând să se lase intimidată, și șopti cu stoicism:

– De ce nu-l întrebi din nou pe dragul tău frate?

Ochii bărbatului deveniră mai întunecați, dar brațele lui o eliberară. Totuși, zâmbetul apărut în colțul gurii sale era la fel de cinic.

– Ce te face să crezi că te voi lăsa să te răzgândești?

Când realiză sensul cuvintelor sale, Raine se alarmă.

– Vrei să spui că... mă vei viola?

Vocea ei sună atât de slab, de tremurătoare!

– Ei, la naiba, Raine... Nu te mai preface... N-ar fi deloc viol, nu-i așa?

Nu, n-ar fi, se gândi ea cu sinceritate. Bărbatul ăsta îi luase mințile. Chiar dacă o ura... ea nu-i putea rezista. Doamne, nu mai avea pic de respect de sine!

– Pentru numele lui Dumnezeu! Îmbracă-te odată! îi ordonă el cu duritate, ridicându-se din pat.

Raine luă rapid cămașa de noapte și se acoperi.

– Ce s-a întâmplat, Colt? Nu mai are niciun haz situația, dacă nu poți avea o femeie împotriva dorinței ei?

Imediat însă realiză nebunia acestor cuvinte.

– Nu-ți forța norocul, Raine, răspunse el cu o voce amenințătoare. Dacă mă hotărăsc să te violez, îți pot garanta că îți va plăcea, așa că mulțumește Cerului că n-am ajuns încă atât de rău.

Apoi ieși, închizând ușa cabinei cu o surprinzătoare blândețe.

Soarele răsărise complet. Prin fereastră, se zărea apa strălucitoare. Dar pentru Raine, farmecul acestei călătorii pierise. Îi era rușine. Rușine că se lăsase purtată de o pasiune nebunească, rușine că, în ciuda părerii groaznice pe care bărbatul o avea despre ea, se înjosise atât în fața lui.

În ciuda presimțirilor nu tocmai plăcute, ziua se dovedi destul de agreabilă. În timpul micului dejun și al conferinței care urmă, Colt o tratã cu o politețe perfectă. Când lucra, bărbatul putea face abstracție de sentimentele personale, realiză ea cu invidie. Deschis, comunicativ, cu simțul umorului, Colt câștigase respectul tuturor celor de pe vas.

De-a lungul zilei, ocupată să ia notițe, să ignore interesul lui Andrew Day față de ea și remarcele senzuale adresate de Jocelyn lui Colt, Raine se întrebă neîncetat cum ajunsese Stephanie Falloner în patul lui Tim, când avea un astfel de bărbat. Ea se crezuse îndrăgostită de Tim – destul încât să vrea să se mărite cu el – dar fusese tânără, prea tânără. Abia acum, mai matură, realiza profunzimea caracterului lui Colt, în comparație cu frivolitatea fratelui său vitreg. Așa că nu înțelegea ce văzuse Stephanie la Tim, când bărbatul cu care se căsătorise putea fermeca orice femeie.

– Hei, am ajuns! exclamă Andrew deodată.

Familia Day și restul colegilor lor trebuia să se întoarcă la birourile din Londra. Ajunși pe țărm, Raine observă că Jocelyn îl sărută pe Colt la despărțire direct pe buze. În lumina soarelui, la malul mării, cei doi păreau atât de potriviți unul cu altul, încât Raine se întoarse cu spatele la ei, supărată că simțea săgeata geloziei.

De ce-i păsa cu cine se săruta Colt? se întrebă ea în mașina care-i

ducea la aeroport. Bărbatul ăsta nu însemna nimic pentru ea. Era fericită că iahtul fusese trimis la Southampton pentru verificări tehnice și că aveau să se întoarcă acasă cu avionul. Asta însemna că nu mai avea de rezistat alături de el decât câteva ore. Descoperi însă că bărbatul avea alte planuri...

Colt nu urmă șoseaua principală, ci făcu dreapta pe un drum de țară.

– Ce faci? întrebă ea, consternată.

Expresia lui rămase impenetrabilă.

– Vreau să vizitez pe cineva, răspunse el.

Raine îl privi curioasă, dar el nu-i mai oferi nicio altă explicație.

– Dar zborul nostru? insistă tânăra.

Știa de la Jack Hardwicke că se făcuseră rezervări pentru ora șase, iar până atunci nu mai era decât o oră.

– L-am amânat, zise el pe un ton definitiv.

Se aflau în Hampshire's New Forest.

– Ce frumos e aici! exclamă tânăra.

El o privi cu un aer ciudat.

– Bănuiesc că mama mea vitregă ar fi de acord cu tine, răspunse el, apăsând ușor frâna. A vândut casa de la Londra și a venit să locuiască aici când a murit tata.

Raine ascultă cu atenție. Era prima oară când vorbea despre viața lui. Știa atât de puține despre el! Își dorea să afle mai multe, astfel că nu vru să lase să-i scape această ocazie.

– Pe atunci aveai... optsprezece ani?

Această întrebare îl uimi. O privi și răspunse impresionat:

– Bravo! Deșteaptă fată!

De fapt, nu fusese chiar atât de greu să calculeze această dată. Tim îi spusese că-și pierduse tatăl când avea zece ani, iar Tim era cu opt ani mai mic decât fratele său. Dar faptul că reținuse această informație îl surprinse pe Colt.

– Și mama ta? continuă ea. Mama ta adevărată...

El ridică din umeri.

– Nu mi-o mai amintesc, replică el nepăsător. A murit imediat ce m-a născut.

– Și tatăl tău, s-a recăsătorit... când?

– Când aveam șapte ani.

După multă vreme, se gândi Raine.

– Ați fost destul de apropiați, nu?

El nu răspunse imediat, concentrat asupra drumului.

– Nu, nu în mod deosebit, spuse el în sfârșit. Tata muncea mult departe de casă și copilăria mi-am petrecut-o alături de bone. Nu-l vedeam prea des. Și cum credea că internatul este cea mai bună metodă de educație pentru copii, m-a dat la școală departe de casă, adăugă el cu regret. Poate a crezut că așa e mai bine, dar în ce mă privește, consider că locul copiilor este lângă părinți... cel puțin în cei mai importanți ani ai dezvoltării lor.

Raine îl aprobă în gând, dar nu-și rosti părerea cu voce tare. Colt nu-l putea păstra pe fiul lui mereu alături de el, iar pentru asta o învinovățea pe ea. Chiar și așa, îi fu milă de el, încercând să-și imagineze singurătatea micului Colt. Poate de aceea era atât de independent.

Privi pe geam, păstrând tăcerea un timp.

– Dar mama ta vitregă? reluă ea apoi. Te-ai înțeles bine cu ea?

– Ce-i asta, Raine? întrebă el, suspicios. Un interogatoriu?

Deci, i se părea normal să împartă patul cu ea, dar nu și viața lui personală, realiză ea, rănită. Tăcerea lui era o pedeapsă. Privi din nou pe fereastră. Treceau pe lângă case și ferme din cărămidă roșie, mici și cochete.

Deodată, temătoare, Raine întrebă:

– Colt... doar nu mergem la mama ta vitregă, nu?

N-o întâlnise niciodată pe mama fostului său logodnic. Nici măcar nu-și amintea ca Tim s-o fi vizitat vreodată în timpul cât fuseseră împreună. Aranjase ca prietena lui și mama vitregă să se întâlnească înainte de nuntă, dar întâlnirea nu mai avusese loc. Dar femeia își putea aminti numele ei. Numele femeii care adusese atâta suferință fiilor ei. Ce fel de primire îi va face?

– Calmează-te, o liniști el, înțelegând care-i erau temerile. Dintr-un motiv necunoscut, nu te-a condamnat niciodată, astfel că se va purta cu tine mai bine decât ai merita.

De ce naiba o jignea mereu, cu fiecare ocazie? Ce tot voia să demonstreze? Exasperată, și-ar fi dorit să lase deoparte principiile și să-i arunce adevărul în față. Să-l rănească. Să vadă cum siguranța de sine, superioritatea lui se topesc la aflarea trădării soției sale. Dar nu putea, chiar dacă asta însemna să sufere în continuare.

Grădina casei era superbă, cu tufișuri de trandafiri încă neînfloriți, bine îngrijită, ca o mică bijuterie. Dar nimeni nu răspunse când Colt bătu la ușă. Raine respiră ușurată. Prea devreme, realiză ea îndată, când Colt zise în șoaptă:

– Prin spate.

Într-adevăr, cei doi locatari ai frumoasei căsuțe se aflau în

grădinița din spate. Cel mic fu primul care-i zări.

– Tati!

Băiețelul veni în fugă către ei. Raine fu foarte emoționată când văzu felul drăgăstos în care Colt își întâmpină copilașul. Îl ridică fericit în brațe, legănându-l și mângâindu-i chipul și părul blond cu infinită blândețe. Sean însemna totul pentru tatăl lui.

– Sean... zise bărbatul după o scurtă ezitare... probabil că nu ți-o mai amintești pe domnișoara Welland.

Copilul privi în sus către ea, cu sprâncenele încruntate. Semăna atât de mult cu tatăl lui! În afara culorii părului, o moștenire de la mama sa, nimic altceva nu amintea figura Stephaniei. Probabil că și părul avea să se închidă în timp.

– Ai mai întâlnit-o când erai mai mic, îi reaminti Colt.

Raine luă mâna întinsă solemn de Sean.

– Încântat de cunoștință, zise băiatul.

Tânăra izbucni în râs, surprinsă de precocitatea copilașului de șapte ani. Moștenise inteligența tatălui!

Dar atenția îi era atrasă mai mult de Colt. Brațele lui puternice și bronzate, părul lui castaniu strălucind în lumina soarelui, ochii lui scânteietori privind-o cu intensitate. Raine se simți din nou străbătută de un val de căldură. Dorința îi cuprinse trupul și sufletul.

– Colston!

Vocea femeii rupse intimitatea născută între ei.

– Mamă!

Exclamații formale din partea amândurora, dar nici urmă de distanță în îmbrățișarea lui afectuoasă și în felul în care buzele bărbatului atinseră blând fruntea ridată a femeii.

Înaltă și slabă, mama lui vitregă avea un chip serios și grav, dar plăcut. Gesturile ei erau blânde, protectoare. Dar chiar și așa, Raine deveni foarte tensionată când bărbatul o prezentă.

Ochii inteligenți ai femeii îl priviră pe Colt cu uimire, iar fiul confirmă:

– Da, e chiar Raine Welland. Printr-un concurs ciudat de împrejurări, am ajuns să lucrăm împreună.

Asta a fost tot. Nu mai simți nevoia unor noi justificări sau scuze.

– Sper că n-ai nimic împotrivă să ne dăm mâna, zise Ruth Falloner, scoțându-și mănușa de grădinărit. Mă tem că musafirii trebuie să mă viziteze numai seara, pentru a mă găsi în altă parte decât în grădină, glumi ea.

Probabil de asta era atât de frumoasă, se gândi Raine. Amândouă grădinile erau minunate, splendide. Raine o complimentă cu toată sinceritatea.

Ruth râse și-i mulțumi cu modestie. Raine pricepu că era o femeie deosebită. Plină de tact, mama lui Colt nu-l întrebă de ce adusese aici o astfel de musafiră. Tânăra îi mulțumi în gând.

– Vii să-mi vezi noul peștișor, tati? zise Sean, trăgându-și părintele de mâneca hainei.

Colt îl privi cu un zâmbet indulgent.

– A câștigat un peștișor auriu la o serbare școlară chiar astăzi, chicoti Ruth, vizibil încântată. Și acum i-a venit ideea să-și facă propriul acvariu.

Raine și Colt izbucniră în râs. Bărbatul se lăsă îndemnat către micul iaz în care peștișorul își găsise sălaș. Raine realiză că, în ciuda atitudinii bărbatului față de ea, dragostea lui pentru Sean era pură și

profundă, dar și foarte echilibrată, în așa fel încât băiatul avea să devină un adult sensibil și iubitor.

Deodată, își dădu seama că ei trei puteau fi luați drept o familie venită în vizită la rude pentru o zi.

Propriile gânduri o uimiră și se întoarse cu spatele la Colt, încercând să-și dea seama de unde proveneau aceste imagini nebunești. Își dorea ca Sean să-i devină fiu? Iar Colt... soțul ei?

Era absurd. Încercă să-și revină și-și concentră întreaga atenție asupra lui Ruth, care-i povestea istoria trandafirului cățărător și-i promise să-i dea un butaș la momentul potrivit.

Totuși, îi era greu să se concentreze asupra vorbelor femeii. În mod ridicol, trupul ei tânjea după atingerea lui Colt. Era o nebunie, o dorință lipsită de logică, de vreme ce ignora disprețul cu care bărbatul o privea. Probabil că-i lipsea total simțul de autoconservare. Voia să facă dragoste cu el, să se abandoneze lui. Dar asta nu însemna decât o dorință sexuală și contrazicea toate principiile de viață în care fusese crescută. De aceea, mintea ei căuta noi justificări ale dorinței senzuale, făcând-o să creadă că dincolo de ea se găseau sentimente profunde... dar asta nu era adevărat. Oricum ar fi fost însă, emoțiile o copleșeau. Chiar și acum se simțea cuprinsă de fiori necunoscuți, greu de ignorat.

Luară ceaiul pe verandă. Ruth le pregătise sandvișuri și prăjituri. În timpul mesei, Colt discută cu mama sa probleme de familie, pe când Raine se întreținu cu Sean. Băiatul o surprinse prin cunoștințele sale, foarte bogate pentru vârsta lui. Raine privi către Colt și, chiar în acea clipă, bărbatul o privi la rândul lui. În ochii lui ghici mândria de a avea un astfel de copil. Recunoscătoare, Raine răsuflă ușurată că,

măcar pentru un moment, animozitatea dintre ei dispăruse.

Soarele începuse să coboare în spatele copacilor. Dintr-o grădină vecină se auzi o mașină de tuns iarba.

– Sean, de ce nu-l iei pe tati să-i arăți plantele pe care le-am pus în seră? sugeră Ruth, ridicându-se de pe scaun ca să spele vasele.

Sean nu așteptă să i se spună de două ori. Sări imediat de pe locul lui și-și luă tatăl de mână, pregătit să-i arate isprăvile lui și ale bunicii.

Chipul lui Raine se îmblânzi la vederea entuziasmului copilăresc al băiatului, dar în același timp simți o ciudată undă de gelozie la vederea relației tată-fiu.

– Vă voi ajuta cu spălatul vaselor, doamnă Falloner, se oferi Raine, bucuroasă să scape pentru câteva clipe de prezența tulburătoare a lui Colt.

Și apoi, voia să discute puțin cu Ruth, simțind că-i datorează acestei femei o explicație pentru faptul că apăruse atât de brusc în viața ei.

Ruth acceptă ajutorul ei și amândouă intrară în bucătărie, cu brațele pline.

– Ei? începu femeia fără o pregătire prealabilă, imediat ce intrară în bucătărie.

Raine rămase pe loc, uimită. Femeia reluă cu un zâmbet, răspunzând întrebării nerostite a tinerei:

– Ei bine, da, mi-am dat seama că vrei să-mi spui ceva. Colston nu explică nimic dacă nu consideră necesar, și asta te-a făcut să te simți prost de când ai venit, nu?

Raine privi apa înspumată adunată în chiuvetă, gândindu-se că Ruth Falloner era o femeie foarte perspicace. La fel de inteligentă ca

fiul ei, deși între ei nu exista o legătură de sânge. Ridică din umeri și explică:

– Problema e că n-am știut că vrea să mă aducă aici. A fost o coincidență destul de nefericită să ne regăsim după atâta timp... și să fim nevoiți să lucrăm împreună... dar să mă aducă aici... Cred că a fost un adevărat șoc pentru dumneavoastră.

Zâmbetul cu care femeia îi răspunse era înțelegător.

– Am destulă experiență pentru a mai fi șocată de astfel de fapte, draga mea, răspunse ea calm, spălând o farfurie din porțelan cu imprimeuri roz, delicate. Cele întâmplate între tine și fiul meu nu privesc pe nimeni altcineva în afară de voi. Iar dacă dragul de Colston te-a adus aici, asta-i treaba lui, nu a mea.

Raine îi mulțumi cu un surâs. Colt avusese dreptate când îi spusese că Ruth n-o judeca pentru faptele trecutului. Raine se întreba însă de ce anume.

– Cât despre Tim... am avut motivele mele, explică ea, plecându-și ochii.

Și-ar fi dorit ca Ruth Falloner să afle adevărul, dar nu-i putu mărturisi care fuseseră aceste motive. Surprinsă, simți brațul încurajator al femeii pe umărul ei.

– Nu te-a adus niciodată aici, să te văd, oftă Ruth. De fapt, mă vizitează din ce în ce mai rar. În vocea ei se simțea tristețea. Colston, pe de altă parte, continuă femeia, vine regulat, fie că Sean se află aici sau nu. De fiecare dată când se află în Anglia, încearcă să treacă pe la mine, înainte de a se întoarce pe insulă.

Exista o incontestabilă mândrie în cuvintele lui Ruth, iar Raine simți o notă de respect pentru acest bărbat. Nu era prima oară când

îi trezea astfel de sentimente. Ca adolescentă, îl venerase, deși în relația lor dominase un soi de teamă din partea ei. Colt era un bărbat care impunea respect și a cărei atitudine de lider trezea spontan admirația. Acum, Ruth confirma ceea ce Raine știa deja – pentru el, familia era foarte importantă. Dacă n-ar fi fost, n-ar fi urât-o atât de mult, își aminti ea.

– Sunteți foarte apropiați, nu?

Blândețea afirmației lui Raine lumină chipul femeii.

– Îl iubesc ca pe copilul meu. Mi-a fost mai apropiat decât propriul fiu, deși nu ne-am cunoscut până la moartea soțului.

Surprinsă de remarca ei, tânăra o observă în tăcere. Ruth continuă să așeze ceștile de ceai în suportul de lemn care acoperea aproape un perete.

– Când m-am căsătorit cu tatăl său, își continuă femeia povestea, Colston era deja un băiat de școală, cu o personalitate bine conturată. Vezi tu, îi semăna foarte bine tatălui. Amândoi voiau să domine, să-și impună punctul de vedere. Erau foarte încăpățânați și s-au născut inevitabile confruntări. E greu să trăiești cu o astfel de personalitate alături, Raine, dar e mai ușor de suportat atunci când se îmbină cu loialitatea și simțul responsabilității. Și ăsta e cazul lui Colston.

Raine se întrebă cum ar fi reacționat Colt dacă ar fi știut că mama lui îi comentează comportamentul în fața ei. Își imagină reacția bărbatului și avu un scurt tremur de teamă.

– Tatăl lui a fost dur cu el? întrebă ea.

– Foarte, replică Ruth Falloner pe un ton dezaprobator. Nu i-a făcut nici un rău, dar chiar și așa nu mi s-a părut normal să-l trimită

departe de casă atât de mic... a fost lăsat să se descurce singur. Ciudat, dar Henry a fost mult mai îngăduitor cu Timothy. Dacă n-ar fi fost, nu cred că ar mai exista o astfel de rivalitate între ei.

Raine se întoarse către Ruth, nedumerită.

– Vreți să spuneți... Colt gelos pe Tim?

I se părea greu de crezut așa ceva.

– Ciudat, dar lucrurile au stat tocmai invers, o contrazise femeia, uimind-o și mai mult. Timothy și-a dorit întotdeauna ceea ce avea Colston. A vrut mereu să-i calce pe urme. Și, desigur, după moartea tatălui, lucrurile au fost foarte dificile pentru mine. Colston i-a plătit educația și cred că știi la fel de bine ca și mine că tot el i-a oferit prima slujbă și l-a luat cu el când a mutat compania în Jersey, ba chiar i-a plătit apartamentul în care stătea.

Acest ultim aspect reprezenta o noutate pentru Raine.

– Timothy lucrează încă pentru Colston... la firma-mamă, o lămuri Ruth. Cred că ți-a spus...

Nu, nu-i spusese, iar Raine nu întrebase. Dar își amintea acum cât de mult încerca fostul logodnic să-și imite fratele și să obțină aceeași eleganță, același aer de lider... fără succes. Într-adevăr, își dorise tot ceea ce Colt avea... Iar Ruth nu știa cel mai important dintre aceste lucruri: soția lui Colt.

Prin fereastră, putea vedea figura înaltă a bărbatului. Se afla în seră și părea foarte interesat de ceva ce băiețelul său îi arăta. Înghiți cu greu, afectată mai mult decât ar fi trebuit de dragostea bărbatului pentru micul Sean.

– Mi-ar plăcea să puteți accepta că există două fețe ale poveștii dintre Tim și mine, șopti ea către Ruth. Colt mă învinovățește pe

mine pentru accident.

– Încă? replică uimită Ruth. Speram că i-a trecut, oftă femeia, dar presupun că a fost cel mai afectat dintre toți. Și apoi, nu-l ajută să-l vadă pe Timothy așa cum este.

Raine o privi întrebător, simțind că femeia mai voia să adauge ceva.

Dar Ruth ezită și spuse numai:

– Și... a pierdut-o pe Stephanie.

Fără să știe de ce, pomenirea numelui soției lui Colt o făcu pe Raine să tremure. Nu se putu uita la femeia din fața ei. Scoase dopul din chiuvetă și privi apa scurgându-se încet.

– Cred că ar trebui să ne întoarcem înapoi la băieți, înainte să vină să ne caute, zâmbi Ruth.

Raine aprobă dar înainte de toate se scuză și se duse până la baie. Voia să fie singură.

Spălându-se pe față, se gândi cât de binevoitoare era gazda sa. Când Colt o adusese aici, sperase că mama lui Tim o va privi cu oarecare îndăguință, dar nu se așteptase în niciun caz la o primire caldă și prietenească. Asta dovedea că era o persoană corectă și foarte blândă, care nu se lăsa influențată de subiectivism, așa cum o făcea Colt. Dar, după cum spusese Ruth, bărbatul pierduse cel mai mult.

Revenind de la baie, se opri pe scări, auzind bătăi în ușă. Când Colt ciocănise mai devreme, Ruth nu-l auzise, pentru că se afla în grădină. Astfel că era puțin probabil să audă bătăile în ușă din locul în care se afla. Se întrebă dacă trebuia să deschidă chiar ea ușa și hotărî rapid că da. Dar, când apăsă clanța și dădu ușa de perete, resimți cel de-al doilea șoc teribil al ultimelor două zile.

Capitolul 6

Raine întâlni ochii albaștri și cândva frumoasele trăsături ale chipului bărbatului, acum urâțit de îngrozitoarea cicatrice de pe obraz. Părul, mai deschis decât cel al lui Colt, părea lipsit de culoare.

– Ce cauți aici? întrebă Tim, cu vocea blândă care altădată o făcea să se cutremure, iar acum i se păru lipsită de personalitate.

Revenindu-și din șoc, Raine reuși să articuleze:

– Tim... eu...

Dar se opri, neștiind ce să adauge.

Abia remarcă venirea micuțului Sean, care se opri brusc în spatele ei, uimit de prezența neașteptată a unchiului. Apoi, fără să-și dea seama cum, rosti:

– Colt m-a adus.

Tim privi dincolo de ea și o zări pe Ruth, care-l urmase pe Sean.

– Mamă? rosti bărbatul întrebător și cu o notă acuzatoare în glas.

Raine își privi cu milă fostul logodnic intrând cu greu în casă, sprijinit în baston. Ruth părea palidă și surprinsă. La fel de palidă ca

și Tim. Numai Colt părea total netulburat de ciudata apariție a fratelui și-l privea cu o expresie greu de pătruns. Raine pricepu și de ce. Vizitele lui Tim erau atât de rare, încât era greu de imaginat că această apariție era o simplă coincidență. Cu ochi arzători, trecu rapid pe lângă Colt, ignorând faptul că bărbatul o chemă înapoi și, luptând cu lacrimile de furie, ieși în grădină.

Doamne, cum putuse face așa ceva? O ura atât de mult încât programase această întâlnire ca să-i arate ororile provocate de refuzul ei de a se căsători? Ca s-o forțeze să se confrunte cu Tim? S-o facă să-și accepte vinovăția?

– Raine! o strigă Colt, urmând-o.

– Ah, ticălosule! strigă ea, înlăcrimată.

Nu-i venea să creadă! Nici măcar Colt nu putea fi atât de crud.

– Tu ai aranjat totul. M-ai adus aici... l-ai chemat pe Tim... doar ca să mă forțezi să-l văd așa...

Colt o prinse de brațe și încercă s-o oprească. Dar degetele ei îi căutau fața, în efortul nebunesc de a-l zgâria.

– Raine! Pentru numele lui Dumnezeu, chiar crezi că am făcut ceva atât de nebunesc? Recunosc, am vrut să te văd răspunzând pentru faptele tale, dar numai în fața mea.

Vocea lui era încărcată de emoție, astfel că Raine îl privi, pe jumătate încrezătoare în vorbele lui. Mâinile lui coborâră către brațele ei, mângâind-o încetișor.

– E o pură coincidență faptul că a venit și el aici, spuse Colt. În ciuda bănuielilor conștiinței tale încărcate...

– O, foarte emoționant, se auzi vocea ironică a lui Tim, surprinzându-i pe amândoi.

Raine stătea prea aproape de Colt. Oare Tim crezuse că...

– Nu, nu-i nicio coincidență, continuă Tim, contrazicându-și fratele. Am sunat la birou, mi s-a spus că ești în Anglia, așa că am venit încoace. Știam că nu vei scăpa ocazia de a juca rolul fiului iubitor.

În tonul lui se ghicea un adânc resentiment.

– Se pare că am obținut răspunsul la întrebările mele, adăugă el cu dispreț. Acum, încep să înțeleg de ce ai avut tupeul ordinar să-mi tai fondurile.

– Cheltuiai prea mult la jocurile de noroc, replică fratele său scurt.

– Și ce altceva îmi mai rămăsese, pentru Dumnezeu?

Amărăciunea din glasul lui o impresionă profund pe Raine. Se schimbase mult. Tânărul și fermecătorul bărbat de altădată, de care se îndrăgostise pe loc, devenise un trist personaj, un tip anost, plin de amărăciune. Raine se simți înduioșată. Auzi glasul lui Sean din hol, apoi o văzu pe Ruth conducându-l înapoi în casă.

– Ție ți-e bine, izbucni Timothy, cu imperiul tău de afaceri, cu mașina ta de lux și cu banii tăi. Dar mie, femeile nu-mi prea cad în brațe, râse bărbatul cu amărăciune. Deci, cum e să te întâlnești cu fosta mea prietenă?

– Tim!

Iată cât de mult îl înrăise accidentul!

Între cei doi bărbați se născuse o extraordinară rivalitate, generată de către Tim, simți Raine.

– Ce ți-a spus de te-a convins să fii cu ea? întrebă Tim, strâmbându-se.

Deodată, Raine realiză că Tim bănuia că-i spusese fratelui lui

despre Stephanie.

Aruncându-i o privire încărcată de ură, Timothy continuă:

– Ți-a povestit cât de bine ne înțelegeam în pat? O, era sălbatică...

– Tim! strigară amândoi, scandalizați.

– Tim, reluă Raine. Lucrez pentru Colt... asta-i tot... nimic mai mult.

Nu făcuse niciodată dragoste cu Tim. Raine, naivă cum era, voia să se păstreze pentru ziua nunții, deși logodnicul ei încercase din răsputeri s-o facă să se răzgândească. Acum, când se gândea la toate astea, îi venea să râdă de propria ei inocență.

– Ei, draga mea, nu mai minți! Ce am văzut eu acum nu poate intra în categoria relațiilor de serviciu. Dar crezi că te poate satisface? Ești sigură că asta îți dorești? Un bărbat care n-a putut avea grijă nici de propria nevastă?

– Unde vrei să ajungi, Tim? întrebă Colt cu duritate.

În nemărginita sa ură, Tim nu voia decât să-și rănească fratele, să-l facă să plătească... pentru ce? Pentru că avusese întotdeauna grijă de el. Credea că Raine îi povestise deja totul lui Colt.

– Tim, nu, îl imploră tânăra, încercând să prevină o scenă violentă între cei doi frați.

Colt suferise destul, își spuse ea, cu inima strânsă. Ciudat, voia să-l apere, deși bărbatul voia încă s-o rănească...

– Vrei să spui că... nu i-ai povestit? replică Tim.

În vocea sa se simțea neîncrederea.

Vocea șoptită a lui Colt se făcu auzită:

– Ce să-mi spună?

Bărbatul se îndreptă către fratele său mai mic. Raine îl prinse de

mână:

– Nimic, Colt...

– Nimic? repetă Tim cu sarcasm, agitându-și mâna în aer. Loialitatea ta e demnă de laudă, dar până la urmă tot i-ai fi spus, murmură bărbatul. Am auzit că puterea sa de convingere, mai ales în privința femeilor, n-are egal. Oricum, era momentul să afle.

Raine își dădu seama că nimic altceva nu mai conta pentru Tim. Dacă-și putea răni fratele, își asuma orice risc. Tânăra strigă, cu disperare:

– Tim!

Dar acesta n-o luă în seamă.

– De ce să nu afle cum ai dat peste mine și peste Stephanie? strigă bărbatul, plin de cruzime.

Raine nu pricepu ce se întâmplă pe urmă. Îi văzu pe cei doi față în față, o auzi pe Ruth țipând și se trezi între cei doi, încercând să-i despartă.

– Colt, nu!

El se opri pe loc, cu pumnii strânși, cu dinții încleștați.

În spatele ei, auzi glasul disprețuitor și sarcastic al lui Tim.

– Grija pe care mi-o porți este înduioșătoare, draga mea, dar nu-i deloc necesară. Fratele meu nu va lovi niciodată un schilod. Nu-l lasă moralitatea lui... arhicunoscută.

Amețită, Raine realiză că acțiunea ei putea fi interpretată ca o apărare a lui Tim, când, de fapt, nu asta intenționase. Vrusese doar să prevină un scandal inutil.

Dar Tim avea dreptate. Colt nu-și lovi fratele. Iar acesta se bazase probabil exact pe acest lucru când avusese curajul să-i arunce în față

adevărul despre soția lui. Încă nevenindu-i să creadă cele întâmplate, Raine se întrebă de ce o făcuse. Probabil pentru că purtase prea multă vreme povara asta pe umeri.

– Propriul meu frate! șopti Colt cu dezgust, dar tristețea i se citea în ochi.

Raine aproape că-i putea simți durerea. Ar fi vrut să sună ceva, să-i ușureze chinul, dar nu știa cum să-l ajute.

Lângă ea, auzi vocea șoptită a lui Ruth:

– Colston?

El privi către ea, cu ochii mai triști ca niciodată.

– Ai știut despre asta?

Ruth ezită.

– Am bănuit ceva, admise ea, cu glas nefericit.

De asta n-o condamnase niciodată pe ea, se gândi Raine.

Afară se lăsase frigul. Vântul rece bătea ușor. Raine tremură. Simți brațul lui Colt pe umărul ei.

– Mulțumește Cerului că mergi în baston, țipă Colt către fratele său. Altfel, te-aș fi adus în așa hal, încât n-ai mai fi avut nevoie de el. De fapt, de nimic... niciodată...

Îl mai văzuse suferind și altă dată, îl mai văzuse mânios. Dar niciodată nu-l mai văzuse astfel. Durerea lui era aproape palpabilă.

– Ciudat... Colt... că m-a preferat pe mine! continuă Tim.

Tinerei nu-i venea să creadă că fratele mai mic continua să vorbească astfel.

– Știi, voia să te părăsească, să se mute cu mine. Ai fi suportat așa ceva... să-ți pierzi nevasta în favoarea fratelui vitreg?

Nu înceta să atâțe cearta. Totuși, Colt rămase rece la acest efort

zadarnic. Chipul lui se relaxă și redeveni stăpân pe sine.

– Te înșeli, frățioare, dacă ai impresia că ai fost singurul, replică el. Stephanie a avut mai mulți amanți și nici măcar nu se mulțumea cu unul singur deodată. Totuși, a reușit să păstreze discreția. Ceea ce n-am știut, e că a fost atât de josnică încât să seducă un membru al familiei... și că tu ai putut fi atât de ticălos. Nu pot suporta să mai stau sub același acoperiș cu tine.

Bărbatul îi întoarse spatele și plecă. Raine, uimită de această nouă revelație, rămase pe loc, privind chipul palid al lui Tim. Nu-i venea să creadă că adevărul fusese spus în sfârșit. Rămasă fără glas, îi privi pe Ruth și pe Colt intrând în casă și vru să-i urmeze. Însă brațul lui Tim o opri.

– Îmi pare rău, spuse bărbatul. Vorbesc serios, o asigură el. În legătură cu Stephanie...

Lui Raine i se păru că bărbatul pare într-adevăr chinuit de remușcări. Îi privi chipul. Chiar și cu rana de pe obraz, trăsăturile îi rămâseseră frumoase. Fără tăria de caracter a lui Colt, desigur, dar atrăgător.

– Avea totul, continuă Tim, și Raine înțelese că nu vorbea numai despre lucrurile materiale. Nu credeam că puțină distracție cu soția lui va dăuna cuiva. A fost doar o glumă, dar totdeauna te-am dorit numai pe tine... dar tu m-ai exasperat cu săruturile tale inocente și cu principiile tale morale... nu înțelegi că tu ai fost cea care m-a împins în brațele Stephaniei?

– Cum îndrăznești să spui așa ceva? exclamă Raine, cu ochii plini de mânie. Nu mă mai poți învinovăți pentru nimic din cele petrecute atunci. Totul s-a aflat. Colt știe adevărul. Și acum, te rog să-mi dai

drumul.

Dar el n-o eliberă. Dimpotrivă, o trase mai aproape de el, cu atâta putere încât tânăra își pierdu echilibrul.

– Putem trece peste toate cele întâmplate, insistă bărbatul. Doar nu crezi că ai vreo șansă cu fratele meu. Nu numai că ești prea tânără pentru el, dar nici nu pari genul lui. Dar noi... noi putem fi împreună. Și ne va fi bine... Acum ești mai matură, ai mai căpătat experiență.

Îi duse mâna la gură, sărutându-i-o cu patimă. Raine pricepu că Ruth avusese dreptate. Timothy voia tot ceea ce avea Colt. Probabil că pentru el devenise o adevărată obsesie să concureze permanent cu fratele mai mare. Credea că Raine îi aparținea lui Colt și de aceea o dorea înapoi. Ce altceva decât pura nebunie îl putea face să creadă că avea să se întoarcă la el, după toate cele petrecute între ei și după felul cum o tratase?

Colt ieși din casă și-i zări pe Raine și pe Tim încă împreună. Se încruntă și zise către tânără, pe un ton de gheață:

– Strânge-ți lucrurile! Plecăm.

Apoi se întoarse și intră din nou în casă. Raine îl urmă, simțindu-se condamnată și nicidecum achitată.

Pe drumul înapoi către Southampton, niciunul dintre ei nu vorbi. Colt îl luase pe Sean cu el în weekend și copilul, după un început de drum gălăgios și entuziast, se plictisise și moțăia pe bancheta din spate. Începuse să plouă, câteva picături mari ici-colo. Colt acționă ștergătoarele și ddeschise radioul.

Poate simțise nevoia să destindă atmosfera încărcată, însă câteva cuvinte de scuză ar fi fost un început mai bun, se gândi Raine cu

gravitate, privind pe geam. Totuși, muzica era liniștitoare. Era o piesă clasică, pe care Raine o recunoscu după primele acorduri – Debussy, Clar de lună. Lăsându-și capul să se odihnească pe tetiera scaunului, tânăra închise ochii, sperând să se elibereze de tensiunea acestor momente de intimitate nedorită cu bărbatul de la volan.

Deschise din nou ochii, simțindu-se observată de Colt.

– Așa da, șopti bărbatul. Văd că te-ai trezit.

Apoi, întorcându-se cu privirea către drum, adăugă, cu un oftat adânc:

– Se pare că am greșit față de tine...

Asta așa e! se gândi Raine cu mânie. Dar, temperându-și furia, răspunse cu simplitate:

– Da.

El o privi din nou, remarcând durerea care i se citea în ochi și reluă grăbit.

– Ce altceva puteam crede, Raine? Am avut încredere în fratele meu, iar el părea atât de distrus în urma despărțirii... și destul de stupid încât să-și bea mințile și să-și lovească mașina. Iar tu... tu mi-ai ascuns adevărul... de ce? Pentru că nu știai ce-i voi face lui Tim?

Asta credea? Îl privi nedumerită.

– Nu, desigur că nu.

– Atunci, de ce?

Nu-i putu răspunde la această întrebare, dar Colt pricepu adevărul.

În ochii lui, citi o întrebare arzătoare, iar concentrarea asupra drumului îi scăzu o clipă. Apoi, când își întoarse privirea la șosea, bărbatul șopti cu uimire.

– Doamne, Raine, cred că-ți place să fii pedepsită!

Tânăra pricepu că se referă atât la zvonurile răutăcioase plăsmuite despre ea în trecut, cât și la recenta lui hărțuială, și roși. Vederea acestor mâini puternice așezate pe volan îi amintea în fiecare clipă mângâierile pe care aceleași brațe i le dăruiseră. Rușinată, încercă să scape de acest moment penibil și zise:

– Dacă îți imaginezi că mi-au plăcut amenințările tale...și că am vrut să...

– Să ce? o întrerupse el.

Colt o provoca din nou. Zâmbetul lui era ironic. Raine nu-i putu susține privirea și întoarse capul către geam. Muzica lui Debussy devenea din ce în ce mai senzuală.

– N-ai cum să scapi, draga mea, reluă Colt. Între noi există o vrajă. Chiar dacă recunoști sau nu, fie că vrei sau nu, fiecare gest al tău îmi demonstrează că ești conștientă de asta. Când te ating, îmi dau seama că mă dorești. De fapt, întotdeauna a fost astfel. Dacă Sean n-ar fi cu noi în mașină, ți-aș demonstra că am dreptate.

Ea înghiți cu greu, aruncând o privire către copilașul care dormea. Era recunoscătoare că se afla acolo.

– Păcat că nu ți se oferă oportunitatea asta, izbucni ea, încercând să-și ignore bătăile inimii. Altfel, ai fi descoperit cu uimire că te înșeli. Și n-ar fi prima dată...

Bărbatul privi în oglinda retrovizoare, apoi din nou la drum.

– Raine Welland... vei regreta aceste cuvinte, îi promise el calm, închizând radioul, unde începuse să cânte o formație rock.

Raine fu scuturată de un fior. Acum că aflase adevărul despre Tim și Stephanie și nu mai avea niciun motiv de răzbunare, bărbatul

trebuia să înceteze această hărțuială fără sens, nu? Pentru că la asta se reducea totul.

Apoi, fără să vrea, se întoarse cu gândul la femeia pe care Colt o iubise suficient de mult pentru a o lua de soție. Faptul că Stephanie avusese atâtea aventuri o uimea încă, mai ales că se înjosise într-atât încât să aibă o relație cu Tim. Iar Colt știuse despre toate astea... Bineînțeles, cu excepția celei mai importante. Probabil suferise mult din pricina trădării femeii. Și totuși, își ascunsese bine sentimentele, realiză ea cu admirație.

Ce ironie, să descopere acum că, dacă s-ar fi dus la el acum șase ani și i-ar fi spus adevărul, Colt n-ar fi alungat-o, ci ar fi crezut-o, ar fi înțeles-o...

– De ce n-ai divorțat... de Stephanie? întrebă ea aproape fără voie.

– Am avut motivele mele, răspunse el cu un lung oftat.

Și, probabil, cel mai bun dintre ele fusese acela că încă o mai iubea, se gândi Raine, regretând că pusese această întrebare.

– Ei... mi-ai acceptat scuzele? insistă Colt.

Ieșiseră din Forest și se apropiau de suburbiile orașului.

Tonul bărbatului era rece, oarecum nepăsător. Faptul că greșise nu-l făcea mai vulnerabil, mai puțin mândru. Rămăsese același om orgolios. Într-un fel, îi invidia siguranța de sine.

– Să uităm toată povestea, murmură ea cu aceeași răceală.

***

– Deci, acum știe adevărul, concluzionă Raine, relatându-i Colettei vizita la mama vitregă a lui Colt și întâlnirea cu Tim, evitând totuși să-i spună că amanta lui Tim fusese nimeni alta decât Stephanie Falloner.

Stăteau întinse la plajă, toropite de căldura soarelui. Raine săpa cu picioarele în nisipul fierbinte, ridicându-le pentru a urmări cum i se preling firele aurii printre degete.

– Colt se poartă cu mine... foarte diferit... dar...

– Dar? repetă prietena ei. Mi-ai spus că ți-a trimis flori, că te-a dus la cel mai bun restaurant de pe insulă... Ce mai vrei de la bietul om?

– Nu știu, oftă Raine.

Nu mai era sigură ce voia sau dacă voia ceva. În fond, Colt se schimbase. Mai întâi, îi dăruise trandafiri. Trandafiri roșii. Un buchet mare, fără niciun mesaj. Doar un mic bilet, pe care-și scrisese numele. Iar ea îi acceptase ca pe o subtilă scuză pentru trecutul lor tumultuos, la fel cum acceptase și invitația la cină.

În restaurantul luxos, luminat elegant numai de lumânări, descoperise cu uimire că bărbatul o putea face să râdă, să se simtă fericită. Aflase că și lui îi plăcea muzica clasică, dar și cea populară, și mai remarcase o aversiune comună pentru televizor. Colt se relaxa înotând și jucând squash, ceea ce explica forma lui fizică grozavă. Pentru prima oară, vorbeau aceeași limbă, fără ostilitate, fără teamă. Raine îl privea acum ca pe un bărbat, nu ca pe fratele vitreg al fostului logodnic.

Fără să vrea, se întreba fără încetare de ce un tip ca el se încăpățânase să păstreze relația cu Stephanie, de ce nu divorțase. Dar nu îndrăzni să-l întrebe din nou despre asta, mai ales că în discuția

lor nu mai interveni subiectul mariajului lui Colt. De asemenea, niciunul dintre ei nu-l menționă pe Tim. Amândoi simțeau că fostele lor relații reprezentau subiecte tabu. Raine era mulțumită. Atât Tim, cât și Stephanie le aduseseră multă nefericire în trecut.

Dar înțelegerea lor intelectuală fu întrecută de comunicarea dintre trupurile lor. Simpla prezență a bărbatului de partea cealaltă a mesei trezea în ea valuri de dorință. Auzindu-i vocea profundă, joasă și caldă, o treceau fiori de pasiune. Privind în frumoșii lui ochi hipnotici, se simțea captivă, supusă farmecului lui.

Astfel că, în momentul când ajunseră în fața apartamentului ei, Raine era toată numai dorință, anticipând cu emoție senzația de a fi strivită sub trupul lui și de a fi sărutată de buzele sale. Dar nu se întâmplă astfel. Fu nevoită să se declare mulțumită cu un amical sărut pe frunte. Zâmbetul bărbatului, ironic și în același timp plin de compasiune, îi demonstră că-i ghicise dorința de a fi sărutată, dar că nu voia să-i ofere această satisfacție.

– Sunt înnebunită după el, șopti ea disperată. Iar asta mă sperie.

După felul în care Colt se purtase cu ea, era o nebunie să și-l dorească atât de mult, o avertiza logica. Dar fără succes.

Chiar și așa, se simți dezamăgită când, luni dimineață la birou, observă că bărbatul nu se afla acolo. Inima îi bătu emoționată când Colt sună și-i spuse că Sean era bolnav și o rugă să vină la el acasă cu câteva documente importante.

– Norocoaso! îi zise recepționista, când Raine o anunță unde trebuia să plece.

Dar tânăra nu se mai gândea deja la întâlnirea cu bărbatul la care visa, ci la băiețelul bolnav. Raine știa că familia Falloner avea o

menajeră care se ocupa de casă zilnic, astfel că starea lui Sean trebuia să fie gravă, de vreme ce Colt alesese să rămână acasă și să-l îngrijească personal.

Adună grăbită cele solicitate de șeful ei și ieși rapid în parcare.

Casa lui Colt era aproape la fel cum și-o amintea, uriașă și albă, dominând micul golf din preajmă. Brazii înalți și gazonul perfect întreținut îi dădeau un aer de sobrietate.

Raine ciocăni la ușă și tresări văzând că-i răspunde chiar Colt.

– Ce-ai făcut... ai zburat? glumi el, surprins de rapiditatea cu care ajunsese.

– Mi-ai spus să vin, am venit, răspunse ea criptic, sperând ca bărbatul să nu-și dea seama de nerăbdarea ei de a-i satisface orice dorință.

Trecu pe lângă el cu foile în mână, gândindu-se cât de frumos era și ce bine îi stătea în cămașa neagră pe care o purta. Apoi, luându-și o expresie serioasă, întrebă:

– Ce s-a întâmplat cu Sean?

El ridică din umeri.

– Bănuiesc că e vorba de o indigestie. Doctorul spune că-și va reveni într-o zi sau două, dar nu vrea să mănânce nimic.

Raine îl privi cu simpatie. Părea obosit, avea cearcăne mari și linii adânci în jurul gurii.

– Ai avut o noapte grea, nu-i așa? întrebă ea.

– Da. Și ca și cum n-ar fi fost de-ajuns, fata doamnei Bisson s-a întors acasă de la maternitate și are nevoie de mama ei pentru câteva zile.

Tânăra îl urmă în birou, o cameră surprinzător de ordonată

pentru un bărbat fără soție, fără menajeră și cu un copil bolnăvior. Numai biroul era încărcat de hârtii, iar pe cămin se aflau câteva vaze cu flori ofilite. Pe jos, o carte de povești și două mașinuțe, lucruri care nu și-ar fi găsit niciodată locul aici, dacă Stephanie ar fi trăit. Din câte știa, nevasta lui Colt fusese o maniacă a ordinii. Imaginea bărbatului stând în fotoliul din colț cu Sean pe genunchi și citindu-i fiului o poveste îi apăru în minte lui Raine. Apoi, îl văzu cu ochii minții ducându-l la culcare și coborând din nou în birou, strângând jucăriile și făcând puțină ordine. Inima i se strânse. Nu și-l imaginase niciodată pe Colt în rolul de tată și de cap de familie. Dar acum că-l vedea în mediul lui, realiza că-i plăcea ideea.

Dimineața trecu agitată, neavând timp de conversații personale. Telefonul sună aproape tot timpul și Colt dictă fără încetare scrisori, cu un debit verbal extrem de rapid. Raine se felicită în gând pentru viteza ei de notare.

Făcură o pauză, timp în care Colt se duse să facă o cafea în bucătărie. Raine îl urmă. Era o încăpere largă, luminoasă, mobilată cu piese din lemn de stejar. Pe lângă cele două cești de cafea, Colt pregăti un pahar cu lapte. Pentru Sean, desigur.

– Pot veni cu tine?

– Dacă vrei, aprobă el, începând să urce scările către dormitorul băiatului.

Când pătrunseră în micul dormitor, Sean îi zâmbi slab tatălui și o privi curios pe Raine. Avea febră și, după câteva înghițituri sorbite din paharul de lapte, refuză să mai bea.

– Haide, băiete... trebui să mănânci... măcar puțin, insistă Colt, așezându-se lângă el pe pat.

Ca și cum ar fi avut nevoie de încurajări, băiețelul luă câteva guri de lapte, apoi începu să scâncească, lipsit de voință. Chiar atunci, telefonul sună.

– Răspund eu, se oferi Raine, ieșind pe hol.

Era Jocelyn, care suna de la biroul din Londra al fratelui său. Raine realiză, nu fără oarecare stânjeneală, că femeia era foarte uimită de faptul că secretara lui Colt răspunde la telefonul lui de acasă.

– Vrei să-l chemi la telefon? întrebă Jocelyn pe un ton de ordin. Nu-mi place să-i transmit mesaje prin intermediul secretarei.

Raine își mușcă limba ca să nu-i răspundă cum merita și-l chemă la aparat pe Colt.

Bărbatul se ridică.

– Mă ocup eu de Sean, sugeră Raine, ridicând paharul cu lapte de pe noptieră și așezându-se lângă copil.

Nu se simțea în largul ei. I se părea ciudat să aibă grijă de băiatul lui Colt. Copilul avea părul ud de sudoare. Raine îi mângâie fruntea și-i șopti cuvinte liniștitoare, apoi începu să-i citească o poveste.

Când Colt se întoarse, paharul cu lapte se odihnea aproape gol pe noptieră și fiul lui adormise la pieptul lui Raine.

– Dumnezeule! se miră el. Cum ai reușit performanța asta?

Bărbatul își trecu privirea admirativă de la pahar la copil, apoi se uită către Raine și zâmbi. Chipul ei palid, înconjurat de pletele de foc fine ca mătasea, avea ceva angelic.

– I-am spus că vacile ar fi foarte nefericite dacă ar ști că nu vrea să bea din laptele făcut de ele, răspunse ea cu un zâmbet larg. Se pare că a mers, chicoti tânăra.

Colt se apropie de pat și Raine deveni deodată foarte tensionată. Își trecu limba peste buze cu un gest nervos. Apropierea lui o făcea mereu să se simtă slabă, vulnerabilă.

– Văd că te descurci de minune cu copiii, zise el, zâmbind.

Vocea tinerei tremură când răspunse:

– Nu suntem chiar atât de diferiți de animale, și în acest domeniu am destulă experiență. Nu uita că am crescut la fermă.

Își aminti că, odată, stătuse o noapte întreagă împreună cu tatăl ei, să îngrijească un vițel bolnav.

– Dar, dacă îmi amintesc bine, acum două săptămâni nu erai deloc dispus să-mi lauzi instinctele materne.

Bărbatul avu o expresie de regret.

– Câteodată, vorbesc prea mult. Încă nu m-ai iertat pentru ce am spus?

– Nu, zâmbi ea, deși ochii ei spuneau cu totul altceva.

– Atunci, ar trebui să fac tot posibilul pentru a-ți schimba părerea, răspunse el pe un ton poznaș și totuși senzual.

Colt se așeză pe pat lângă ea. Se aflau atât de aproape, încât îi putea simți mirosul de parfum și căldura trupului. Raine se simți jenată și privi ostentativ micul trupușor ce dormea ghemuit alături de ei.

– Ce te-a făcut să părăsești ferma familiei? întrebă Colt.

Ea ridică din umeri. Apoi, fără să-l privească, îi mărturisi că simțea nevoia de mai multă independență.

– Părinții mei sunt niște drăguți, dar nu pot accepta faptul că am crescut, concluzionă ea, râzând.

– Nu ți-e dor de ei?

– Ba da, desigur, dar asta nu înseamnă că trebuie să locuiesc cu ei până la bătrânețe.

– Și... nu mai există altcineva căruia să-i duci dorul?

Se referea la un iubit. Raine nu răspunse îndată. Murmurul mării în golf și respirația ușoară a copilului umpleau tăcerea.

– Nu, recunoscu ea în sfârșit.

Privirea bărbatului alunecă pe trupul copilului adăpostit la sânul ei.

– Ce norocos e Sean, șopti el. M-ai trata și pe mine la fel dacă aș fi bolnav?

Raine ar fi vrut să răspundă da. Dar, temându-se de reacția lui, se strădui să-și amintească faptul că existau probabil zeci de alte femei la care bărbatul putea apela, dacă ar fi simțit nevoia de cineva alături de el. Și printre ele se număra Jocelyn Day. Geloasă, aproape că izbucni în lacrimi, imaginându-și-i pe cei doi îmbrățișați.

– Te îmbolnăvești vreodată?

– Crezi sau nu, Raine, sunt totuși un simplu om, o asigură el. Și, văzându-te aici, alături de copilul meu, mă face să-mi dau seama în ce măsură resimt lipsa unei adevărate familii. Cred că ar fi mai bine să-l lăsăm singur pe Sean și să ne întoarcem la lucru, adăugă el pe un ton schimbat.

Ridică băiatul de lângă ea și, accidental, degetele lui îi atinseră sânul. Raine își ținu răsuflarea. El îi surprinse reacția, dar nu zise nimic.

Chiar dacă restul zilei trecu fără mari evenimente, tensiunea dintre ei rămase constantă. Raine se simțea de parcă ar fi stat pe un vulcan gata să erupă.

Terminară treaba târziu. Colt se duse să-l verifice pe Sean și o anunță pe Raine că băiatul voia să-i vorbească.

– Sean vrea să te vadă înainte să pleci. Se pare că l-ai impresionat.

Raine înghiți cu dificultate, când îl zări pe Colt mai aproape de ea. Ar fi vrut să-l ajute, să-i ușureze suferințele.

Lăsându-se de pe un picior pe altul, Raine șopti stânjenită:

– Aș putea să rămân, dacă vrei.

Ironia din ochii lui Colt o făcu să se simtă ciudat și regretă că spusese aceste cuvinte.

Brațele lui i se așezară pe umeri:

– Mulțumesc, zise el, dar am un copilaș bolnav și cred că mă distragi din treabă. Ar fi mai bine să pleci.

Atingerea mâinii lui o făcu să se cutremure.

– Îmi ofeream serviciile, nu trupul, preciză ea rece, stânjenită că-i interpretase greșit sugestia.

– Știu, răspunse el. Dar chiar crezi că putem petrece noaptea aici, împreună, fără să sfârșim în același pat?

– Da, spuse ea, ridicând demnă bărbia.

Bărbatul o privi cu scepticism.

– Dacă asta crezi, draga mea, atunci încerci să te păcălești singură, îi reproșă el. De fiecare dată când mă apropii de tine, mă simt de parcă aș fi băut un elixir al dragostei.

– Ai o imaginație bogată! râse ea.

– O, nu, deloc, șopti el cu blândețe, venind spre ea.

Buzele bărbatului îi atinseră părul. Răsuflarea lui caldă și senzuală îi crescu pulsul. Dar bărbatul se dezmetici repede și se îndepărtă de ea.

– Chiar și acum mă simt îmbătat de un afrodiziac, reluă el, așa că ar fi mai bine să pleci mai curând.

Fără să aștepte să-i spună a doua oară, Raine îl ascultă și începu să urce scările către camera lui Sean.

Băiețelul era încă treaz. Raine îl sărută pe frunte și tresări când Sean o întrebă cu o naivitate copilărească:

– Mai vii și mâine?

– Da, promise ea zâmbind, atingându-i fruntea și simțind că febra îi scăzuse.

În curând avea să-și revină, se gândi ea mulțumită, conducând înapoi către casă. Iar asta însemna că nu trebuia să se mai ducă acasă la Colt prea multe zile. Atracția lor reciprocă devenise un lucru îngrijorător și ar fi vrut să scape de această tensiune nedorită. Totuși, nu se putea împiedica să se întrebe de ce, inițial hotărât s-o facă să i se supună, Colt se străduia acum să împiedice o posibilă apropiere intimă între ei. Nu era pentru că n-o mai dorea, nu. Fiecare privire, orice atingere îi demonstrau asta. Știa că bărbatul nu mai încerca s-o rănească. Iar recompensa fizică o putea obține de la o femeie mult mai sofisticată, așa cum era Jocelyn Day.

Gândul o duru și opri motorul, încercând să-și spună ferma că relațiile lui Colt n-o interesau. În fond, ce însemna acest bărbat pentru ea? Îi era șef și nimic mai mult. Și totuși, visele îi erau pline de scene romantice și se trezea în miez de noapte, înfierbântată, găsindu-și pernele ude de lacrimi.

Trecură două zile până când Sean se ridică din pat. Raine se ducea acasă la Colt în fiecare dimineață și munceau aproape toată ziua. Abia dacă ajungeau să vorbească. Iar când bărbatul încerca să

converseze și despre alte subiecte în afara serviciului, Raine se mulțumea să zâmbească, fără să-i răspundă. Îi era teamă. Teamă să se implice într-o relație nesigură, teamă de suferință. La rândul lui, Colt se cufunda în muncă.

Astfel că tânăra fu surprinsă când bărbatul intră în birou și-i spuse:

– Gata cu treaba. Îl scot pe Sean afară și vrea să vii și tu.

Raine încercă să protesteze, spunându-i că mai avea încă destule de făcut. Dar el insistă, și până la urmă tânăra fu nevoită să accepte, gândindu-se dacă invitația venea într-adevăr din partea copilașului sau tatăl îl influențase.

Dar ce mai conta? își spuse ea, supărată că se surprinsese sperând că inițiativa fusese a lui Colt. Urmându-i către mașină, observă bucuroasă entuziasmul cu care băiețelul o întâmpină.

Era o zi minunată – liniștită, însorită, caldă – și Raine se simțea foarte bine alături de Colt. Nu merseră prea departe, și Colt trase mașina pe dreapta, lângă un pâlc de copaci.

– De curând, am cumpărat ceva, zise bărbatul cu o mândrie amuzată. Ca o fiică de fermier ce te afli, mă gândeam că ai fi interesată să afli ce anume.

Raine îl privi curioasă, dar bărbatul nu-i dădu amănunte, astfel că fu nevoită să aștepte până când Colt opri în fața unor porți de fier și spuse:

– Vino să vezi.

Raine râse, cu ochii strălucind de entuziasm.

– Vrei să spui că ai... cumpărat... o fermă?

El surâse, amuzat de uimirea ei, privindu-și noua proprietate cu

multă căldură și cu mândrie.

– Aveam nevoie de un loc unde să pot scăpa de stresul muncii, și ce alt mod mai bun de relaxare există decât întoarcerea la natură? explică el. Desigur, altcineva se va ocupa la început de fermă, dar, în timp, am de gând să mă implic mai mult în conducerea acestui loc. Vreau să petrec mai puțin timp departe de casă și să dezvolt aici un cămin solid pentru Sean.

Intrară în curtea largă. Vacile păsteau liniștite și ochii lor mari și căprui îi priviră placid. Fiind crescută la o fermă, Raine era obișnuită cu ele. Se apropie de una și-i mângâie părul auriu, râzând când animalul își întoarse către ea botul rozaliu, cu o expresie de încredere totală.

– Nu-i așa că sunt cele mai frumoase din lume? zise Raine, zâmbind către Colt. Vacile de la ferma noastră din Guernsey sunt mai mari, dar sunt aproape la fel. Bovinele de pe insulă sunt aparte.

– Și știi de ce? întrebă bărbatul.

Apoi, privind fruntea încruntată a tinerei, reluă:

– Vrei să spui că ai trăit aici atâta vreme fără să cunoști unul dintre cele mai vechi obiceiuri ale insulei?

Ea ridică din umeri.

– Ei, va trebui să mă luminezi tu, profesore.

Gluma tinerei născu în ochii lui o strălucire aparte.

– Pe vremuri, Raine, începu el cu gravitate, când un fermier din Jersey își lua de soție o fată din Guernsey... sau invers... femeia trebuia să-i cumpere un vițel ca parte a dotei.

– Ce idee interesantă! râse Raine, amintindu-și că tatăl ei îi povestise cândva despre acest obicei. Dar crezi că moda se mai poate

întoarce?

– Nu, nu cred, admise el. Deși mi-ar plăcea să cred că semnificația originală este încă valabilă, și anume aceea că fata mărturisea că era pregătită să-și amestece sângele... și nu numai pe cel al turmelor.

Jenată, Raine privi în pământ. Dar Colt continuă:

– Își oferea trupul... pentru a crea o nouă viață... pentru a da naștere unui copil.

Tânăra roși, ridicându-și încet privirea. Apoi râse, căutând să înlăture atmosfera tensionată.

– Colston Falloner... ești un romantic incurabil!

– Asta nu poate fi o acuzație, glumi el.

Chiar atunci, Sean îi strigă și Colt propuse să-l urmeze. Răvășită, se îndreptă într-acolo. Iată că descoperea o nouă latură a lui Colt, sub platoșa aparent invincibilă pe care o arăta lumii. În ultimele zile, bărbatul i se descoperise ca un om cald și apropiat, deși era conștientă că nu cunoștea încă multe despre el.

Dar mai important era faptul că descoperea lucruri surprinzătoare despre sine însăși. Iar unul dintre ele era că se îndrăgostise de Colt.

Capitolul 7

Zilele treceau amețitor de repede pentru Raine și-i era din ce în ce mai greu să se concentreze asupra treburilor de la birou.

De când descoperise sentimentele pe care le avea pentru Colt, se emoționa de fiecare dată când bărbatul o privea sau îi vorbea. O simplă rugăminte din partea lui îi făcea inima să-i bată cu putere și realiza cu disperare că trăia pentru momentele în care se afla în compania lui.

Cât despre Colt, bărbatul părea să-și dea toată osteneala pentru a repara greșelile pe care le făcuse față de ea în trecut. Luau prânzul împreună la restaurant și-i cerea mereu sfatul în legătură cu problemele de la serviciu. Și, din când în când, găsea pe birou câte un trandafir roșu. Iar câteodată o invita la cină în oraș. Totuși, de fiecare dată când o ducea acasă, bărbatul era foarte politicos și o săruta distant pe obraz, nefăcând niciun gest care să-i aline nevoia de el, în fiecare zi mai puternică. Numai în momentul în care ar fi izbutit să facă dragoste cu el ar fi reușit să se vindece de această dorință

nebună. Dar Colt nu părea să se gândească la această posibilitate. Prefera o relație platonică. Raine pricepu că bărbatul se purta cavalerește, căutând să șteargă impresia proastă pe care i-o lăsase în trecut. În timp ce ea se îndrăgostea din ce în ce mai mult. Și, ca și cum viața ei n-ar fi fost și așa destul de complicată, începuse să primească telefoane disperate de la Tim.

– Te-am sunat ieri, zise bărbatul când Sheila îi făcu legătura, dar mi s-a spus că ești la masă cu fratele meu. Parcă îmi spusesei că n-aveți o relație.

– Așa e, izbucni Raine, deranjată de tonul lui autoritar și dorindu-și în secret ca lucrurile să fi stat altfel. Și chiar dacă am avea o relație, asta nu-i treaba ta.

Realiza că bărbatul, ca proaspăt șomer, n-avea prea multe de făcut, deși știa prea bine că el însuși renunțase la slujba oferită de Colt. Fratele lui mai mare n-ar fi fost niciodată atât de lipsit de inimă încât să-l concedieze. Încă o dată, inima îi tresări de mândrie, gândindu-se la bărbatul pe care-l iubea.

– Colt m-a rugat să-l ajut să caute niște cărți pentru Sean, continuă ea, amintindu-și cât de mult o flatase această rugăminte. Sean, nepotul tău, adăugă ea cu ironie, știind de la Colt că bărbatul nu-i acorda copilașului prea multă atenție.

– Dacă insinuezi că nu-mi pasă de el, află că băiatul nu m-a plăcut niciodată, se apără Tim.

Raine pricepuse și asta din felul în care Sean reacționase la vederea unchiului în acea zi, când se afla la bunica sa.

Și ea spera să aibă mai puțin de-a face cu Tim, însă bărbatul avea alte idei. Se gândi chiar s-o invite în oraș.

Făcând un efort foarte mare pentru a nu-i răspunde urât, Raine reuși să-i răspundă politicos, dar cu fermitate, că nu era interesată de reluarea relației. Conversația devenise stânjenitoare, mai ales că Jack Hardwicke se tot plimba prin jurul ei, amuzat de discuția auzită. Dar refuzul ei de a-l revedea nu-l descurajă pe Tim, care o sună a doua zi de mai multe ori. Ultima oară, chiar în momentul în care Colt se afla lângă ea, dictându-i un raport de care avea nevoie la întâlnirea spre care se îndrepta. După plecarea bărbatului, i se făcu legătura. Chiar când Raine trânti receptorul în furcă, sperând că încheiase ultima conversație cu Tim, lângă ea veni recepționista.

– Ce-i cu șeful? întrebă femeia. Nu-i place să te caute cineva când e el prin preajmă? Sau nu vrea să discuți cu fratele lui?

Văzând expresia uimită a colegei ei, Sheila explică:

– Era la recepție când ți-am făcut legătura cu Tim Falloner și a vrut să știe dacă ai mai vorbit cu el. Când i-am zis că da, ați mai vorbit de vreo patru ori săptămâna asta, n-a părut deloc mulțumit. De fapt, mi s-a părut chiar furios.

Raine avu o presimțire urâtă și căută să înțeleagă de ce Colt nu suporta ideea de a fi sunată de fratele lui. Deși știa că nu-i decât o speranță nebunească, Raine se întrebă dacă nu cumva la mijloc era gelozia. Dacă ar fi fost, asta n-ar fi însemnat că-i păsa de ea?

Nu, nu se putea, se strădui ea să recunoască, oricât de dureroasă ar fi fost această constatare. Iar dacă insista să-și facă astfel de gânduri, nu putea decât să ajungă să sufere.

Astfel că, atunci când Colt se întoarse și o invită la cină, mai întâi refuză. În urma insistențelor lui și din pricina faptului că tânjea după prezența lui, până la urmă acceptă.

– Am auzit că te caută Tim, zise bărbatul, când ajunseră la desert.

Raine îl privi calmă cum amesteca în cafea, întrebându-se de ce așteptase atât de mult până să aducă în discuție acest subiect. Poate că nu-l considera destul de important. Poate că Sheila interpretase greșit reacția bărbatului.

– Da, admise ea.

– Ce vrea?

– Presupun că vrea să ne împăcăm, zise Raine, ridicând din umeri.

– Și există vreo șansă ca așa ceva să se întâmple?

Sorbind din paharul cu lichior, Raine fu gata să nege imediat, apoi se opri. Dacă bărbatul ar fi bănuit ce sentimente avea pentru el, probabil că ar fi fost surprins și amuzat, realiză ea cu disperare. Dacă ar fi știut că în fiecare clipă se gândea la el...

Căutând să câștige timp, Raine aruncă o privire prin restaurant.

Afară era aproape seară, iar lămpile mici și roz de pe mese începuseră să se aprindă, creând o atmosferă caldă. Pe ringul din centrul restaurantului două cupluri dansau.

Raine se întoarse către Colt și șopti:

– Nu cred.

– Și totuși, ai fost cândva îndrăgostită de el.

Da, dar înainte să te cunosc pe tine, zise ea în gând. Realiza acum că nu-l iubise niciodată pe Tim, cel puțin nu așa cum îl iubea pe fratele lui. Zădărnicia sentimentelor ei o duru.

– Nu vrei să vorbim despre altceva? sugeră ea, dornică să schimbe subiectul.

– Dansăm?

– Da, șopti ea.

Se lăsă fericită în brațele lui. Dar Colt părea îngândurat. Îl enervase prin faptul că fusese evazivă în răspunsuri, realiză ea. Asta însemna oare că bărbatul era gelos?

Trupul lui puternic se mișca lent în ritmul muzicii, iar atingerea corpurilor lor o făcu pe Raine să se cutremure – a câta oară – plină de emoție și de dorință.

Speriată că bărbatul îi putea remarca reacția, se îndepărtă de el și murmură:

– Nu mai vreau să dansez, lasă-mă.

Dar rugămintea ei avu un efect contrar. Brațele lui se strânseră mai tare în jurul ei.Țipă ușor, strivită de pieptul lui, iar deasupra ei auzi mormăitul lui de satisfacție.

– Știi că ochii tăi devin verzi ca smaraldul când ești emoționată? șopti el. Acum ești emoționată?

– Nu, minți ea, urându-l pentru efectul pe care-l avea asupra ei.

– Nu? o provocă el, îndepărtând-o de el câteva clipe, atât cât s-o poată privi.

Tânăra roși, iar ochii i se umeziră. Tot ce putu face fu să închidă pleoapele peste ochii trădători.

Muzica luă o turnură mai senzuală. Colt o trase din nou lângă el și începură să se miște ca un singur trup. Ametită, își aminti de prima oară când dansaseră împreună. Pe atunci, dragostea pentru Tim o apărase de atracția nebunească simțită pentru acest bărbat. Dar acum nu mai avea nimic care s-o protejeze.

– Hai să plecăm de aici, îi propuse Colt pe un ton răgușit.

Ea se lăsă condusă fără să opună rezistență. Bărbatul conduse

nebunește până acasă și o lăsă în fața apartamentului. Raine șopti un timid "mulțumesc" și vru să plece. Chiar dacă graba ei putea părea nepoliticoasă, tânăra știa că era singura soluție pentru a scăpa de lângă el cu mintea încă întreagă. Dar reacția ei era târzie. El o ajunse și o prinse de mână, cu o foame teribilă în ochi.

Senzații mii și mii o traversară când buzele lui o sărutară. Se simți străbătută de ace de foc, mistuitoare.

O, Doamne! Trecuse atâta vreme de când n-o mai sărutase! În brațele lui, se topea ca o păpușă de ceară. Avu o tresărire intensă când mâna lui îi cântări în palmă sânul. Răsuflarea ei era la fel de grea ca a lui. Mâinile bărbatului îi alergau pe tot corpul, făcând-o să geamă de dorință.

Mâna lui îi desfăcu degetele strânse și-i luă cheia cu o blândă fermitate, murmurând:

– Haide.

Ar fi vrut să-i spună că nu era protejată și că putea rămâne însărcinată dacă făceau dragoste. Dar îl dorea atât de mult, încât nu voia să se lipsească de această unică ocazie de a fi fericită. Îl urmă orbește către propriul apartament.

Imediat ce închise ușa în spatele lor, el o prinse în brațe. Raine ardea de dorință și se lăsă dominată de buzele lui calde și de brațele sale cercetătoare.

– O, Doamne! șopti ea, aproape delirând de plăcere.

Îi scoase cămașa din pantaloni și trăi în sfârșit senzația divină de a-și plimba degetele pe pieptul lui tare, puternic. El îi desfăcu fermoarul rochiei și o lăsă să-i cadă la picioare, apoi o ridică în brațe, purtând-o către pat.

O întinse pe patul mare din dormitor și se aplecă asupra ei, luminat discret doar de lumina lunii care intra prin fereastră. Cu părul arămiu răvășit pe pernă și cu ochii verzi măriți de dorință și așteptare, Raine părea o zeiță a dragostei. Când Colt se aplecă s-o sărute, privirea lui părea să fie cea a unui om care descoperă paradisul.

– Ești atât de frumoasă! șopti el. Atât de frumoasă! repetă el, punctând fiecare cuvânt cu câte un sărut.

Pentru prima oară, Raine fu mândră de formele ei generoase și de sânii ei grei. Înțelegea acum că se născuse cu un singur scop, acela de a-l face fericit pe Colt și de a-și găsi fericirea în brațele lui.

Îl văzu scoțându-și hainele și întorcându-se spre ea, un bărbat superb, puternic și bronzat. Brațele ei îi simțeau trupul, mai întâi timid, apoi cu o crescândă încredere, deși nu era la fel de experimentată ca el. Cu gesturi blânde și totodată dominatoare, bărbatul o aduse în pragul agoniei, făcând-o să-și piardă mințile de dorință.

Mai târziu, când se odihnea în brațele bărbatului, cu fruntea pe umărul lui, bărbatul o întrebă șoptit:

– De ce nu mi-ai spus că sunt primul?

Raine înghiți cu greu. Oare era supărat pe ea?

– Ar fi contat?

El se ridică în cot ca să-i privească fața.

– Nu, dar aș fi fost mai tandru, dacă aș fi știut. Credeam însă că, dacă nu altcineva... măcar Tim... răspunse bărbatul uimit.

Raine clătină din cap, zâmbind.

– O, draga mea, minunata mea, o mângâie Colt. Ar trebui să stăm

împreună. Vino să stai cu mine, Raine. Chiar de mâine. Mâine dimineață.

– Pur și simplu? Colt, nu știu ce să spun. Colt, nu pot, nu...

– De ce nu? Te îngrijorează ce vor zice părinții tăi despre asta?

Nu-i venea să creadă! Reușea să-i ghicească atât de bine sentimentele! Chiar în acea clipă se gândea că părinții ei ar suferi un șoc dacă i-ar anunța că se va muta cu cineva, deși nu acesta era motivul pentru care nu se putea hotărî să facă un astfel de pas. Singurul lucru care o oprea cu adevărat era acela că-l iubea prea mult pentru a se mulțumi cu statutul de amantă. Nu voia să fie doar una dintre relațiile lui și să trăiască în nesiguranță, să știe că sfârșitul putea veni oricând...

Dar, înainte să poată răspunde, el îi întoarse fața și întrebă:

– Mă vrei?

– Da.

– Atunci?

– E greu de explicat, ezită ea.

– Nu, nu-i greu. Deloc. Ei bine, eu te vreau și, dacă e nevoie de o mică formalitate pentru a te păstra mereu în patul meu... atunci... sunt hotărât... mărită-te cu mine, Raine.

Ea îl privi cu gura căscată, cu ochi neîncrezători. O tresărire de fericire îi săltă inima.

– Vrei să spui că mă iubești, Colt? șopti ea.

– Nu.

Răspunsul lui sincer îi îngheță sângele în vene.

– Cuvântul ăsta e folosit mult prea mult și provoacă prea multă suferință, prea multor oameni. Știu foarte bine. Am trăit toate astea.

Dar acum sunt mult mai realist, Raine. Tot ce știu este că te doresc și vreau să fii lângă mine mereu. Noaptea, la culcare, și dimineața, când mă trezesc. Vreau să fii acolo, numai a mea. Nu pot suporta gândul că poți fi a alcuiva.

Nu era cea mai romantică cerere în căsătorie, iar profunzimea dorinței lui o făcu să se cutremure. Era o decizie impetuoasă și necaracteristică lui, simți Raine, care ajunsese să-l cunoască. Dar spusese clar că nu exista nicio implicare afectivă din partea lui. Încruntată, Raine întrebă:

– Pot să mă mai gândesc?

Mâinile bărbatului, care o mângâiau ușor, se opriră.

– Dacă vrei, acceptă el, cu o expresie aproape suferindă. Dar nu prea mult.

În următoarele zile, Raine se gândi intens la propunerea lui, încercând să-și imagineze cum ar fi viața ei fără bărbatul iubit. Această idee era de nesuportat. Își dorea numai să-i lase mai mult timp. Știa că-l iubește, dar era ridicol să creadă că el o poate iubi. Oricum, nu conta. În fond, o cerea în căsătorie, nu? Iar asta însemna o legătură pe viață. Colt nu era un tânăr neexperimentat, care să confunde dragostea cu dorința fizică. Atunci, de ce se mai temea?

Din pricina lui Tim. Fusese rănită înainte, iar acum voia să fie sigură că partenerul ei n-o va trăda. Iar Colt nu-și arăta niciodată emoțiile. Dar și el suferise foarte mult, își amini ea, înțelegându-i teama de a se implica într-o relație. Și totuși, depindea numai de ei să facă această relație să funcționeze. Depindea de ea să-l facă să aibă încredere în ea. Ei bine, asta avea să facă, decise ea, înainte de a se duce la culcare. A doua zi dimineață, în biroul lui, îi dădu răspunsul

așteptat.

Se căsătoriră peste două săptămâni, la o biserică din apropierea casei lui. Casei lor, se corectă ea, zâmbind și încercând să se acomodeze cu ideea. Păsiră afară din biserică, în lumina puternică a soarelui, întâmpinați cu râuri de confeti și felicitați de puținii prieteni invitați. Raine alesese o rochie crem, elegantă și totuși simplă. Simți mâna lui Colt așezată posesiv pe brațul ei și-i privi chipul. În ochii lui citi din nou dorința. Privirea ei era toată numai dragoste.

Bărbatul privi în jur și scăpă o scurtă înjurătură. Fericirea tinerei fu acoperită de un nor de tristețe. Afară, dincolo de porțile bisericii, îi așteptau reporterii. Presa aflase într-un fel sau altul despre acest eveniment.

– Domnule Falloner, e adevărat că doamna Falloner a fost logodită cu fratele dumneavoastră?

Ignorând întrebarea, Colt o trase pe Raine din calea ziariștilor, dar reporterii îi urmară insistent.

– Cum a primit fratele dumneavoastră vestea? Ce face el astăzi?

Colt nu-l anunțase și nu-l invitase la nuntă. Bărbatul nu răspunse întrebărilor și-și păstră calmul, conducându-și mireasa către mașină. Raine se feri de blițurile aparatelor de fotografiat și răsuflă ușurată când mașina porni.

– Nu te teme, îi zâmbi el liniștitor. Vor uita de noi în câteva săptămâni, deși presupun că era inevitabil să afle despre nuntă.

Da, așa era, se gândi Raine, de vreme ce soțul ei era o persoană atât de importantă pe insulă. Soțul ei. Suna bine, zâmbi tânăra.

Acasă, se ținu o mică recepție. Primiră felicitările invitaților. Un sărut pe obraz de la Jack Hardwicke, cuvinte pline de căldură de la

Colette și de la iubitul ei. John Welland își îmbrățișă fiica. Joan era foarte elegantă în rochia ei verde.

– Ei bine, unul dintre Falloner tot a reușit să te ia de nevastă, zise John Welland, stând lângă soția lui.

Raine își aminti că părinții ei fuseseră foarte șocați când aflaseră de intenția lui Colt de a se căsători cu ea. Dar asta fusese înainte să-l întâlnească, se gândi ea, sărutând obrajii tatălui. Colt îi invitase pe cei doi să petreacă alături de ei ultima săptămână și, ca toți ceilalți care ajungeau să-l cunoască, fuseseră cuceriți de farmecul lui. Interesul bărbatului pentru noua fermă cumpărată găsise în domnul Wealland un puternic aliat.

– Sunt atât de fericită! zise Ruth Falloner cu lacrimi în ochi, sărutându-și nora. Nu credeam că vreo femeie va reuși să-l cucerească din nou pe Colt. Dar tu ești exact ce-i trebuie și mă bucur foarte mult pentru voi.

Era un semn de bun venit în familie. Raine o privi plină de recunoștință.

– Voi încerca să-l fac fericit, șopti ea, întâlnind privirea soțului ei de cealaltă parte a casei.

În ochii lui întâlni aceeași privire posesivă, un mesaj secret care-i transmitea că o dorește, că are nevoie de ea. Ascultându-i ordinul nespus, se duse să se schimbe, tremurând de nerăbdare.

Nu mai făcuseră dragoste din ziua în care o ceruse de soție. Colt voia ca noaptea nunții să nu-și piardă semnificația. Îi spusese că nu voia ca atracția fizică să-i influențeze decizia de a se căsători și, de atunci, petrecuseră foarte puțin timp singuri. Mai întâi, Colt plecase într-o călătorie de afaceri. Iar apoi, părinții ei sosiseră în oraș.

Ultimele două săptămâni fuseseră dedicate pregătirilor de nuntă, cumpărăturilor și planificărilor.

Se întoarse la parter, îmbrăcată mai lejer, emoționată la gândul nopții care avea să vină. Nu mai era mult, și avea să se afle din nou în brațele iubitului ei.

În josul scării se opri, auzind voci venind dinspre birou. Una dintre ele era nervoasă. Tonul lui Colt era însă calm, ținut parcă sub control. Nu se auzea ce spune. În schimb, glasul celuilalt bărbat era din ce în ce mai răspicat. La auzul lui, Raine încremeni.

– O, da, înțeleg că are un trup de zeiță, dar nu-i o femeie sofisticată și nu aparține lumii cu care ești obișnuit. De ce ai luat-o de nevastă, Colt?

Tim? Ce căuta aici? Și de ce vorbeau despre ea? Raine se apropie de ușă, cu gâtul uscat, întrebându-se ce anume va răspunde Colt.

– Ai făcut-o numai pentru a te răzbuna pe mine, nu? continuă vocea iritată. Haide, să te aud că negi.

Unghiile lui Raine i se înfipseră în carne. Nu pricepea de ce era atât de tensionată. Desigur că fratele lui va nega. Auzi că soțul ei replica ceva, dar nu înțelese ce anume. Apoi, zgomotul de pahare, lucru care însemna că bărbatul se îndreptase către barul aflat chiar lângă ușă. Astfel că, de data asta, îl putea auzi foarte clar. Dar cuvintele lui o înghețară.

– Ei, și? Nu-i un schimb corect? Raine în schimbul lui Stephanie. Trebuie să recunosc, îmi face o mare plăcere să știu că tu o doreai și că n-o poți avea.

Nu-i venea să creadă cele auzite. Și totuși, nu era nicio greșeală. Acesta fusese răspunsul soțului ei. Cu un suspin dureros, își puse

mâinile la urechi. Cum discursul răzbunător al lui Colt continua, nu se putu abține să asculte și-și luă mâinile de la urechi.

– De ce crezi că m-am căsătorit cu ea? Numai și numai pentru a-mi savura victoria de fiecare dată când fac dragoste cu ea.

Inima ei fu parcă străpunsă de mii de săbii ascuțite.

Se sprijini de ușă, cu sufletul amar.

Deodată însă, vocile se îndepărtară, și nu mai putu auzi decât glasul lui Timothy replicând cu furie. Suspinele o înecau, îi sfâșiau pieptul. Încercă să se calmeze, pentru că-i era greu să mai răsufle. Nu-i de mirare că bărbatul nu-i spusese nici măcar o dată că o iubește. Cel puțin nu fusese ipocrit și nesincer!

Se îndepărtă de ușă orbește, tremurând din toate încheiturile. Se luptă din greu cu lacrimile care-i înecau glasul. Deci, soțul ei o luase în căsătorie numai pentru a se răzbuna! Toată ura pe care i-o arătase la început se întorsese acum împotriva lui Tim. Doar că, în toată această poveste, ea era o victimă inocentă, un simbol al victoriei în lupta masculină pentru supremație. Decizia lui de a o cere în căsătorie nu fusese una entuziastă, impetuoasă, așa cum i se păruse la început, ci un act calculat cu multă răceală. Doamne! Cât de mult o iubise pe Stephanie! se gândi ea, cu inima bătând plină de disperare. Raine intră în dormitorul pe care tocmai îl părăsise, în speranța că-și va regăsi calmul.

Nu mai era fericita mireasă care păși afară din această încăpere acum câteva minute. Închise ușa cu putere, apărându-se parcă de cruda realitate a celor auzite. Se trânti pe pat, străduindu-se să nu plângă. Dacă soțul ei ar fi auzit zgomot venind de sus, ar fi venit după ea ca să afle ce se întâmplase. Iar ea ar fi trebuit să-i explice, dar nu

putea. Nu, nu încă. Era prea tulburată pentru a gândi corect, pentru a vorbi. Singurul lucru pe care mintea ei îl înregistrase era că, printr-o crudă ironie, istoria se repeta. Din nou, dorința ei de împlinire cu un bărbat din familia Falloner fusese spulberată. Dar acum, durerea era încă și mai mare decât dezamăgirea suferită cu Tim. Crezuse atunci că nu va mai trăi niciodată o asemenea durere, dar dragostea adolescentină pentru Tim nu însemnase nimic pe lângă pasiunea pe care o simțea pentru Colt. De data asta, durerea o putea ucide. Nu-și putea imagina cum avea să depășească aceste momente.

Se ridică de pe pat. Cineva bătuse în ușă. Își șterse lacrimile cu degete tremurătoare.

– Cine e? întrebă ea abia auzit.

– Colt. Pot să intru?

– Nu, țipă ea, speriată. Nu fi nerăbdător. Nu sunt gata încă, adăugă ea mai calm, sperând că panica din vocea ei nu-l neliniștise. Cobor în câteva minute.

Din spatele ușii, îl auzi chicotind:

– Ești timidă, draga mea? Întotdeauna am crezut că asta nu-i deloc o calitate. Bine, iubito. Pot să aștept. Deocamdată.

Această remarcă trimise încă o săgeată otrăvită către inima ei. Cum putea să spună astfel de lucruri, după discuția pe care tocmai o avusese cu Tim? Raine se simți bolnavă de durere. Colt se retrase însă și, măcar pentru atâta lucru, îi fu recunoscătoare. Încercând să-și revină, se întrebă ce putea face de acum înainte. Trebuia oare să coboare și să aibă o discuție cu soțul ei? Să-i spună că auzise totul? Și apoi? Cum să le spună celor adunați pentru a-i sărbători că nunta

fusese pur și simplu o mare greșeală? Pentru că asta era! O mare, mare greșeală.

Și totuși, când ajunse la parter, își pierdu curajul și nu fu în stare să se confrunte cu soțul ei în fața tuturor. Și, tocmai când se gândea să-i vorbească atunci când vor fi singuri, părinții ei îi ieșiră în întâmpinare zâmbind fericiți și îmbrățișând-o. Realiză atunci că nu putea face nimic care să-i rănească. Abia căsătorită, fiica lor nu se putea despărți de soțul ei. Era ceva greu de înțeles pentru un cuplu care rezistase atât de bine anilor de căsnicie.

Zâmbind la rândul ei, le acceptă din nou felicitările. Îl căută din ochi pe Tim, dar bărbatul nu se vedea nicăieri. De ea se apropie și Ruth Falloner. Raine se întrebă ce ar fi spus femeia dacă ar afla că mariajul fiului vitreg nu era decât o farsă, un act de răzbunare.

Se așeză nefericită lângă Colt în mașina care-i ducea către avionul personal al bărbatului. Încerca să nu se gândească la luna de miere de trei zile pe care aveau s-o petreacă în sudul Franței. Până acum, crezuse că va fi o vacanță de vis. Dar acum... mâinile îi stăteau încleștate în poală.

Tresări când Colt îi mărturisi calm:

– Am primit o vizită neașteptată, cât ai fost în dormitor să te schimbi... Tim.

Raine privi afară, părând indiferentă. Colt îi luă mâna, împletindu-și degetele cu ale ei și-i ridică brațul, sărutându-i încheietura.

– Nu vrei să afli ce a vrut?

Gâtul lui Raine deveni uscat. Ah, ar fi trebuit să-l întrebe, să simuleze curiozitatea.

– Ce a vrut?

– Cred că pe tine, draga mea..

În timp ce vorbea, bărbatul privea drumul.

– Și tu, ce i-ai spus?

Îi era dificil să-și păstreze glasul neutru și calm, când întreaga ei ființă tremura.

– Că acum ești numai a mea și că... te păstrez.

Iată, aproape că recunoștea cele spuse lui Tim. Iar brațul lui posesiv o trase mai aproape.

– Ești aici, lângă mine, adăugă el.

Se urcară în avion. Raine se lăsă pe spate în scaun, încercând să se relaxeze. Se disprețuia pentru că n-avusese curajul să-i spună în față tot ce știa. Avusese această șansă și o lăsase să-i scape, prea lașă pentru a suporta răspunsul lui Colt. Desigur, bărbatul avea să nege.

Dar dacă n-o va face, ce se va întâmpla? Care va fi următoarea ei reacție? Trebuia să-l părăsească? La acest gând, o cuprinse o durere inimaginabilă. Să nu-l mai vadă niciodată? O cuprinse un fior de gheață.

Parcă vedea titlurile primelor pagini ale ziarelor, povestind despre fata care părăsise pe unul dintre frații Falloner în urmă cu șase ani, iar acum, căsătorită cu cel de-al doilea, îl părăsise imediat după nuntă.

Nu mai ținea minte cum se petrecuse zborul, știa doar că prezența lui Colt n-o impresionase mai puternic decât cea a unui străin.

Ajunseră la hotel imediat după cină. Raine îl văzu pe Colt semnând în registru și-i permise să-i ia brațul și s-o conducă spre

cameră sau, mai degrabă către apartamentul în care aveau să stea.

Ușile de un alb strălucitor erau superb sculptate, tavanul era pictat în mii de culori, iar mobilierul era deosebit de luxos. Colt era într-adevăr foarte bogat și nu făcuse economii pentru luna lor de miere.

Lună de miere! se cutremură Raine, întrebându-se ce putea face dacă bărbatul voia să facă dragoste. Pentru că mândria ei nu-i permitea să se lase folosită. Intră în dormitorul dominat de un pat dublu imens și avu din nou un tremur de neliniște.

Colt se apropie de ea, îmbrățișând-o.

– Ești emoționată, draga mea?

O sărută pe ceafă, înfiorând-o. Flăcări îi alergau prin întreg trupul, iar șoaptele lui trezeau în ea un răspuns spontan.

Doamne! Cum mai poate avea această putere asupra mea, după tot ce am aflat astăzi? se gândi ea.

Gemu ușor, în semn de protest, dar pasiunea o făcu să se cufunde în brațele bărbatului.

– Nu vrei să sărim peste cină? întrebă el cu glas răgușit de dorință.

Raine îl privi, paralizată de frumusețea lui neobișnuită. Ochii lui întunecați, părul strălucitor, fruntea înaltă, pomeții proeminenți, genele lungi și negre care dădeau la iveală foamea din ochii lui de chihlimbar și gura lui crudă...

– Nu, eu...

Trebuia să-i spună. Acum!

I se puse un nod în gât, dar se strădui să vorbească.

– Colt, nu...

Cineva ciocăni la ușă, întrerupând-o. Un chelner le aduse

șampanie. Colt turnă în pahare și-i întinse băutura. Raine duse cupa la buze, simțind încă o dată că o părăsea curajul.

Din fericire, Colt nu mai insistă cu sugestia de a trece peste cină.

Ajunși însă în restaurantul elegant și strălucitor, luminat puternic de candelabre, Raine descoperi că n-are deloc poftă de mâncare. Timpul trecea rapid, iar momentul întoarcerii în apartament se apropia cu pași repezi.

– Vrei să dansăm?

Nu dorea, dar terminaseră masa și singura șansă de a amâna inevitabilul moment al întoarcerii la culcare era să aprobe entuziastă ideea unui dans. Dar tertipul ei fusese naiv și inutil. Brațele bărbatului cuprinzându-i trupul îi readuseră aminte de vraja atingerii lui. Inima îi plângea după cele ce ar fi putut fi.

Aroma lui, căldura mâinilor sale erau mai plăcute decât și-ar fi dorit. Își dădea seama că trupul o trădează, dar n-avea ce face.

Când în sfârșit Colt îi sugeră să urce în cameră, era deja bucuroasă să-l urmeze, măcar pentru a întrerupe puțin contactul fizic dintre ei. Pulsul îi crescu nebunește când bărbatul descuie ușa. Pentru numele lui Dumnezeu, spune-i! strigă o voce din interiorul ei. Dar Colt o trase spre el și închise ușa cu piciorul, gura lui căutându-i buzele cu o dorință aproape furioasă.

Inima bărbatului bătea lângă a ei. Deodată, instinctul de apărare fu mai puternic și se smulse din brațele lui. În ochii lui citi o întrebare dureroasă.

– Ce s-a întâmplat? zise el cu voce tare.

Raine își trecu limba pe buze.

– Pur și simplu nu vreau, răspunse ea.

Furia se citi pe fața lui Colt.

– Vrei să spui că... nu mă vrei?

Raine înghiți cu greutate.

– Îmi pare rău... știu că n-ar fi trebuit să vin aici cu tine... să te las să crezi că totul e în regulă... dar nu pot trece prin toate astea, Colt. Nu pot.

Nu știa exact ce avea să spună în continuare.

– Nu pot face dragoste cu un bărbat care s-a căsătorit cu mine numai din răzbunare! strigă ea până la urmă.

Uimirea se așternu pe chipul bărbatului.

– Despre ce naiba vorbești? întrebă el.

Ea își trase răsuflarea. Inima îi bătea cu putere.

– Te-am auzit... vorbind în birou... în după-amiaza asta.

Cu unghiile înfipte dureros în palmă, suspinând cu greutate, Raine adăugă:

– Nu te mai preface, știu ce am auzit. Am coborât din dormitor și m-am oprit la ușă, auzind voci. Vorbeai cu Tim și i-ai spus că te-ai căsătorit cu mine numai pentru a te răzbuna pe el. Că te bucuri de fiecare dată când... noi...

– Ai auzit asta? șopti el cu neîncredere.

Pentru câteva clipe, i se păru că bărbatul va izbucni în râs. Dar expresia lui redeveni serioasă, gravă.

– Ce altceva ai mai auzit? întrebă el, încruntat.

– Doamne, Colt! Nu ți se pare de-ajuns?

El veni către ea, înalt și amenințător. De pe chipul lui nu se șterse expresia de consternare de mai devreme. Ea păși înapoi, încercând să se apere.

– La naiba, Raine, fii rezonabilă. Chiar crezi că m-am căsătorit cu tine numai din răzbunare?

Raine fu nevoită să recunoască faptul că bărbatul era mult prea inteligent pentru a lua o decizie majoră ca asta dintr-un motiv atât de pueril.

– O, nu, sunt convinsă că au existat motive mult mai bune, șopti ea. Ca nevoia de a avea un partener sexual, îl acuză Raine cu amărăciune. Ca dorința de a găsi o mamă pentru Sean!

Ochii lui Colt deveniră mânioși.

– O să mă fac că n-am auzit toate astea, șopti el, păstrându-și un ton egal. Păcat că ai ajuns acolo într-un moment nepotrivit...

– Păcat? repetă Raine nervoasă.

O, acum ar fi dat orice ca bărbatul să fi negat toată povestea! S-o fi mințit chiar! Orice, numai s-o convingă că își imaginase că auzite ce auzise. Dar el nu nega nimic. Lacrimile cu care se luptase până acum îi umplură rapid ochii.

– Păcat pentru cine? Pentru mine sau pentru tine? țipă ea. M-ai folosit, murmură ea, nefericită, ca să te răzbuni pe fratele tău.

Îl privi aprig, cu dinții strânși.

– Dacă sentimentele mele n-au contat, măcar la el să te fi gândit. N-aș fi crezut că vrei să-l rănești. N-a plătit suficient pentru cele ce a făcut?

– Înțeleg, răspunse Colt, de parcă și-ar fi lămurit în sfârșit o bănuială.

Se afla atât de aproape de ea încât putea vedea expresia dureroasă, de parcă în interiorul lui s-ar fi dat o luptă. Nu înțelegea însă în ce consta aceasta. În fond, ea fusese cea rănită.

– Ce te supără de fapt, Raine? o studie el cu răceală. Faptul că aș putea fi monstrul pe care ți l-ai imaginat? Sau că am întrecut măsura vrând să-l rănesc pe dragul tău Tim? Poate că încă ții la el, nu?

O privi întrebător, dar Raine nu zise nimic.

– Bun, să vorbim atunci despre sentimentele tale. De ce te-ai căsătorit cu mine? De vreme ce-mi pui la îndoială motivele, trebuie să-ți spun că nu-mi aminesc să fi primit din partea ta nicio declarație de dragoste.

Nu, așa ceva nu se întâmplase, dar avea motive întemeiate pentru asta. Se temea să nu fie trădată. Iar după cele auzite în conversația dintre el și fratele său, această temere devenise o certitudine.

Crezuse cândva că va veni o vreme când își vor putea mărturisi dragostea. Dar fusese atât naivă!

Iar acum, el o acuza că era încă îndrăgostită de Tim! Ei bine, dacă asta credea, era pregătită să-i dea această satisfacție.

– N-ai nimic de spus? Dacă îmi amintesc bine, ai avut nevoie de timp pentru a te gândi la cererea mea în căsătorie. Așa că te pot întreba: de ce te-ai căsătorit până la urmă cu mine? Pentru că te temeai să nu rămâi însărcinată? Sau pentru că nu te puteai lipsi de mine... în pat?

Duritatea cuvintelor lui o făcu să tresară. Cum de nu pricepea ce anume o supărase? Și de ce îi cerea să spună motivele care o făcuseră să se mărite cu el, când el însuși fusese atât de rece, de calculat?

Ultima lui remarcă o făcu să roșească, amintindu-i cât de mult sperase ca într-adevăr să fi rămas însărcinată.

– Nu poți crede că m-am căsătorit doar pentru sex! țipă ea, dezgustată.

În spatele lor, perdeaua de la balcon flutură ușor, mișcată de briza de afară. Colt zâmbi.

– Nu mai fi atât de disprețuitoare, draga mea. Sexul reprezintă o forță. Și nu sunt singurul care știe acest lucru.

Comentariul era general, astfel că Raine se întrebă dacă bărbatul vorbea despre Stephanie sau despre celelalte femei cu care avusese relații. Oricum, era prea supărată pentru a-i mai păsa.

– Ei bine, eu nu știu! ripostă ea. Iar dacă te gândești că te voi lăsa să mă mai atingi vreodată, după toate cele mărturisite lui Tim, te înșeli amarnic.

Pentru o clipă, crezu că bărbatul avea să replice, dar Colt, cu o expresie indescifrabilă pe chip, traversă camera și ieși, trântind ușa.

Capitolul 8

Luna de miere se încheiase.

Când Colt opri mașina în fața casei, Sean le ieși în întâmpinare, împreună cu bunica lui. Raine se forță să zâmbească atunci când Ruth o sărută pe obraz. Dar paloarea ei nu-i scăpă soacrei.

– Draga mea, arăți obosită, zise aceasta, studiind-o. Să nu-mi spui că ești bolnavă.

Raine aruncă o privire către Colt. Bărbatul îl luase în brațe pe Sean și-l legăna. În ochii lui se citea o fericire nemăsurată.

– M-a obosit zborul și m-a tulburat, minți tânăra, simțind din nou acea ușoară invidie la vederea dragostei dintre tată și fiu.

Nu va putea niciodată să-l facă s-o iubească la fel de mult.

– Ai zice că sunt cel mai prost pilot din lume, nu-i așa, mamă? interveni Colt, privind către Raine. Ar trebui să ai mai multă încredere în soțul tău, draga mea.

Tânăra femeie nu era sigură de semnificația acestor cuvinte, dar simțea că în spatele lor se ascundea un reproș. În orice caz, era foarte

clar că nu se refereau la calitățile lui de pilot. Pilota avionul cum făcea orice altceva, foarte sigur pe sine și cu multă îndemânare.

Dar altceva o deranja cu adevărat. Faptul că el putea glumi, în timp ce inima ei era frântă.

În ultimele patru zile, relația lor se răcise. Colt nu încercase s-o mai atingă, probabil de teama că, dacă o va face, Raine îl va refuza. Iar mândria lui nu permitea să se întâmple așa ceva.

Îl privi descărcând bagajele din mașină, amintindu-și zilele petrecute în Franța. Vizitaseră podgorii renumite, gustaseră soiurile de vin din Provence și băuseră cafea pe terase romantice, conversând ca doi străini politicoși. Dar discuțiile lor aveau ceva straniu și frustrant. O singură dată împărtășiseră un contact fizic, și asta numai în clipa când ieșiră dintr-o catedrală. Pășind afară din interiorul întunecat al bisericii, Raine călcase greșit pe o treapă și, atent, el o prinsese de mână. Această atingere avusese efectul unui șoc electric. Foarte repede, își trăsese mâna dintr-a lui, refuzând să conștientizeze senzațiile pe care contactul degetelor sale i le treziseră. Îl dorise chiar și atunci, recunoscu ea, temându-se de propiile sentimente. Nu trebuia să-l lase să vadă cât de afectată era de prezența lui.

Într-o zi, era sigură, mariajul lor avea să se termine și știa că avea să sufere grave consecințe dacă-l lăsa să-i descopere adevăratele sentimente. Iar dacă ar fi fost gravidă...

Un vânt ușor bătea dinspre plajă, mângâind brazii. Raine fu străbătută de un fior rece, în ciuda soarelui.

– Mă bucur că v-ați întors. Lui Sean îi era dor de Colston... va fi mult mai bine să aibă pe cineva mereu în preajmă... în afară de doamna Bisson. De asta are nevoie.

Doamna Bisson era o femeie în vârstă, nu foarte răbdătoare și foarte puțin comunicativă. Nu era o bună înlocuitoare a mamei care-i lipsea băiatului. Raine realizase acest lucru de prima oară când o cunoscuse pe menajera lui Colt.

Zâmbi către Ruth, întrebându-se stânjenită ce ar spune soacra ei dacă ar afla că mariajul lor debutase dezastruos și că fiul ei vitreg și soția lui dormeau deja în camere separate.

– Raine va sta aici? se bucură Sean. Tot timpul?

Entuziasmul din glasul lui o impresionă pe Raine și totodată îi spori neliniștea. Fusese de acord, în timpul scurtei lor logodne, că va renunța la serviciu și va avea grijă de Sean. Și acum își dorea la fel de mult asta, dar inima i se strânse din nou, amintindu-și cât de mult își dorise să devină mamă, să fie soția lui Colt...

– Nu-i normal ca mamele și tații să locuiască împreună? întrebă Colt. Ți-am spus sâmbătă că ea e... noua ta mamă. Trebuie să nu uiți să-i spui așa, și nu Raine. Ei, și acum... du-te la ea și întâmpin-o la fel de frumos ca pe mine.

Sean zâmbi larg și, spre amuzamentul tuturor, fugi către noua lui mamă cu brațele deschise. Raine râse și-l îmbrățișă. Întâlni apoi privirea neclintită a lui Colt asupra ei și, dincolo de zâmbetul lui de aprobare, zări un lucru care o puse pe gânduri. Un soi de mulțumire, de îngâmfare stranie. Colt pricepuse afecțiunea ei pentru Sean și, în mod absurd, se folosea de ea. Raine avu ciudata senzație că e prinsă într-o capcană.

***

Nu era însărcinată. Când realiză acest lucru, la două zile după plecarea lui Ruth, o parte din ea se simți ușurată. Dar, în același timp, parcă îi părea rău.

Pregătindu-se pentru o plimbare cu Sean în mașină, stătea la măsuța de toaletă, aranjându-și părul. Uimită, descoperi o tristă resemnare în ochii ei verzi. Oare chiar sperase că va purta în pântece copilul lui Colt? În fond, bărbatul o luase de soție doar pentru a se răzbuna pe cel care îndrăznise să-i seducă soția.

Un val de dezgust față de sine însăși o străbătu. Doamne, cunoștea prea bine capacitatea lui de răzbunare! Îi simțise direct puterea! Dar oare setea lui de răzbunare fusese generată de dragostea pentru Stephanie? De orgoliul lui rănit? De trădarea lui Tim? Sau de toate acestea la un loc? Oricum ar fi fost, o durea să știe că ea nu era decât un instrument al răzbunării. Cu un imens efort de voință, își stăpâni lacrimile de durere la gândul că-l iubea încă pe acest bărbat.

Se duse după Sean, dar înainte se opri să-i telefoneze doctorului, pentru a-și face o programare.

Înainte de căsătorie, hotărâse împreună cu viitorul soț că vor întemeia o familie și că vor avea copii, dar acum nu mai era atât de sigură de înțelepciunea acestei decizii. Și, deși Colt nu încercase încă să facă dragoste cu ea, nu avea cum să treacă prea mult timp până când bărbatul să-și revendice drepturile conjugale. Și apoi, nu putea ignora faptul că se simțea extrem de atrasă de el. Astfel, voia să fie sigură că, chiar dacă va încerca s-o seducă iar ea va fi destul de naivă pentru a ceda, cel puțin nu va rămâne gravidă în urma unei slăbiciuni de moment.

Încercă să-și ascundă nefericirea sub un zâmbet cald în fața lui Sean. După o vreme, zâmbetul veni de la sine, pentru că-i făcea plăcere să-l vadă fericit, privind cu încântare în jur frumusețile insulei.

Se întoarseră acasă abia către seară și, după cină, jucară cărți. La culcare, Sean o rugă pe Raine să-i citească o poveste, deși el însuși putea citi foarte bine.

Copilul adormi înainte ca povestea să fie terminată, iar Raine rămase lângă el. Îl iubea mult, pentru că era o parte din Colt, o parte inocentă, încă neatinsă de durere și de ură. Sau poate de dragoste... Pentru că dragostea îl făcuse așa cum era acum. Dragostea, deziluzia, durerea. Își amintea prea bine cât de rănită, de distrusă fusese de trădarea lui Tim. Crezuse în el, fusese îndrăgostită de acel bărbat. Iar atitudinea lui Colt trebuia interpretată prin prisma durerii pe care i-o provocase trădarea oamenilor pe care-i iubise. Dacă ar fi putut să ajungă la adevăratul Colt! se gândi ea cu regret. Bărbatul care-l iubea pe Sean cu o dragoste nețărmurită era adevăratul Colt, dincolo de masca sa cinică. Chiar și suspiciunea dureroasă că soțul ei putea fi încă îndrăgostit de Stephanie putea fi îndurată dacă, în timp, îl putea face s-o iubească pe ea...

Se duse să tragă draperiile, sperând ca ridicolele ei dorințe să poată dispărea. Coborî și se așeză în fotoliu, încercând să citească o carte istorică. De obicei, ar fi găsit această lectură foarte antrenantă, dar acum nu se putea concentra și nu reuși să parcurgă nici măcar o pagină. Până la urmă, închise cartea și o puse lângă ea, auzind cheia în ușă.

Primul impuls fu acela de a se ridica și a-și întâmpina soțul. Însă

mândria rănită n-o lăsă și, când Colt intră în cameră, se afla încă în fotoliu, cu cartea în poală.

Bărbatul zâmbi ironic.

– Te pui la curent cu aristocrația franceză? întrebă el.

Traversă camera cu grația naturală obișnuită. Costumul bej pe care-l purta îi scotea în evidență bronzul tenului și strălucirea părului. Văzându-l apropiindu-se de ea, Raine deveni tensionată. Ridică volumul și citi numele autorului.

– Are un stil destul de lejer, nu?

– Da, răspunse ea răgușită, emoționată de apropierea lui.

– Ce ai făcut astăzi? reluă el.

Ea privi în sus către el, simțindu-și inima bătând să-i spargă pieptul.

– Am ieșit la plimbare cu Sean.

Zâmbind, Colt se aplecă spre ea și o sărută, luând-o prin surprindere.

Acesta era primul contact fizic dintre ei din ziua nunții și dorințele ei frustrate ieșiră la iveală.

Ochii lui se îngustară.

– Cât mai ai de gând să te minți singură, draga mea? întrebă el pe un ton nepăsător, așezându-se în fotoliul din fața ei.

Cu inima bătându-i mai tare decât de obicei, Raine își mușcă buzele. Bărbatul era perfect conștient de efectul pe care-l avea asupra ei și asta o înfurie. Răzbunarea nu era însă o soluție. N-ar fi făcut decât să-i arate cât de mult o tulbura, hotărî ea cu tristețe.

Îl privi calm.

– Sean își dorește un iaz numai al lui. Nu mi-a vorbit decât despre

asta, toată după-amiaza. Cred că poate fi făcut lângă magnolie, dar voiam să vorbesc cu tine mai întâi.

În privirea lui citi o ușoară mirare.

– Acum, tu ești mama lui, iar asta e casa ta. Nu trebuie să-mi ceri aprobarea, răspunse el, pe jumătate nervos. Poți face tot ce vrei, adăugă el, ridicându-se și ieșind din cameră.

Peste câteva clipe, îl auzi urcând. Îi venea să urle de disperare. Cum își putea asuma rolul de soție, când știa prea bine că nu este iubită? se întrebă ea nefericită. Rănită, incapabilă să mai suporte încă o seară de conversație politicoasă și tăceri jenate, se duse în bucătărie să verifice mâncarea, puse masa pentru o singură persoană și se hotărî să facă o baie.

Ieșind din cadă o jumătate de oră mai târziu, calmă și relaxată, realiză că uitase să-și aducă halatul de baie, astfel că fu nevoită să se înfășoare într-un prosop.

Pe hol, auzi telefonul sunând. Cum Colt nu răspundea soneriei insistente, se grăbi până la aparatul aflat în dormitorul matrimonial. Aici trebuia să fie camera lor, se gândi ea, dar numai Colt o folosea. Cu strângere de inimă, își aminti cum aleseseră împreună culorile de toamnă ale zugrăvelii pentru a se potrivi cu mobilierul din lemn de stejar și cu deja existentul covor. Ridică receptorul.

Se dovedi că era greșeală și închise telefonul. Stângace, dădu din greșeală cu mâna peste niște monede care se aflau lângă telefon și le auzi căzând între noptieră și pat. Se opri ca să le adune de pe jos, dar una dintre ele se rostologise sub pat. Și tocmai de cealaltă parte! realiză ea cu o grimasă.

Se aplecă și descoperi moneda, apoi întinse mâna s-o scoată.

Deodată, auzi un zgomot lângă ea și ridică privirea. Colt o studia din pragul ușii.

– Ei... stai confortabil? întrebă el. N-ar fi mai bine să te așezi pe pat?

Glasul lui părea amuzat și totodată ușor iritat. Raine se ridică, cu obrajii în flăcări.

– Am venit să răspund la telefon, explică ea, înregistrând vag că bărbatul se schimbase într-o cămașă bej și niște pantaloni închiși la culoare.

– De sub pat? întrebă el curios, plimbându-și privirea pe trupul ei pe jumătate gol.

Raine realiză că felul în care fusese descoperită era foarte ciudat, astfel că deschise palma și-i arătă monedele recuperate de pe jos, înainte de a le așeza la locul lor, lângă telefon. Tot acolo se aflau și cheile bărbatului, remarcă Raine. Probabil că-și golise buzunarele înainte de a se schimba.

– Tu nu răspundeai, se justifică Raine, urmărindu-l cu privirea cum se apropia de ea și-i bloca drumul.

Dacă ar fi făcut un pas înapoi, ar fi căzut probabil pe pat, așa că alese să rămână pe loc.

– Eram afară, căutând un loc potrivit pentru iaz, răspunse Colt, părând la fel de calm pe cât de tulburată era ea. Cred că te-ai gândit foarte bine... în legătură cu amplasarea. Ai ridicat receptorul chiar în clipa în care am răspuns eu din hol. Cine era?

Apropierea lui o neliniștea din ce în ce mai mult, conștientă fiind că era foarte sumar îmbrăcată. Clătină din cap, incapabilă să vorbească. Auzi ca prin vis ceasul bătând ora exactă. El se apropie de

ea, ignorându-i reacția de teamă.

– Colt... te rog... zise ea, când bărbatul o luă de mână.

– Știu, știu, spuse el, răgușit. Nu mă vrei... Știi... că purtai același prosop și prima oară când te-am sărutat? Nu vei afla niciodată cât de mult m-am străduit să nu... facem dragoste în seara aia, adăugă el cu ochii clipind de dorință și cu respirația tăiată.

Simțurile ei o luară razna. Își puse mâinile pe piept, încercând să se apere.

– Dar acum, nu mai am de ce să mă abțin, nu-i așa, Raine? adăugă Colt.

Încercă să se îndepărteze de el, dar el o prinse de umeri, țintuind-o pe loc. Se zbătu, dar zadarnic. Singurul lucru pe care reuși să-l facă fu să-și piardă prosopul.

– Uite ce-ai făcut, draga mea, zâmbi bărbatul.

Ochii lui îi priviră cu apreciere trupul gol. Speriată, Raine realiză că era adevărat. Colt nici măcar nu atinsese prosopul. Numai prin efortul de a se debarasa de el îl pierduse. Rămase în brațele lui, tremurând. Colt îi sărută umerii și gâtul. Atingerea buzelor lui o făcu să conștientizeze pentru a mia oară cât de mult îl dorea. Sub degetele ei, simțea bătăile inimii lui. Pe jumătate conștientă, auzea zgomotele serii de vară. Vitele se întorceau de la pășune, greierii cântau și, atrași de lămpile aprinse, fluturii de noapte se învârteau haotic, lovindu-se de abajururi.

– Nu, nu, șopti Raine, când săruturile lui dulci deveniră mai pasionale.

El nu-i luă în seamă protestele și, sprijinind-o cu o mână, o aplecă ușor pe pat.

Simțurile ei se aprinseră.

– Vrei să te las în pace... să neg că te doresc? îi șopti el la ureche, respirând cu greutate. Nu pot. Pentru că te vreau, Raine... foarte mult.

Vocea lui tremura de dorință, făcând-o să priceapă cât de aproape era să-și piardă controlul lui obișnuit.

Trebuia să-l oprească! se gândi ea. Dar îi era greu să-l împingă, iar suspinul ei de protest fu redus la tăcere de gura lui lacomă. Fără să vrea, începu să-l sărute la rândul ei, iar mâinile ei îi căutau trupul.

Gemu, pierdută.

– Ce e, Raine? Ce-ți dorești?

Surprinzător, bărbatul părea la fel de vulnerabil cum se simțea și ea. Ce voia? Să facă dragoste cu el.

Dar el păru să-i citească gândurile și ripostă.

– Nu, nu, clătină el din cap. Când mi te dăruiești, aș vrea să fie pentru că mintea și inima ta mă vor, nu trupul tău.

Cuvintele lui o smulseră din vraja momentului și o aduseră înapoi la cruda realitate. Bărbatul își revenise total și era din nou sigur pe sine, în timp ce ea tremura încă.

– Trebuie să ieșim din situația asta ridicolă, adăugă Colt.

Și cum aveau să facă asta? se întrebă Raine. Cum avea să justifice faptul că se căsătorise cu ea numai pentru a-și duce la bun sfârșit o răzbunare mârșavă?

Își ridică genunchii la gură pentru a nu mai rămâne descoperită în ochii lui și zise în șoaptă:

– Nu vreau să vorbesc despre asta.

– Va trebui să vrei, ripostă el cu răceală. Ar fi bine să-ți vii în fire

și să nu te mai comporți ca un copil încăpățânat și răsfățat...

Un mic strigăt venind din camera alăturată îl opri în mijlocul propoziției. Sean se trezise dintr-un coșmar și-și striga tatăl. Cu toate astea, Colt nu reacționă imediat. Mai privi o vreme către Raine, cu o ciudată dorință amestecată cu o urmă de disperare.

Dar ea se ridică, încercând să ajungă la Sean. Încet, cu mare blândețe, el o împinse la loc pe pat, amintindu-i că era goală. Apoi, cu gesturi tandre, o înveli în plapumă.

– Draga mea, șopti el, va trebui să-ți dai seama, o dată pentru totdeauna, de ce naibii te-ai căsătorit cu mine.

Apoi ieși, lăsând-o tremurând sub plapumă. Cum de avea curajul să-i pună la îndoială motivele? Dar rațiunea pentru care el se căsătorise cu ea?

În următoarele zile, nu-l prea văzu. Când nu se afla la birou, era plecat în călătorii sau se ocupa de fermă. Lui Raine i-ar fi plăcut să-l ajute, dar viața lor personală dificilă împiedica existența oricărei relații profesionale. Astfel că nu-i mai rămânea decât să stea acasă, singură sau cu Sean.

A doua zi după ce obținuse acordul lui Colt, se ocupă de angajarea muncitorilor pentru realizarea iazului. Își aminti că bărbatul îi spusese că aici era casa ei și că putea face orice dorea. Bucuroasă, își dădu seama că existau destule lucrurile pe care le-ar fi dorit schimbate în casă. Voia să facă acest cămin mai intim, mai confortabil. Începu să facă o listă a schimbărilor: mai multe plante, lămpi cochete pentru colțurile întunecate, perne noi și perdele. Aproape că uitase cât de nefericită era, preocupată de potrivirea culorilor, de alegerea materialelor și de asortarea viitoarelor achiziții

cu mobilierul existent.

Entuziasmul ei de moment o păcăli chiar și pe prietena ei Colette, cu care se întâlni într-o bună zi să ia prânzul.

– Văd că-ți merge bine în căsnicie, o întâmpină aceasta.

Raine râse cu greutate. O, dacă prietena ei ar fi știut... Dar voia să-și ascundă problemele din cuplu. Era o chestiune prea personală pentru a fi împărtășită cu cineva.

– Știi... m-am hotărât, adăugă Colette... în sfârșit, am acceptat să mă căsătoresc cu Dave. Dar peste un an sau... mai bine.

– Felicitări! exclamă Raine, plină de fericire.

Dar Colette nu părea prea entuziasmată.

– Câteodată mi-aș dori ca Dave să fi procedat asemenea lui Colt. Să mă zăpăcească... să mă oblige într-un fel să mă mărit cu el, zise ea. Sunt cam lașă, nu? Oricum, mă bucur foarte mult că ție îți merge bine.

Raine se încruntă. Se simțea îngrozitor să-și înșele astfel prietena. Nespunând nimic, mințea, îi ascundea adevărul. Când Colette schimbă subiecul, îi fu recunoscătoare. Îi arătă prietenei cumpărăturile făcute. Alesese niște ciucuri originali pentru prinderea perdelelor și vase pentru flori în culori fermecătoare.

– Și iubitul tău soț ce crede despre ideea ta de a reîmprospăta atmosfera căminului? întrebă Colette râzând.

Întrebarea o duru, reamintindu-i problemele pe care le avea cu "iubitul ei soț", dar se strădui să zâmbească.

Ochii albaștrii ai Colettei o supravegheau cu atenție.

– Îl iubești foarte mult, nu-i așa? întrebă tânăra.

Da, da, îl iubea imens, recunoscu ea în gând, luptându-se cu

lacrimile care amenințau să-i inunde privirea. Îl iubea prea mult. Putea să se confrunte cu această situație și să-i suporte consecințele, atâta vreme cât Colt nu va descoperi dragostea ei.

După ce se despărți de Colette, Raine își termină cumpărăturile și-l luă pe Sean de la școală, însoțindu-l până acasă la colegul lui, care-și sărbătorea ziua de naștere. A doua zi fiind sâmbătă, Sean avea să rămână peste noapte la prietenul lui.

Raine îi înmână cadoul și Sean o privi cu mare satisfacție.

– E exact ca mașina lui tati, zise el cu o tresărire de triumf.

Raine îl sărută.

– Da, exact ca a lui tati, șopti ea, privindu-l intrând în casa colegului cu mândrie și gândindu-se că nu l-ar fi putut iubi mai mult nici dacă ar fi fost propriul ei copil.

Ajunsă acasă, realiză ultimele retușuri ale decorului și-și admiră munca, satisfăcută de căldura și intimitatea pe care noile elemente o ofereau căminului.

Apoi, începu să scrie o scrisoare părinților săi, știind că aceștia așteptau vești de la ea. Le povesti pe scurt întâmplările de după nuntă, fără să intre în detalii și mai ales fără să le povestească problemele căsniciei ei.

După ceea, simțind nevoia de a auzi glasul lui Colt, ridică receptorul și-l sună, sub pretextul că voia să afle când avea să se întoarcă acasă.

– Colt e la o întâlnire cu domnișoara Day de la prânz și a spus că nu se va întoarce decât foarte târziu, o informă Sheila. Să-i transmit ceva?

– Nu, mulțumesc, răspunse Raine, punând la loc receptorul, cu o

ciudată și ridicolă emoție.

Jocelyn Day se întorsese deci pe insulă și, probabil, atitudinea ei față de Colt rămăsese aceeași. Știa că era un sentiment prostesc, dar era geloasă. În fond, Colt era un bărbat sănătos și puternic, iar ea nu fusese tocmai generoasă cu îndatoririle ei conjugale.

Încercând să se gândească în altă parte, se hotărî să iasă să alerge. Se schimbă rapid în maiou și șort și alergă până la fermă și înapoi. Întoarsă acasă, își prepară o gustare și apoi făcu un duș.

Era aproape dezbrăcată când auzi o mașină sosind în fața casei. Inima îi bătu mai repede. Colt! Dacă era el, atunci însemna că-și uitase cheia, de vreme ce suna la ușă.

Acasă nu se mai afla nimeni. Doamna Bisson era liberă. Punându-și un capot din mătase, Raine se duse să deschidă.

În prag se afla Timothy, sprijinit în baston. Umbrele serii făceau ca cicatricea sa să arate foarte ciudat, aproape sinistru.

– Ei... începu el cu un surâs dubios, privind-o insistent. Am picat într-un moment nepotrivit? Am întrerupt ceva?

Raine îl privi, nervoasă.

– Ce dorești? întrebă ea.

Tim pocni din limbă dezaprobator, dându-și la o parte părul de pe frunte.

– Văd că nu mă primești cu bucurie, observă bărbatul. Și totuși, suntem cumnați, nu-i așa? De fapt, dacă țin bine minte, nici măcar n-am apucat să sărut mireasa...

– Să nu îndrăznești, se apără Raine.

Ocolind-o, bărbatul reuși să intre în hol.

Aruncă o privire asupra salonului, observând schimbările de

decor, apoi se întoarse către cumnata sa.

– Unde e Colt? întrebă el.

– Nu-i acasă, răspunse ea.

Imediat însă regretă că vorbise, sesizând în ochii lui o sclipire neplăcută. Oare era ușurat? se întrebă ea, realizând că bărbatul băuse.

– Da? Muncește până târziu? Foarte... nedrept față de proaspăta lui soție.

– N-aș zice, comentă Raine, reușind să-și păstreze calmul, în ciuda comportamentului bizar al lui Tim. Dacă nu te superi, adăugă ea, ți-aș fi recunoscătoare dacă ai pleca.

El ridică din umeri cu indiferență și închise ușa în urma lui.

– Ce naiba faci? întrebă Raine, tresărind ușor de spaimă.

– Când se întoarce soțul tău?

Raine înghiți cu greutate, îndepărtându-se de el.

– Cât de curând, se bâlbâi ea, neavând nici cea mai vagă idee despre momentul întoarcerii lui Colt.

Timothy o studie cu gravitate.

– Minți, observă el. Habar n-ai când se va întoarce. Lucrurile nu merg prea bine în această căsnicie, nu-i așa? întrebă el cu bucurie în glas.

Era un tip isteț, nu putea nega asta.

– Ți-ar plăcea să fie așa, nu? îl acuză ea cu amărăciune.

În fond, Tim era singura persoană care cunoștea adevăratul motiv pentru care Colt se însurase cu ea și bănuia că, în egoismul lui, bărbatul ar fi fost extrem de fericit dacă ar fi aflat că mariajul lor era o farsă.

– Nu, Raine, aș vrea să te văd fericită.

Surprinsă de aparenta sinceritate a declarației lui, Raine nu se apără când bărbatul o prinse de cot.

– Trebuie să vorbim, insistă el, întorcând-o cu fața către el. Nu ne-am mai văzut între patru ochi de când... s-au întâmplat toate acele lucruri.

Raine pricepu că se referă la accident și la despărțirea lor.

– Colt crede că am venit aici în acea noapte pentru a-i povesti problemele mele, continuă Tim cu un glas aspru, neplăcut. Dar știam foarte bine că se află în Anglia. Venisem s-o văd pe Stephanie, beat cum eram, să-i spun că totul se sfârșise între mine și ea. Îi telefonasem deja să-i spun că vin încoace. Cred că a bănuit de ce vreau să vin... pentru că s-a supărat și a insistat să vină ea la mine... Probabil voia să mă convingă să nu renunț la relația noastră. Cred că se îndrepta către apartamentul meu, când m-am ciocnit cu mașina ei, în acea noapte. Dar n-am vrut să se întâmple așa ceva.

Cu un geamăt surd de durere, își lăsă fața în palme. Luată prin surprindere de neobișnuita lui izbucnire, Raine fu cuprinsă de milă.

– La început, nici nu mă gândeam să fiu cu ea, adăugă Tim, dar, Doamne! Era atât de insistentă! Orice bărbat ar fi cedat până la urmă... Nu mă aștept ca fratele meu să înțeleagă asta... el are o voință de fier. Orice bărbat ar fi făcut același lucru... Colt ar fi trebuit să fie un supraom ca s-o poată mulțumi. Era bolnavă, Raine! Dar îmi pare teribil de rău pentru că te-am pierdut și i-am distrus viața lui Colt...

Vocea i se frânse. Tim plângea. Cuprinsă de milă, Raine se apropie de el și-l atinse ușor pe mână.

Ca și cum abia aștepta acest gest, Tim o luă în brațe și-și îngropă

fața în părul ei, suspinând.

Era un copil, se gândi ea – slab și vulnerabil. Oare ce găsise la el? Dar mila învinse și începu să-l mângâie pe cap. În timp ce-l liniștea însă, realiză că toată simpatia și compasiunea ei se îndreptau către Colt.

Deci, mariajul cu Stephanie fusese o farsă sinistră! Colt suferise probabil foarte mult.

Deodată, Tim tresări de spaimă.

– Ce naiba...

Colt se afla în cadrul ușii, fulgerându-i cu privirea.

– Pleacă imediat de aici, urlă el, venind spre Tim cu pumnii strânși. Pleacă imediat sau Dumnezeu știe ce se poate întâmpla!

Timothy se albi la față. Era șocat și înspăimântat. Colt avea o expresie amenințătoare.

Cu mișcări tremurătoare, Tim își luă bastonul și, cu o viteză surprinzătoare, se grăbi să plece din calea fratelui. Ajunse rapid la ușă și părăsi casa. Raine rămase să-l înfrunte pe Colt.

– Ce naiba se petrece aici? mormăi bărbatul. De asta m-ai sunat? O, da... Sheila mi-a lăsat un bilet. Ce făceați aici? Voiai să vezi când mă întorc acasă, pentru a te întâlni cu amantul tău?

Cu chipul înflăcărat de aceste acuzații stupide și neadevărate, Raine replică scurt:

– Nu fi ridicol. Nu l-am chemat eu aici.

– Dar te-am găsit în brațele lui! o acuză el.

Rănită de presupunerile lui absurde, Raine urcă în dormitor, îndepărtându-se de furia lui.

Dar Colt o urmă.

– O, nu! strigă ea, auzindu-i pașii.

La ușa dormitorului, bărbatul o ajunse din urmă și o prinse de braț, silind-o să se întoarcă spre el.

– Auzi ce-ți spun? Vreau o explicație pentru scena de mai devreme.

Ochii ei îl priviră cu neîncredere.

– Nu-ți datorez nicio explicație, Colt, zise ea cu răceală, smucindu-se să scape. Dacă aș încerca să-ți explic, nu m-ai crede. Ești atât de măcinat de dorința de a te răzbuna pe Tim, încât nu te gândești decât la a-l răni, fără să conteze că mă implici și pe mine, care sunt nevinovată. Chiar crezi că m-aș fi căsătorit cu tine, dacă voiam să am o relație cu el?

– De ce nu? întrebă el cu un scepticism rece, înaintând spre ea. Am învățat să nu mai am niciodată încredere în motivele unei femei.

– Nu sunt Stephanie! urlă ea, intrând în încăpere. Doamne, Colt, ce fel de femeie crezi că sunt?...

Pentru a-și face de lucru, Raine se îndreptă către sertarele cu lenjerie și scoase dinăuntru prosoape curate pentru baie.

Degetele lui se înfipseră în carnea brațului ei, oprind-o în loc. Ochii lui ageri remarcară îndată folia de medicamente care se afla în sertar.

– Soția mea mi-a cerut să n-o mai ating și ia, totuși, contraceptive? întrebă el.

Din tonul lui dur, se putea ghici cu ușurință la ce anume se gândea. Și, într-adevăr, întreaga întâmplare o dezavantaja.

– Am motivele mele, șopti ea, speriată.

Știa că nu-i va putea explica niciodată care sunt acestea.

– Ce fel de motive, Raine? reluă el, cu o voce joasă și amenințătoare.

Ce putea spune? Cum se putea apăra? Trebuia să-i spună adevărul? Trebuia să mărturisească faptul că-i era teamă ca el să n-o oblige să facă dragoste și ea să nu se poată apăra?

Deodată, nervii îi cedară. Voia să-l rănească, să-l umilească.

– Ce e, Colt? țipă ea. Nu poți suporta gândul de a pierde două soții în favoarea aceluiași bărbat?

Colt deveni palid. Atunci, și-ar fi dorit să nu fi spus aceste cuvinte otrăvite. Dar era prea târziu. Încercă să plece din calea lui și țipă scurt când bărbatul o prinse cu tărie de umeri.

– Ah... șopti el.

O ridică de jos ca pe un fulg și o trânti pe patul moale.

– Colt, nu! strigă ea.

Dar bărbatul n-o ascultă și se aplecă asupra ei, cu forța trupului său masiv.

Raine închise ochii, tremurând.

Apoi, surprinzător, bărbatul se ridică și plecă din cameră. Peste câteva clipe, auzi ușa de la intrare trântindu-se și mașina demarând.

Capitolul 9

Raine se trezi a doua zi dimineața cu o durere teribilă de cap. Descoperi cu uimire că soțul ei nu se întorsese încă acasă. Patul lui nu fusese desfăcut. Nefericită, se întrebă unde înnoptase. Să fi fost cu Jocelyn Day? Nu putea suporta acest gând și nu era deloc o consolare faptul că, trebuia să accepte, ea îl împinsese către acea femeie.

Era adevărat că nu se căsătorise cu ea din dragoste, se gândi ea, privindu-și chipul palid reflectat în oglindă. Dar o tratase mereu cu respect și ea, la rândul ei, ar fi trebuit să-i arate același respect. Durerea de pe chipul lui când îi spusese acele cuvinte nebunești va rămâne în memoria ei pentru totdeauna. Chiar dacă era vorba numai despre orgoliul lui masculin rănit, realizase că acea rană fusese foarte gravă.

Ce o făcuse să spună acele lucruri îngrozitoare? se întrebă ea. Da, o provocase, dar gestul ei rămânea de neiertat.

Îmbrăcă blugii și-și puse un pulover, pentru că dimineața era răcoroasă. Apoi, coborî la parter să-și facă o cafea. Fiindu-i dor de

Sean, era gata să sune acasă la prietenul lui pentru a-i auzi glasul, când cineva sună la ușă. Se întoarse emoționată, temându-se de o nouă confruntare, dar în prag se afla Sean, alături de Colt.

– Mami!

Sean se aruncă în brațele ei și o îmbrățișă, înainte ca tatăl lui să-l strige pe un ton dur. Băiatul se întoarse către Colt cu o expresie uimită, neînțelegând ce anume provocase nemulțumirea tatălui. Fără să se miște din pragul ușii, bărbatul zise pe un ton mai blând:

– Muncitorii au terminat iazul ieri. Nu vrei să te duci să-l vezi?

Sean exclamă fericit.

– Vii și tu, mami? întrebă copilul.

– Nu, mami rămâne aici, răspunse Colt în locul tinerei femei.

Imediat ce Sean plecă, cei doi se înfruntară fără să vorbească.

Lumina care intra pe fereastră era cenușie, punând umbre grave pe chipul lui Colt. Părul bărbatului era bătut de vânt, iar ochii lui erau întunecați de dispreț. După câteva secunde în care se priviră în ochi, Colt trecu pe lângă Raine și începu să urce scările.

– Colt, așteaptă! strigă ea.

Nu putea suporta atitudinea lui rece și cinică. Îndurerată, alergă după el.

– Colt, te rog! Vreau să vorbim!

– N-avem ce discuta!

– Colt, te rog, inistă ea.

Era disperată. Ar fi făcut orice să-i poate recâștiga respectul. Îl urmă grăbită în dormitor.

– Îmi pare nespus de rău, zise ea cu o voce tremurătoare.

El îi aruncă o privire dură.

– De ce anume? Că ești a doua doamnă Falloner care mă înșală cu fratele meu?

Cuvintele lui o făcură să tresară.

Bărbatul își luă din sertar o cămașă curată și intră în baie, lăsând ușa deschisă.

– Nu e așa! strigă ea din toate puterile, învinsă de disprețul lui.

Colt nu răspunse nimic, începând să se dezbrace.

– Colt... n-am avut nicio relație cu Tim, reluă Raine, sperând să-l facă să înțeleagă.

– Dar aveai de gând.

Desigur, descoperirea pastilelor îl convinsese de asta.

– Nu, ripostă ea cu tărie.

Ochii lui o priviră ciudat. Pentru prima dată, Raine îi observă cearcănele.

– Atunci, continuă el, să înțeleg că mă lași în patul tău, atâta vreme cât nu există pericolul de a face un copil. Asta e?

Ea îi evită privirea. În interiorul ei, o voce strigă: "Aș face oricâți copii ai vrea, dacă mi-ai spune că mă iubești!"

Colt îi ridică bărbia, iar ea închise ochii, copleșită de emoții. Dar chiar și așa, era conștientă de apropierea lui, de aroma lui familiară.

Chiar atunci, sună telefonul. Colt se îndreptă către el și ridică receptorul.

Era cineva de la serviciu, pricepu Raine auzind replicile. Chiar dacă era sâmbătă, personalul din conducere era, ca de obicei prezent la muncă.

– Trebuie să plec, zise el. Dar ai dreptate, trebuie să discutăm.

După plecarea lui, Raine ieși afară în căutarea lui Sean,

gândindu-se că aerul curat și jocul de frisbee o vor face să se simtă mai bine. Dar vântul era prea puternic, iar apa era agitată în golf. Astfel că, după câteva minute, se grăbiră amândoi în casă.

Telefonul sună din nou când ajunseră în hol. Ridică receptorul și fu uimită să audă vocea lui Ruth, care părea foarte neliniștită.

– Unde e Colt? întrebă femeia.

– A plecat, răspunse nora ei, uimită.

Ruth răspunse cu un geamăt de neplăcere.

– S-a întâmplat ceva? insistă Raine.

– Da, răspunse Ruth. Timothy m-a sunat seara trecută și m-a rugat să vin încoace, explică femeia. Părea în pragul unei crize de nervi.

Soacra ei făcu o pauză, apoi reluă:

– Trebuie să afli și tu toate astea, Raine... Timothy a venit pe la mine acum o săptămână și am discutat îndelung. Am încercat să-i arăt cât de mult a greșit în legătură cu Stephanie și i-am spus că gelozia lui față de fratele mai mare e foarte dăunătoare, în special pentru el. Credeam că vorbesc degeaba, că nu mă ascultă, dar cred că am reușit să ajung la sufletul lui, pentru că mi-a povestit că a venit pe la voi ca să-și ceară iertare față de Colston, dar că nu l-a găsit acasă. Credea că te poate convinge pe tine să-l lămurești cât de rău se simte, dar când Colston s-a întors acasă, a interpretat greșit cele văzute și a crezut că ai o relație cu Timothy.

Raine roși, amintindu-și amara discuție care urmase între ei. Dar măcar înțelegea acum de ce o vizitase Tim și ce anume îl făcuse să se schimbe atât de brusc. Acum pricepea de ce bărbatul păruse atât de ușurat când aflase că era singură. Să-și ceară scuze prin intermediul ei i se părea probabil mai ușor decât să se confrunte cu fratele mai

mare. Așa era Tim, întotdeauna alegea calea mai ușoară.

– Mi-a spus că nu mai suportă să-l vadă pe Colston atât de înverșunat și sunt convinsă că e măcinat de regrete... Cu riscul de a părea o mamă lipsită de obiectivitate... cred că asta a fost dintotdeauna problema... sentimentul de vinovăție. De asta a acționat așa cum a făcut-o, de la accident încoace.

Raine fu nevoită să recunoască faptul că soacra ei avea dreptate. Știa că Ruth nu voia să-i găsească scuze lui Tim.

– Una peste alta, continuă femeia, am luat avionul și am venit încoace, dar Timothy nu-i acasă și am sentimentul că are de gând să facă un gest stupid.

– Ce vrei să spui? întrebă Raine. De ce crezi asta?

– Nu știi cum a vorbit cu mine azi-noapte...

Tim se afla într-o stare jalnică atunci când o sunase. Era tulburat de ceea ce făcuse, iar Colt nu-l ajutase deloc amenințându-l așa cum o făcuse.

– Am găsit o sticlă de whisky pe jumătate goală pe masa din sufragerie, continuă Ruth îngrijorată. A băut mult, fără îndoială. Și am vorbit cu menajera, care mi-a spus că l-a văzut plecând cu mașina acum o oră, îndreptându-se către șalupă.

– Cum? exclamă Raine, prinzând receptorul cu ambele mâini și întorcându-se pentru a privi pe fereastră.

Vântul bătea cu putere și, chiar dinăuntru, se puteau auzi valurile care se loveau cu violență de stânci. Tim nu era un navigator experimentat și nu existau multe șanse de supraviețuire pe o vreme ca asta.

O gheară de gheață îi strânse inima. Probabil că bărbatul asta și

voia, se gândi ea cu un fior.

– Trebuie să dăm de Colston, declară Ruth. Unde poate fi? La fermă?

– Nu, nu, la birou.

În ciuda problemelor lor, Raine realiză că trebuia să se ofere chiar ea să-l contacteze. N-o putea lăsa singură pe Ruth cu o astfel de problemă.

– Nu-ți face griji, vorbesc eu cu el, o liniști ea pe Ruth.

Dar când formă numărul, se simți foarte emoționată.

– Colt! Se întâmplă ceva cu Tim... începu ea.

După discuțiile lor din ultima vreme și după cele văzute de el ieri seară, era sigură că bărbatul ghicea în îngrijorarea ei mai mult decât ar fi trebuit. Dar nu mai conta. Raine era la fel de îngrijorată ca și Ruth, și știa că nu era momentul pentru explicații. Îi povesti pe scurt despre ce era vorba... telefonul primit de la Ruth... plecarea fratelui de acasă cu gândul de a naviga...

Colt nu spuse niciun cuvânt, apoi exclamă neîncrezător:

– Pe o vreme ca asta? Ce om stupid! Când a plecat?

– Acum o oră, răspunse Raine înspăimântată.

– La naiba! exclamă soțul ei.

– Colt... ce s-a întâmplat aseară nu e ceea ce crezi. Lui Tim îi părea rău pentru ce a făcut și începuse să plângă...

– Ai sunat paza de coastă? o întrerupse el.

Nu voia să discute despre toate astea acum. Încă n-o iertase.

– Nu, șopti ea. Am vrut să vorbesc cu tine mai întâi.

– Sună imediat. De restul mă ocup eu.

– Ce vei face?

– Mă duc după el. Nu asta vrei?

Răspunsul lui dur îi confirmă cele mai întunecate temeri.

– Nu! zise ea.

Dar Colt închisese deja. Raine era convinsă că nu l-ar fi putut opri nici dacă ar fi încercat. Tim era fratele lui, indiferent de cele ce făcuse. Iahtul lui, Cassandra, era ancorat în port, astfel că, probabil, va pleca în căutarea lui cu el. Și cum Tim plecase probabil din golful din apropierea apartamentului lui, nu trebuia să parcurgă o distanță prea mare. Dar chiar și așa, îi era teamă. Colt era un marinar foarte priceput, dar pe mare era furtună, iar curentul din preajma insulelor Channel era foarte periculos. Dacă i se întâmpla ceva?

Acest gând o umplu de spaimă, dar încercă să se calmeze. Colt îi ceruse să anunțe paza de coastă și asta trebuia să facă. Sună și relată situația. Apoi, simțind că nu poate sta indiferentă acasă, îi anunță pe Sean și pe doamna Bisson că trebuia să plece. Luă mașina și se îndreptă către micul port, presupunând că, după ce-l găsea pe Tim, Colt se va întoarce aici.

Vântul o lovi puternic în față când ieși din mașină și traversă parcarea firmei Island Marine. Și când se gândea că soțul ei este undeva pe mare...

Luptând cu lacrimile, intră în clădire și ofițerul de pază o pofti să aștepte la recepție. Raine se așeză lângă fereastră, căutând din ochi apariția iahtului la orizont.

Apoi, auzi sirena ambulanței venind dinspre golf. Dar nu reuși să vadă nimic, din pricina ceții. Ieși în grabă din birou și alergă pe scări în jos. Intră în mașină, foarte grăbită.

Oare Colt îl găsise pe Tim? Dar dacă vasul lui Colt avusese

probleme? Dacă atât el, cât și Tim...

Dădu colțul străzii și văzu salvarea. Iahtul Cassandra se afla și el acolo. Răsuflă ușurată. Lacrimile îi umplură ochii. Se șterse cu palma și apăsă mai tare pe accelerator. Colt scăpase cu bine. Slavă Domnului! Dar Tim era rănit sau...

De asta se chemase salvarea sau era numai o precauție necesară în astfel de cazuri?

Parcă mașina și ieși precipitată afară, amestecându-se în mulțimea de privitori.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea, neliniștită. Spuneți-mi ce s-a întâmplat. Sunt o rudă. Unde e domnul Falloner? Spuneți-mi!

– S-a întâmplat un accident tragic. Mă tem că domnul Falloner e în stare gravă.

– Care domn Falloner? insistă ea, cu o inspirație de moment.

Dar bărbatul care-i răspunsese îi întoarse spatele, având lucruri mai importante de făcut decât să discute cu ea.

Era vorba de Tim, desigur, se liniști ea. Nu că ar fi vrut să i se întâmple vreun rău, dar bărbatul spusese numai că e în stare gravă. Deci, era încă în viață. Dar Colt? Unde era Colt? În ambulanță, alături de fratele lui?

Se întoarse și văzu o siluetă cunoscută. Era Jack, pe al cărui chip se citea un amestec de ușurare și dezamăgire.

– Jack, strigă Raine. Ce s-a întâmplat?

Jack îi va explica despre ce era vorba.

– Șalupa lui Timothy s-a zbrobit de stânci, răspunse bărbatul. Dar va fi bine, o liniști el.

– Și Colt? Unde e Colt? Trebuie să-l văd.

Jack o prinse de braț.

– Ce e? întrebă tânăra, ținându-și răsuflarea.

– Mă tem că a fost rănit... destul de rău, mărturisi Jack, ezitând. De asta au trimis o ambulanță... să-l ia imediat...

– Nu, șopti ea, încercând disperată să nege realitatea. Cum? Cum a fost rănit?

– Păi, a încercat să-și salveze fratele. Timothy fusese luat de curent... dar Colt a reușit să-l tragă înapoi. Apoi, Cassandra a fost lovită și Colt s-a rănit.

Deci, soțul ei își riscase viața pentru fratele său, în ciuda tuturor celor întâmplate.

– Trebuie să-l văd, zise ea pe un ton ferm.

– Vrei să vin cu tine? întrebă Jack cu blândețe.

– Nu, mă descurc. Mulțumesc, răspunse Raine cu un zâmbet slab.

Jack o privi cu admirație.

– Dar Tim unde e? reluă Raine.

– Cu el, în salvare. Dar nu e rănit grav, ți-am spus. Bănuiesc că e numai în stare de șoc.

Așa era. Acest lucru i se confirmă la sosirea la spital. În schimb, Colt era încă sub supraveghere.

– Sunt câteva scaune în sala alăturată, îi spuse o asistentă. Puteți aștepta acolo, dacă vreți, până când doctorul vă va spune despre ce e vorba.

Raine îi mulțumi, apoi se duse să-i telefoneze lui Ruth. După aceea, se așeză în sala din preajma rezervei lui Colt.

Oare era grav rănit? Gândul i se învârtea în minte fără odihnă, pentru că nimeni de la recepție nu părea să știe nimic.

În următoarea oră, încercă să-și imagineze cum ar fi fost să trăiască fără el și realiză că n-ar fi putut suporta imensul gol rămas în viața ei. Începu din nou să plângă, până când asistenta se apropie de ea și-i spuse că putea să intre în rezerva lui Colt.

Aspectul soțului ei o șocă. Bărbatul stătea pe marginea patului și avea pieptul bandajat. Raine îl văzu tresărind când se apropie de el, iar pe chipul lui citi o expresie de răceală.

Niciunul dintre ei nu vorbi la început.

– Am fost foarte îngrijorată, începu Raine.

– Da? răspunse el sceptic.

– Jack mi-a spus că ești în stare gravă, replică ea, răsuflând ușurată.

– Probabil că așa arătam, ultima oară când m-a văzut Jack, zise el cu un glas neutru.

– Dar Tim?

– Era aproape isteric când l-am scos din rămășițele șalupei.

Imaginându-și spaima de a se afla în apa rece, fără putința de a fi salvat, Raine se cutremură.

– Ai făcut un gest foarte curajos, zise ea, cu voce tremurândă.

– L-ai văzut pe Tim? reluă Colt, foarte puțin impresionat.

Raine clătină din cap. Pe ea n-o interesa decât starea lui Colt, dar nu-i putea spune asta. Se simțea de parcă ar fi avut în fața ochilor un străin.

– Tu ești bine? întrebă ea la rândul ei.

– Nu cred că voi muri dintr-o lovitură ușoară la cap și în urma unor coaste rupte. Da... sunt foarte bine... ceea ce nu pot să spun și despre tine. Arăți îngrozitor.

– Mulțumesc, replică Raine, detectând o urmă de îngrijorare în tonul lui.

Își aminti că, atunci când Sean fusese bolnav, Colt o întrebase dacă l-ar îngriji dacă ar cădea la pat. Ar fi vrut să-i răspundă acum că da. Să-i spună că aproape își pierduse mințile de disperare, așteptând să vadă dacă pățise sau nu ceva. Dar toate lucrurile pe care ar fi vrut să i le spună rămaseră nerostite, înghețate de bariera impenetrabilă ridicată între ei.

– Nu mai putem continua așa, zise el deodată.

Raine îl privi speriată.

– Ce vrei să spui? întrebă ea.

– Nu trebuie decât să mă uit la tine ca să-mi dau seama ce-ți fac... cât rău ne facem reciproc. Niciunul nu poate nega că mariajul nostru a fost o greșeală de la bun început. Nu te învinovățesc pentru nimic, adăugă el, lipsit de pasiune. Probabil că a fost numai vina mea... te-am grăbit să spui da. Și asta din motive cât se poate de egoiste, recunoscu bărbatul.

Ochii lui îi cercetară chipul. Părea obosit, epuizat de momentele prin care trecuse.

– Când ies din spital, vom rezolva problema asta.

Durerea o cuprinse. Știa ce voia să spună cu aceste cuvinte, deși sperase dintotdeauna că mai exista șansa unui viitor împreună. Dar se înșelase. Se căsătorise cu ea numai pentru a-i demonstra fratelui său că se poate răzbuna pentru întâmplarea cu Stephanie. Dar acum că văzuse limpede cât de vinovat se simțea Tim și că încercase să-și ia viața din pricina asta, nevoia de a se răzbuna se stinsese.

Și ea, ce va face? Era nefolositoare.

Cel puțin însă nu va afla de dragostea ei nebunească pentru el.

– Da, răspunse ea abia auzit, fiind recunoscătoare asistentei care intră în încăpere și anunță că Ruth Falloner aștepta afară.

Ieși din camera de spital cu inima frântă.

Capitolul 10

Raine ieși din casă când ultima vacă părăsi locul de muls și zâmbi bărbatului înalt aflat în fața ei.

– Gata, tati?

El aprobă din cap și-și privi fiica. Îmbrăcată în cămașă cadrilată, blugi și cizme înalte, Raine părea mult mai mică și mai palidă. Era total schimbată față de momentul când o condusese la altar, cu numai o lună în urmă.

– Ai mâncat azi-dimineață? întrebă bărbatul, îngrijorat.

Raine șopti o scurtă confirmare, sperând că tatăl ei nu-i va verifica spusele.

Adevărul era că n-avea deloc poftă de mâncare zilele astea. Privi în jur, întrebându-se de ce locurile ei dragi nu puteau face nimic pentru a-i ușura durerea ascunsă în inimă, care părea să crească mereu.

Ridicând o găleată goală și ducând-o de partea cealaltă a curții, Raine încercă să nu se mai gândească la motivul durerii sale. Dar știa

că nimic, nici măcar munca fizică dură n-o va putea ajuta să-l uite pe Colt. Nevoia de a fi lângă el devenea din ce în ce mai mare, mai greu de suportat.

În loc să umple găleata, o așeză jos și se ascunse în spatele hambarului, pentru ca nimeni să nu-i poată vedea lacrimile care-i inundară ochii.

Nu mai vorbise niciodată cu soțul ei între patru ochi după acea dimineață de la spital. După ce venise acasă, Colt o tratase cu aceeași politicoasă răceală pe care o adoptase după prima lor ceartă conjugală. Raine pricepuse că nu mai exista nicio șansă de împăcare pentru ei.

Se întrebă a mia oară ce mai făcea iubitul ei. Știa că, ultima oară când îl văzuse, suferea încă de pe urma accidentului. Și asta cu toate că insistase să se ducă la serviciu și să-și conducă singur mașina. Colt sugerase ca Ruth să-l ia pe Sean în Anglia pentru câteva zile, pentru ca ea să aibă timp să împacheteze și să plece. Și plecase, cu o oră înainte de întoarcerea lui de la birou.

Fusese prea lașă pentru a rezista momentului de adio. De atunci, se întreba mereu cum avea Colt să-i explice absența ei lui Sean. De asemenea, se întreba cum reacționase Colt când venise acasă și n-o mai găsise. În biletul pe care i-l lăsase, îi comunica faptul că nu se va opune divorțului și că nu aștepta nimic de la el. Și nici nu primise nimic. Nici măcar un telefon.

Încercând să treacă peste emoția care o încerca, ridică din umeri și se strădui să se întoarcă la muncă. Trebuia să treacă peste dragostea asta nebunească. Altfel, va înnebuni, își spuse ea. Nu fuseseră niciodată potriviți unul pentru altul și nici nu vor fi.

Dar când ajunse în curtea din față, văzu dubița poștașului trăgând în fața porții și inima îi bătu mai tare. Oare venise o scrisoare pentru ea?

Cu respirația tăiată, îl văzu pe Nick Chalmers venind spre ea și-și aminti de interesul constant al bărbatului pentru ea. Niciodată însă nu reușise să fie impresionată de el și nici nu-i trezise vreo dorință.

– E pentru tine, zâmbi bărbatul, fluturând în fața ei un plic alb.

Raine întinse mâna cu degete tremurânde spre scrisoare.

– E totul în regulă? întrebă el uimit.

Din câte știa el, Raine venise într-o scurtă vacanță la părinți.

– Perfect, mulțumesc, zâmbi ea, liniștindu-l, deși mâinile îi tremurau.

Dezamăgirea îi străpunse inima. Scrisoarea nu era de la Colt. Era din străinătate, dar fusese trimisă la Jersey, iar soțul ei o redirecționase, trimițând-o la ferma părinților ei. Un gest rece, indiferent.

Cum putuse face așa ceva? se întrebă ea.

Cu lacrimi în ochi, deschise plicul.

"Raine! Sunt în luna de miere!" îi scria prietena ei entuziasmată. "Cred că lui Dave i-a fost frică să nu mă răzgândesc, așa că a făcut pasul cel mare. Suntem la Veneția. Sunt convinsă că voi fi la fel de fericită ca tine.C."

Deși plăcut surprinsă de această veste, Raine trebui să se abțină să nu cedeze nervos la citirea ultimului comentariu. Își lăsă însă deoparte durerile și încercă să se gândească la bucuria prietenei sale. Voia din tot sufletul să aibă parte de fericirea care nu-i fusese hărăzită ei alături de Colt.

– De la cine e?

Ochii vioi ai tatălui o priveau curioși.

– De la Colette, răspunse ea, punând scrisoarea deoparte.

John Welland o privi cu atenție.

– Nu crezi că ar trebui să-l suni?

Raine clătină din cap, iar chipul tatălui căpătă o expresie exasperată.

De data asta, o învinovățea pe ea pentru ruperea relației. Când ajunsese la fermă, în urmă cu o săptămână, și le spusese că mariajul ei se terminase, mama începuse să plângă. Se disprețuise pentru că, încă o dată, adusese acasă la ei necazurile care o frământau, deși știa prea bine că nu le putea ascunde prea multă vreme un astfel de fapt.

John Welland sugerase că soțul ei era un bărbat destul de matur pentru a-și alege bine mireasa și că nu era genul care să-și ignore responsabilitățile familiale. Iar asta însemna că era de partea lui. Și, de vreme ce nu putea să le spună adevărul despre motivele căsătoriei, se resemnă să-i lase să creadă ce voiau.

– Mama ta și cu mine plecăm la Yates, continuă bărbatul. Vrei să vii?

Raine clătină din nou din cap.

– Nu, mulțumesc, tată. Voi rămâne aici, răspunse ea, știind prea bine întrebările curioase pe care prezența ei le-ar stârni din partea vecinilor.

Tatăl ei ridică din umeri, și câteva minute mai târziu, auzi mașina familiei demarând din fața casei.

După ce plecară, casa i se păru pustie. Raine se simți deodată singură. În casă, nu era nimic de făcut. Joan Welland era foarte

metodică și în urma ei nu se mai puteau face nici măcar mici retușuri. Singurătatea creștea parcă în jurul ei și, într-un moment de panică, se întrebă dacă n-ar fi fost mai înțelept să plece cu părinții ei la Yates.

Și totuși, era prea târziu pentru regrete.

Dimineața era caldă, iar briza bătea dinspre mare. Vacile pășteau liniștite, mugind din când în când. În aerul calm se auzi în depărtare un zgomot de tractor.

I se părea... sau nu? Dar nu-i păsa. Gândurile ei se întorceau fără încetare la Colt.

De ce? De ce se căsătorise cu ea? își repeta mereu. Știa prea bine că un astfel de mariaj n-avea cum să dureze. Îi păsa atât de puțin de ea, încât s-o folosească fără regret și apoi să se descotorească de ea cu atâta cruzime? Îi era greu să creadă așa ceva, dar trebuia să înfrunte realitatea. Își înfundă mâinile în buzunarele blugilor, nepăsătoare la frumusețea însorită a zilei. Cum de fusese atât de stupidă, încât să nu-i vadă motivele pentru care o ceruse în căsătorie? Dar fusese atât de tandru și un iubit atât de minunat, încât nu-și putuse imagina ce se ascundea în spatele propunerii sale.

Ei bine, plătise un preț mare pentru naivitatea ei, își spuse ea.

Hotărî că peste o zi sau două trebuia să-și găsească o slujbă de secretară în Anglia. Nu voia să fie o povară pentru părinții ei, iar pe continent va fi departe de Colt și putea fi sigură că nu-l va mai vedea niciodată.

Auzind un vehicul oprind în fața porții, se întoarse, realizând prin perdeaua de lacrimi că nu era un tractor, așa cum i se păruse, ci un Land Rover. Îngheță, recunoscând figura familiară care ieși din mașină.

– Colt!

Cuvintele îi ieșiră de pe buze ca o șoaptă. Se îndreptă spre el, fericită. Apoi, conștientă că plângea, rămase pe loc.

– Raine! o strigă el.

– Ce vrei? întrebă ea emoționată.

Bărbatul se afla chiar în spatele ei.

– Vreau să vorbesc cu tine, răspunse el cu blândețe.

Ea trase adânc aer în piept, rugându-se să aibă putere să poată vorbi cu el păstrându-și demnitatea.

– Despre ce? întrebă ea fără să-l privească.

Dar vocea îi tremură, trădând-o.

– Ți-am scris în bilet că sunt de acord cu divorțul. De ce ai mai venit aici?

Privi în pământ. Dar Colt îi zise cu glas rugător:

– Raine, uită-te la mine.

Nu voia, dar tonul lui ferm nu putea fi ignorat.

Părea mai slab și mai tras la față, iar în jurul ochilor avea cearcăne adânci și negre. Se întrebă, absentă, dacă toate astea se datorau îngrijorării pentru Tim.

– N-am venit să discutăm despre divorț, zise el. Am venit să te rog... să te întorci la mine.

O scânteie de speranță se aprinse în sufletul ei.

– De ce? întrebă cu o voce tremurătoare, realizând că ar putea exista o mulțime de motive pentru această cerere.

Sean ar fi putut fi unul dintre ele. Dar gândul la copilaș o emoționă într-atât, încât zise rapid, ca să-și ascundă lacrimile:

– De ce, Colt? Ți-e teamă că Tim va câștiga, dacă va afla că ne-am

despărțit?

Mânia se aprinse în ochii lui. Dar oare era mânie? Părea mai degrabă durere.

– De ce n-ai niciodată încredere în mine?

Bărbatul se întoarse cu spatele la ea și se îndepărtă, cu mâinile în buzunarele blugilor. Un fior rece o străbătu și întoarse capul, pentru a nu-l vedea plecând. Realizase că era pregătită să revină în viața lui, oricare ar fi fost motivele. Orice ar fi fost preferabil torturii de a trăi fără el. Dar acum, din pricina comentariului ei stupid, era prea târziu.

Îl auzi trântind ușa Land Roverului și se forță să reziste durerii acute care-i străpunse inima. Apoi, dintr-o dată, îl auzi strigând-o și se răsuci pe călcâie, cu sufletul la gură. Venise înapoi!

Îl privi, uimită de emoția care se citea în ochii lui, dar și de vițelușul pe care-l ducea în brațe.

– Știu că soția trebuie să dăruiască vițelul, dar voi schimba tradiția, zise el, pentru că semnificația rămâne aceeași. Vreau să fii alături de mine, Raine, toată viața. Să facem copii...

Raine începu să plângă.

– O, dragostea mea, nu plânge, spuse Colt, apropiindu-se de ea și sărutându-i părul.

Dar ea nu înțelegea de ce bărbatul spunea aceste lucruri. Știa prea bine că în inima lui nu existau sentimente adevărate pentru ea, dar în acele clipe nimic nu mai conta. Tot ce voia era să se afle în brațele lui, să simtă aroma trupului său. Colt lăsă animalul jos și se apropie de ea.

– Când am venit acasă și nu te-am găsit, aproape că mi-am pierdut mințile, șopti el, îmbrățișând-o.

Raine gemu ușor. Timp de zece zile cât trăise fără el, tânjise după această îmbrățișare. Și iată că acum se întâmpla. Dar încă nu putea înțelege de ce, de ce o strângea în brațe ca și cum n-ar fi vrut să-i mai dea niciodată drumul.

– Dar asta ți-ai dorit, îl acuză ea, privindu-l în ochi. La spital, mi-ai spus...

– Știu ce am spus, o întrerupse el, dar nu credeam că vei pleca așa... că mă vei părăsi. Eram atât de furios... dar mai târziu, am decis că aveam nevoie doar de câteva zile numai pentru noi... ca să ne gândim ce vom face în continuare. De ce crezi că i-am cerut lui Ruth să-l ia pe Sean în Anglia?

– Credeam... Credeam că vrei să plec... că nu mă mai vrei în viața ta... Oricum, n-aș fi rezistat să fiu doar un simbol al victoriei tale în fața fratelui...

– Chiar crezi că n-ai însemnat decât asta?

Raine îl privi mușcându-și buza, încă nesigură de ce anume trebuia să creadă.

– Dar te-am auzit foarte bine, îi aminti ea, îndurerată.

– Ce ai auzit a fost doar o farsă, zise el.

Raine clipi, fără să priceapă nimic.

– Tim m-a acuzat că te-am luat de soție doar pentru a mă răzbuna pe el, iar eu i-am dat dreptate.

Văzându-i expresia nedumerită, Colt izbucni:

– Ce naiba, Raine! Dacă mai rămâneai puțin la ușă, m-ai fi auzit spunându-i că n-am mai auzit în viața mea ceva mai stupid. Că n-am risipit atâta timp pentru a ticlui un plan de răzbunare. Și că dacă aș fi vrut așa ceva, deși n-am vrut asta nicio clipă, n-aș fi fost capabil să-ți

distrug viitorul doar pentru a-l pune în aplicare.

Raine îl privi cu ochi strălucitori.

– Dar mi-ai cerut mai întâi să locuim împreună, șopti ea, încă neîncrezătoare. Nu te-ai fi căsătorit cu mine, dacă aș fi acceptat relația pe care mi-o propuneai la început...

– Nu imediat, admise el. Și asta pentru că nu voiam să te grăbesc. Mi s-a părut că nu ești pregătită să faci acest pas. Și te voiam prea mult pentru a face sau a spune ceva care să te sperie. După felul în care m-am purtat cu tine, după cele întâmplate lui Tim, mai ales că n-aveai nicio vină, credeam că mi-am distrus șansele să pot ajunge la inima ta. Știam că trebuie să fiu foarte atent pentru ca tu să mă placi din nou. Când am aflat că Tim te sună și te-am întrebat ce simți pentru el, n-ai vrut să vorbești despre asta și am crezut că în adâncul sufletului încă îl mai iubești... și că, dacă mai stau mult pe gânduri, te va convinge să te întorci la el. Mi-am dat seama că te grăbesc chiar și prin faptul de a-ți cere să te muți la mine, dar știam că a te cere în căsătorie putea părea un gest și mai pripit. Când m-ai refuzat, am intrat în panică. Nu puteam risca să te pierd în favoarea lui Tim... sau a altcuiva. Te-am dorit prea mult... și pentru prea multă vreme.

– Ce vrei să spui? întrebă ea, nedumerită.

În fond, nu se cunoscuseră prea bine cât timp fusese logodită cu Tim.

– Când am dansat cu tine la petrecerea de acum șase ani, răspunse el, mângâindu-i obrazul, te-am dorit mai mult decât am dorit vreodată o femeie.

– Dar după aceea m-ai ignorat complet, ripostă Raine.

– Știu, mărturisi el. Dar am simțit că și tu mă placi și, dacă nu mă

stăpâneam din toate puterile, puteam face... ceva nebunesc. Poate că te-aș fi făcut să rupi logodna... Nu voiam să mai pleci niciodată din brațele mele.

– Dar o iubeai pe Stepahine! protestă ea.

– Nu, Raine, răspunse el blând. Nu atunci.

– Atunci, de ce... de ce mai stăteai cu ea? întrebă ea, realizând pentru prima dată că acest bărbat putea fi îndrăgostit de ea.

– Numai pentru Sean. Stephanie a fost o mamă bună, în ciuda tuturor celorlalte... defecte ale ei. Știam că, dacă divorțez de ea, cu slujba pe care o aveam și cu lungile călătorii pe care trebuia să le fac... nu avea să mi se încredințeze mie băiatul. Eram pregătit să rămân alături de ea pentru a nu risca așa ceva, iar Stephanie n-avea de ce să se plângă. Trăia în lux și în același timp își putea vedea de treburile ei personale, la adăpostul unui paravan respectabil. Nu se putea abține, Raine. Era bolnavă.

Colt părea îndurerat la amintirea tristului său mariaj.

– Știu, zise ea. Tim mi-a spus toate astea.

– Da? se miră Colt. Da... probabil că a plătit destul pentru că s-a implicat într-o astfel de relație. Amândoi am avut de pătimit. Oricum ar fi, continuă el, așezându-se pe iarbă, trebuie să știi că eu și Stephanie n-am mai făcut dragoste în ultimul an și nici nu m-am implicat în relații cu alte femei. Credeam că pot rezista așa... atâta timp cât îl aveam pe Sean și slujba, dar la petrecerea din acea seară m-ai făcut să-mi dau seama că e un sacrificiu inutil. Cred că, dacă te-ai fi căsătorit cu Tim, aș fi înființat o filială a companiei la celălalt capăt al lumii și v-aș fi trimis acolo pe amândoi, ca să înlătur ispita din calea mea.

Nu-i venea să creadă că, sub aparenta lui răceală, se ascundeau astfel de sentimente față de ea, încă de pe atunci.

– Ai ascuns toate astea foarte bine, șopti ea.

– Ce altceva puteam face? Trebuia să te căsătorești cu Tim și vă respectam pe amândoi foarte mult. Apoi, când l-ai părăsit – așa cum credeam eu – și s-a întâmplat accidentul acela nefericit, mi-am jurat să te distrug.

– Mi-ai și spus-o, murmură ea.

Bărbatul gemu ușor, iar ea își dădu seama că urmările accidentului recent nu trecuseră așa ușor.

– Te mai dor coastele? întrebă ea.

– Numai când mă mișc, glumi el, făcând un gest indiferent din mână. Vrei să știi când mi-am dat seama prima dată că sunt îndrăgostit de tine? Când am plecat de la Ruth, în mașină. Am realizat atunci că, în ciuda felului în care m-am purtat cu tine, tu n-ai vrut să mă rănești spunându-mi adevărul despre Stephanie și Tim. Nu mi-a venit să cred... parcă zburam de fericire, când ai fost de acord să te măriți cu mine. Apoi, când m-ai acuzat că te-am luat de soție pentru a mă răzbuna pe Tim, nu mi-a venit să cred că ai atât de puțină încredere în mine. Dar cel mai chinuitor a fost să-mi dau seama că era probabil vina mea.

– Dar de ce nu mi-ai spus că ceea ce am auzit era o mascaradă? De ce nu mi-ai spus adevărul?

– Din mândrie, admise el cu o grimasă. De fiecare dată când am vrut să-ți explic, nu m-ai ascultat și eram furios că mă crezi capabil de așa ceva.

Da, nu-l ascultase niciodată, recunoscu Raine în sinea ei. Și asta

pentru că era gata să creadă numai rele despre el. O, cât de proastă fusese!

– În noaptea aia când am plecat... când te-am găsit cu Tim... am mers la un hotel. Toată noaptea m-am gândit... cum să te fac să mă iubești. Apoi, ai plecat... și am crezut că am pierdut această șansă pentru totdeauna.

Iar ea crezuse că fusese cu Jocelyn Day!

– Dar te iubesc! strigă ea. Întotdeauna te-am iubit. De ce crezi că n-am vrut să mă mut cu tine când mi-ai cerut-o? Pentru că nu credeam că pot suporta ca relația să se termine vreodată. De asta te-am lăsat să crezi că sunt încă îndrăgostită de Tim... pentru că mi-era teamă de sentimentele mele pentru tine... pentru că nu credeam că ții la mine.

– O, Raine! Dacă ai fi știut cât de mult te iubeam! Voiam să cred că încă îl iubești pe Tim, pentru că nu eram pregătit să înțeleg că te-ai întors împotriva mea din vina mea. Și apoi, Tim m-a întărâtat fără să vrea. A venit să mă vadă și mi-a spus că și-a luat un nou apartament și că are o nouă slujbă. Dar... să ne întoarcem la noi doi. M-am tot gândit zilele astea... și am sperat că nu mă vei alunga din nou. Ei, draga mea? adăugă el, privind către vițelul pe care i-l adusese. Îmi vei accepta oferta?

– Tu ce crezi? șopti Raine.

– Dovedește-mi, zâmbi el.

– Acum?

– Acum.

– Dar... nu te dor coastele?

– Acum, repetă el încet.

Ea surâse și ridică veselă din umeri, apoi îl luă de mână, îndreptându-se spre casă.

Mai târziu, cu fruntea pe umărul soțului ei, Raine privea fericită în jur, gândindu-se la viitor. Peste ani, vor împărtăși aceeași încântare și noi bucurii. Vor apărea copiii și, poate, câteva mici probleme, cu care știau prea bine că se vor descurca, mereu împreună, alături, siguri pe dragostea lor.

Afară, vacile mugeau, și Raine zâmbi la gândul expresiei mirate a tatălui ei când se va întoarce acasă și va vedea un vițel din Jersey printre vitele lui de Guernsey. Explicațiile vor veni după aceea, hotărî ea, cuibărită lângă trupul cald al lui Colt. Ridică ochii spre el, mulțumindu-i în gând că se afla acolo.

– Credeam că ai adormit, șopti el. Cum te simți?

– Minunat, iubitule, răspunse ea.

Sfârșit